

Redacció i Administració:
València, 244.1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutglar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Canta, llengua, el sant
misteri
del gloriosíssim Cos
i de la Sang preciosa
que el Senyor de les
nacions,
fruit d'entranya
generosa,
ha vessat per salvar el
món

De la litúrgia del Corpus
Christi

N.º 37

Setmana del 8 al 14 de juny de 1980

30 Ptes.

Petició a la Generalitat

Calendari per a les festes religioses

Tarragona.- L'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Pont i Gol, ha donat a conèixer la petició feta per la conferència episcopal catalana a la conselleria de Treball de la Generalitat per tal d'aconseguir, si pot ser, que les festes religioses que se celebren entre setmana romanguin fixades en un calendari invariable. Aquestes festes poden ser entre dotze i quinze. Alhora l'arquebisbe exhorta els fidels a celebrar amb tota solemnitat la vinent festa del Corpus que a Catalunya ha estat traslladada, per primera vegada, al diumenge 8 de juny.

Poble de Déu

Assemblea final a Terrassa

Terrassa.- En una celebració presidida pel cardenal Narcís Jubany i el bisbe auxiliar Dr. Guix, diumenge passat primer de Juny, es cloqué el llarg camí recorregut per una bona colla de cristians de Terrassa. Com després diria el cardenal Jubany a l'homilia, aquest cim final, assolit amb molta perseverància, "esdevé un nou punt de partida".

L'acte multitudinari, fou presidit com en totes les altres trobades, per un veritable esperit de companyonia i comunió.

(més informació a la pàgina 4)

El Papa reconquerí el cor de França

El viatge a França no ha estat a una terra que acaba de rebre el missatge cristià. Ans al contrari, França ha passat d'un cristianisme mil·lenari a una certa desorientació religiosa en molts dels seus fills, intel·lectuals, obrers, joves... Joan Pau II s'ha dirigit precisament més a aquests darrers que no pas als convençuts. I ben segur que aquest serà el millor resultat d'aquests quatre dies transcorreguts a la dolça França.

Paris.- Joan Pau II, després d'haver passat quatre dies en terres de França, ha tornat a Roma deixant al cor dels francesos —creients o no, cristians o d'altres— un record inesborrable. En aquests dies, malgrat que al principi es barrejava la curiositat i la simpatia amb no poques reticències, Joan Pau II amb els seus dots diplomàtics, la seva subtilitat, i el seu talent popular ha conquistat les masses.

Unesco.- La UNESCO i Lisieux han estat les dues etapes d'aquesta darrera jornada de la visita del papa a França. Davant polítics i diplomàtics eminents, davant el director general de la UNESCO, Joan Pau II pronuncià un llarg discurs. Hi afirmà sobretot que "de la cultura, en depèn el futur de l'home; i de la primàcia de l'esperit, la pau del món. Sí, el futur pacífic de la humanitat depèn de l'amor. Les possibilitats de la cultura, la ciència i l'educació són il·limitades en la vida de les nacions i en les relacions internacionals independentment dels altres problemes de l'existència humana, com el de la pau o el de la fam.

Després de referir-se a la nació, que existeix "per la cultura i per a ella", als mitjans de comunicació

social, que "no han de ser mitjans de dominació sobre els altres", es va detenir llargament en l'amenaça "sobre el futur de l'home" amb els mitjans nuclears, les manipulacions genètiques i experiments biològics. El sant pare suplicà l'"areòpag de la cultura mundial" que desplegui tots els seus esforços per tal de preservar el món de la destrucció nuclear.

Lisieux.- El papa ha acabat la seva estada a França amb una visita a Lisieux, a la Normandia, on va néixer santa Teresina de l'Infant Jesús, carmelita, patrona de les Missions. Hi féu una homilia en què afirmà: "Els sants no passen de moda, continuen essent constantment els testimonis de la joventut de l'Església. Sóc feliç per haver vingut aquí, poc temps després de la meua visita al continent africà, davant aquesta admirable missionera per tal d'ofrir al Pare de la veritat i de l'amor etern tot el que en la potència del Fill i de l'Esperit Sant ja s'ha convertit en fruit del treball missioner de l'Església entre els homes i els pobles del continent negre". Després de celebrar missa, el sant pare visità el Carmel, des d'on es traslladà a l'aeroport de Deauville per tal de tornar a Roma amb un avió francès.

Afinant

Corpus nou i vell

Enguany el Corpus ha estat canviat de dia, a Catalunya. Declarat feiner aquest dijous, els nostres bisbes n'han traslladat la festa al diumenge.

Per tant, no s'ha pas suprimit. El celebrem "igualment" (?) un altre dia. Igualment?

N'hem sentit de totes. Que si s'ha de morir... el deixem morir en dijous (qui ha parlat de morir o què és el que es mor?). Que si la batalla de Lepant i que si la cadira del rei Martí; que si la ginesta i les catifes de flors. I que té a veure tot això, molt venerable per cert, amb celebrar "igualment" —d'una altra manera i en un altre dia— el mateix misteri adorable del Cos i de la Sang del Senyor?

O és que els cristians d'arreu no tindrem una fe prou viva i creativa per a inventar noves maneres de celebrar-lo més adaptades a la nostra societat de producció i a les nostres ciutats i pobles atafegats?

Adorem i estimem l'Eucaristia, sagrament que ens fa veritablement present el Cos del Senyor —Corpus Domini— i sabem celebrar-lo dignament i mantenint encesa, sense cremallots, la flama que encengueren els nostres germans del segle XIII.

J. E. Jarque i Jutglar

Vic

Canvis a la parròquia del Remei

Vic.- El Sr. Bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou, ha cregut convenient de rellevar de la tasca pastoral als pares Lluís Borràs i Jaume Ventura, franciscans, rector i vicari respectivament, de la parròquia del Remei de Vic. Aquesta disposició ha estat comunicada al provincial de l'orde, P. Vicenç Modrego.

La decisió del Sr. Bisbe ha provocat un malestar en el barri del Remei, i en general a tota la ciutat, ja que els susdits religiosos són molt estimats, sobretot per la joventut; en una carta adreçada al Sr. Bisbe, i signada per més de mil nois i noies, li preguen respectuosament que vulgui deixar els esmentats religiosos en el seu lloc.

El provincial dels franciscans, P. Modrego, en una reunió de la comunitat parroquial, manifestà que si bé accepta la decisió del Sr. Bisbe, ell no es pot responsabilitzar del fet ni de les conseqüències que comporti per a la vida cristiana dels creients. Per altra part, fonts del Bisbat han recordat que no és costum dels organismes eclesiàstics donar explicacions del perquè dels relleus habituals en els càrrecs parroquials.

Aquest diumenge dia 8

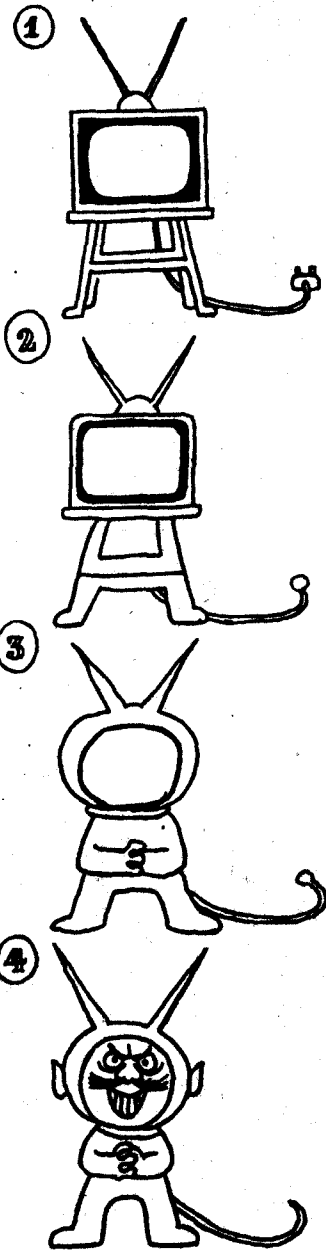
El Corpus, una festa que no mor

El Corpus Christi assolia un aspecte d'exaltació externa al nostre país, sobretot amb la processó de la tarda, enardiment del poble fidel entorn del misteri de l'Eucaristia. El groc de la catifa de ginesta sobre els carrers i el daurat de la custòdia, duta damunt d'un carruatge, volia ser un símbol de reverència a Jesucrist, present entre els homes.

La nova legislació laboral, que no permet més de dotze festes entre

setmana, ha provocat el trasllat del Corpus de dijous a diumenge.

Pel cristià, per damunt de tot, el Corpus Christi és el signe de l'amor de Crist als homes. Mai com el dia de Corpus no tenen tanta expressió les paraules de Jesús: "Estaré amb vosaltres fins que acabi el món". La presència real de Jesús en l'Eucaristia omple i sadolla de llum, de serenitat i d'intimitat, el cor silent i adorador del creient.

PICANYOL

AI "CAVALL FORT"

hi ha una lliçó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

VOLS DIR QUE ... ACABARÀS TOT ?

NO... PRENGUIS TAN A LA VALENTA!

EM SEMBLA QUE... FAS TRAMPAS!

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

Una bicicleta DERBI
Una nina de drap
Una bossa d'esport
Un joc de sobretaula
Uns patins

Combinant el pronom feble et que vol dir "a tu", amb el pronom neutre ho, que significa "això" o "allò", obtenim el conjunt t'ho, que no s'ha de confondre amb el pronom tu, perquè es pronuncien igual. Compareu: t'ho diuen, t'ho demano, t'ho quedes amb tu no dius res, depen de tu.

JA... DEIA, QUE AQUEST SASTRE HO FEIA MASSA BÉ DE PREU.

UN VOLUNTARI PER A UNA MISSIÓ DIFÍCIL: ... MATEIX!

Després d'haver llegit detingudament la norma sobre l'ús dels pronoms et i ho (t'ho) i tu, copieu en un full de paper les frases que hi ha sota cada il·lustració, tot substituint els punts suspensius pel conjunt t'ho o bé pel pronom tu segons el que correspongui, d'acord amb el sentit, en cada cas. No us hi deixeu el vostre nom i la vostra adreça i aneu a dur aquest full a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Entre totes les respostes correctes rebudes, "la Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs num. 419.- L'ala, l'aixada, l'escopeta, l'espelma, l'estrella, l'illa, l'india, la historieta, la imatge o l'estatua, l'olla, l'oca, la ullera, l'urna, l'hamaca i l'herba

Germanes Mercadé i Sala, del Vendrell (un joc de sobretaula)
Joan Arbat, de Banyoles (uns patins)
Albert Balada i Magallon, de Teia (una capsa d'aquarel·les)
Anna Mingot i Lluís, de Tornabous (una bicicleta DERBI)
Andreu Vilalta, de Barcelona (un joc de tennis)

Envieu les respostes a Cavall Fort, apartat de Correus 44, Vic,

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR

Redacció i administració: Carrer de València, 224, 1 r. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39 - 215 27 84 - 215 28 05 - 215 24 33. **Edita:** EDICIONS TERRA NOSTRA, S. A. **Director:** Joan E. Jarque i Jutjar. **Sots-director:** Francesc Malsosa. **Redactor en cap:** Antoni Plaça i Mateu. **Redacció:** Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans. **Compaginació:** Eugènia Vidal. **Col·laboradors habituals:** Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavin, Josep M. Aragonès, Josep Fauli, Josep M. Ballarín, Enric Planas, Vicenç Nolla, P. Angel Marsà, Xesc Soliu, Guillem del Món, Picanvó. **Documentació:** Ferran Camps. **Traducció i correcció:** Oriol Camps, Agustina Turullols. **Publicitat:** Josep M. Truño. **Muntatge, composició i fotolits:** GRUP TRES. **Administració:** Joan Manuel Checa. **Impremta:** EMSA, Carrer de Llúria, 35. Barcelona-9. **Dipòsit legal:** 14.387. **Subscripció:** ANUAL, 1.500 ptes. SEMESTRAL, 750 ptes.

Sol·licitud per totes les Esglésies

Des de dilluns passat al vespre, al Sant Pare torna a ser al Vaticà: Tot just retornat del seu viatge a França, ja prepara la visita que a finals de mes, abans de trenta dies, farà al Brasil; i el ressò del viatge a l'Àfrica encara es viu. A les redaccions, els comentaris no publicats s'amunteguen i el material informatiu per a desenvolupar es fa vell, arraconat pel que arriba incessantment.

No es tracta, doncs, d'uns viatges esporàdics o ocasionals que cal valorar considerant-los talment els de Pau VI com a purs gestos simbòlics. Ho són també, però s'hi inclou certament quelcom més. Les ocasions, a vegades existeixen; però sovint sembla que més aviat es troben quan ja s'ha decidit el viatge...

Joan Pau II ha instaurat veritablement una nova manera de fer de papa. Quin significat i quin abast tindrà aquest nou estil pontifical? Es aviat per a dir-ho. Tanmateix el recent viatge a França n'ha marcat ja amb claredat algunes línies mestresses.

Els aspectes protocol·laris-inevitables? convenients? - són reduïts al mínim. El contacte amb les multituds (el "bain de foule"); curiositat? atracció per l'home? - persisteix, però no n'és l'essencial ni és buscat per ell mateix. Amb les degudes distàncies manté un paral·lel evangèlic que cal subratllar, respon a un dret cert de l'home del carrer, que no pot afegir cap títol darrera del seu nom i cognom, a "veure de prop i si pot ser tocar" el successor de Pere i, per alguns, com Catalina de Siena, representant de Jesús mateix (- Tu est Jesús- digué un infant a Pius XII; i ell li contestà: - Hauria de ser-ho).

La cosa que busca Joan Pau II amb els seus viatges és celebrar la fe comuna amb les Esglésies locals. Anar a dir-los a casa la paraula de reconfort, d'encoratjament i, si cal, de redreçament que, dita en un document oficial, cau en el buit. I sobretot vol escoltar la gent: els laics compromesos, les religioses i religiosos, els preveres i els bisbes. Certament que en aquests encontres breus i inevitablement programats poques coses es poden dir. Però no són tan breus, i amb poques paraules es poden dir moltes coses. Aquest papa esportiu i infatigable, ja està ayesat a fer-ho en la seva diòcesi, tot i que sovint arriba a París i Roma després d'haver passat moltes hores parlant amb sacerdots i religiosos adults de les parròquies que, a cor obert, li han dit... el que mai s'haurien pensat que podrien dir a un papa. El mateix intenta de fer en les seves visites a les diferents Esglésies.

Quin resultat donarà aquest nou estil pastoral? És difícil de dir-ho, ara. Però podem avançar uns elements per a un futur balanç: "qui cara veu, cara honora"; el papa va adquirint "in situ" un coneixement propi dels problemes i dels homes que el poden ajudar molt a matisar certs "dossiers"; i sobretot els fidels -preveres i laics-, amb els seus bisbes al davant, saben que a Roma tenen un cap i un germà gran que els estima de debò i que s'emença en comprendre'ls.

Defectes per excés... i per defecte

La Congregació Romana per als sacraments i el culte diví, acaba de publicar una instrucció sobre alguns abusos en la celebració del culte catòlic i ha posat amb ella el dit a una sèrie de llagues indiscutibles, encara que, en l'opinió d'aquest comentarista i amb totes les disculpes, la Congregació s'ha quedat molt curta. Procuraré expressar-me.

Al Vaticà, pel que es veu en aquelles pàgines, se senten, a la vegada, satisfets de la reforma litúrgica realitzada durant els darrers anys a l'Església i preocupats per alguns abusos. Crec que qualsevol persona amb els ulls oberts coincidirà amb aquest diagnòstic en el seu conjunt. Perquè, junt amb una gran tasca revitalitzadora, s'han filtrat algunes ximpleries i altres coses més grosses.

Tres abusos sembla que preocupen especialment la Congregació Romana: un afany no gaire teològic per disminuir totes les diferències de funció entre el sacerdot i els seglars confonent la igualtat de dignitat amb la identitat de missió (d'ací l'afany que els seglars facin en els temples el que sempre ha estat propi i exclusiu del celebrant: recitat del cànon, predicació de l'homília, distribució de la comunió...); una baixa de sentit del que és sagrat tal vegada per por a que el que és sagrat es confongui amb el que és màgic o supersticiós (com les celebracions sense ornaments, les misses celebrades a cases particulars sense veritable motiu...); i un afany de privatització de la litúrgia amb pèrdua del caràcter eclesial de la mateixa (i d'aquí la tendència a inventar-se les oracions, a barrejar amb els textos litúrgics escrits profans, literaris i fins i tot polítics...).

No és que ningú dubti que alguns abusos existissin i s'hàn multiplicat en els últims anys. Tal vegada no tant com es deia, però força més del que podia tolerar-se. Sincers esforços per a fer vives les celebracions derivaven a voltes en improvisacions no sempre de bon gust. L'afany de no caure en la rutina disfressava amb freqüència amb el nom de "creativitat" allò que eren purs personalismes. En alguns casos s'arribava a una autèntica falsificació de la missa.

Per tot això, em sembla bé que al Vaticà toquin la campana dels avisos i cridin una mica a l'ordre. Sobretot perquè l'obediència a allò que està prescrit no impedeix

en absolut l'aconseguir unes celebracions vives i calentes.

El que ja no entenc tan bé — i vull dir-ho amb la màxima senzillesa — és que a Roma preocupi sempre i només un únic tipus de defectes, el que jo anomenaria "defectes per excés", els dels qui per un afany de fer la missa més participada, més fraterna, més comprensible a la comunitat es passen amb els seus afanys d'adaptació i vivificació. M'hauria agradat trobar en aquesta instrucció vaticana una segona part en la que es fustiguessin, a més, allò que podríem dir-ne "defectes per defecte".

I és que a l'Església es renya sempre al senyor que no usa purificador a la missa, però no al qui diu una missa soporífera; es corregeix a qui afegeix unes paraules pròpies al cànon, però no al qui el diu tan rutinàriament que no se sap si resa o llegeix la guia telefònica; es reprèn a qui rebaixa els aspectes sacrificials de la missa, però no al qui oblidia que la missa, a més de sacrifici, és banquet i assemblea de germans.

I, evidentment, és cert que escandalitza als fidels aquell que introdueix els seus personalismes a la litúrgia, però a quants haurà allunyat de la litúrgia un estil de celebració sense ànima i sense connexió amb la vida real dels que hi acudeixen? I em sembla estòlid l'afany d'adaptació d'un sacerdot que per a fer una missa més "normal" la diu amb un plat de cuina i un got de duralex, però no crec pas que siguin més edificants alguns llegitissims càlzers de pedreria. Penso — amb Sant Joan Crisòstom — que l'Església primitiva tenia càlzers de fang i sacerdots d'or, mentre que ara tenim calzes d'or i sacerdots de fang. No cap progrés, em sembla. (Sant Joan Crisòstom va escriure "Hisbes" allà on jo he posat "sacerdots", però és que jo sóc menys agosarat).

Per això començaré a obeir aquesta instrucció vaticana amb tot allò que mana. I em dispenso a esperar la segona part que fustigui la rutina, la falta de creativitat, la mediocritat del pur ritualisme, les homilies no preparades, les misses dites sense ànima, les comunitats emmudides, les celebracions eucarístiques que són una muntanya d'avoriment en lloc d'una festa feliç. Però tinc por que hauré d'esperar assegut.

J. L. Martín Descalzo

"Parleu bé, si us plau"

He trobat a "Catalunya Cristiana" l'article "Parleu bé, si us plau", i m'ha recordat que per allà l'any 14 o 15 (no ho recordo prou bé), es va fer una campanya d'aquesta paraula per mirar de netejar la nostra llengua, i a casa, el meu pare, va penjar a la botiga un cartellet blanc de llaua i amb lletres negres una mica grosses hi havia aquesta frase: "Parleu bé, si us plau"; i a més hi havien uns paperets petits escrits com unes calcamanies parlant a favor de la nostra llengua; m'en recordo d'un en el qual hi havia dibuixat un carreter amb la mà a la boca oberta d'un animal, i l'escrit deia així:

El carreter i l'animal

"Canta i refila l'ocell, alabant al Creador, / sos perfums li don la flor, i els arbres son fruit novell, / sols tu et gires contra d'Ell, tu, blasfem i mal parlat, / Puig el do que t'ha donat, del parlar, n'uses tan mal, / que et reprèn fins l'animal, quan brama aquí al teu costat".

I després de tants anys, m'ha vingut a la memòria.

Dolors Guíu de Parés

El lector escriu

El Sr. Bisbe ens treu el rector i vicari

Sóc del barri el Remei de Vic i lector assidu de "Catalunya Cristiana".

Ha passat a la nostra parròquia un esdeveniment molt desagradable referent al rector, P. P. Lluís Borràs, i al vicari, P. Jaume Ventura. De l'esdeveniment incommode se n'ha fet ressò la premsa local, i fins i tot, que jo sàpiga, "El Correo Catalán" i l'"Avui".

Es tracta que per ordre expressa del Sr. Bisbe de Vic, els susdits rector i vicari, P. P. Lluís i Jaume, han d'abandonar la parròquia i el seu ministeri en la mateixa. Això sembla que ho ha comunicat el bisbe al provincial dels franciscans, ordre a la que pertanyen els esmentats religiosos.

Això ha provocat una reacció i un disgust a tota la comunitat cristiana, i fins i tot, a grans sectors de la ciutat, que estimen la tasca apostòlica, social i cultural del rector i vicari, sobretot en la juvenut.

La premsa sensacionalista n'ha fet motiu d'escàndol i publicitat, tot

assenyalant possibles motius d'aquella dràstica decisió del bisbe: una pressió de persones vinculades a l'Opus Dei, i també, el que els esmentats sacerdots segueixen unes línies pastorals avançades, que no agraden al Pastor de la diòcesi. Es diu fins i tot que distintes comissions de religioses i laics de Vic han visitat el Sr. Bisbe, però que el resultat de les gestions ha estat negatiu i irreversible.

Jo crec, Sr. Director, que per una orientació cristiana del poble, quan un bisbe pren públicament la decisió de rellevar un sacerdot molt estimat en la seva comunitat de fidels, cal que també manifesti públicament els motius. No és suficient dir que "són heretges" i "incompetents", com sembla que ha respost de paraula el bisbe a alguna comissió sinó que ha d'exposar per escrit els motius d'aquesta "incompetència" i les "heretgies" dels acusats.

Així ho va fer el nostre Santíssim Pare Joan Pau II, al rellevar a Hans Küng de la càtedra de teologia catòlica.

El Pare Provincial dels franciscans, en una assemblea amb un grup de laics compromesos de la parròquia, ha manifestat el seu disgust i sorpresa de la decisió episcopal, declarant que seria obediència, però que ell declinava tota responsabilitat.

No creu, Sr. Director, que aitals "affaires" porten una desorienta-

ció y desànim al Poble de Déu? Caldria que alguna vegada "CATALUÑA CRISTIANA" s'ens fes ressò d'algun comentari.

FRANCESC

El doctor Tarrés

Amb gran goig de tots els de casa hem llegit la notícia publicada en aquest setmanari sobre el doctor Tarrés. Són diversos els favors que hem rebut per la seva intercessió i desitjariem saber quin és el postulant de la seva causa.

Ens dirigim a vostres perquè a la Parròquia de Sarrià, no han pogut orientar-nos.

Família Batlle (Barcelona)

N. de la R.— Encara no hi ha cap postulant designat per a la causa del Dr. Tarrés. Tanmateix s'hi treballa.

...

M'agradà molt la nota posada al seu diari per C. A., sobre el Dr. Tarrés.

Tots els que tinguérem la sort de conèixer-lo, guardem un record viu de les seves virtuts exemplars, que anaven acompanyades d'unes

qualitats humanes extraordinàries.

El poble copsa tot seguit els missatgers de Déu i ens sap greu que no "sigui posada la llum sobre el mesuró", tal com diu l'Evangeli.

C. S. (Barcelona)

Roser i Rosario

Darrerament en un diari de Barcelona, en la secció de cartes del lector, hi ha hagut, quasi podríem dir, una polèmica sobre el nom de Roser, que en castellà en diuen Rosario. Uns opinen que tenen per patrona la mateixa Verge, el 7 d'octubre, altres que Roser no és Rosario, una altra que la Verge del Roser, se celebra el dia 8 de maig i es venera en els Caputxins de Pompeia.

Sobre aquest punt, m'agradaria saber d'un cop la veritat i que em diguessin quelcom sobre el tema.

Roser Guinart (Barcelona)

N. de la R.— L'Església Catòlica celebra la Mare de Déu del Roser el dia 7 d'octubre, tal com indica el Martirologi romà. En quant a Rosario és el nom de Roser però en castellà.

De la recepció a l'Eliseu a l'encontre amb els immigrants i el món obrer

El Papa també conquerirà als francesos

El papa Joan Pau II ha viatjat a França per a realitzar una visita de quatre dies de durada. El primer dia, divendres 30, l'avió "Tiziano" en el qual viatjava el Summe Pontífex arribà a París. El cardenal Marty, arquebisbe de París, el cardenal Etxegaray, president de la Conferència Episcopal Francesa, el nunci apostòlic monsenyor Felici i el primer ministre francès Raymond Barre, reberen a Joan Pau II a l'aeroport.

Acollida oficial als Camps Elisis: "UN MISSATGE DE PAU, CONFIANÇA, AMOR I FE"

Personificant a França, va dirigir-se-li dient: "Es per a mi causa de profunda felicitat visitar-te aquests dies i expressar-te el meu desig de servir-te en cada un dels teus fills. El missatge que vull donar-te és un missatge de pau, confiança, amor i fe. Fe no solament en Déu, sinó també en l'home, en les marevelloses possibilitats que li foren atorgades, per a que usi d'elles amb seny i amb la preocupació pel bé comú, per a la glòria del Creador".

Nôtre Dame: "LA VIDA DE L'EVANGELI NO ADMET RESIGNACIÓ"

"Vinc a animar-vos en la vida de l'Evangeli. Una vida estreta que no admet resignació, renúncia o abandonament. Expresso el desig que París segueixi essent per al seu país i per al món la Ciutat Llum, com justament se l'anomena".

Al·locució al clergat de París: "SENTIU-VOS ORGULLOSOS DE SER SACERDOTS"

Acabada la missa a Notre Dame, el Papa en la seva al·locució al clergat va assenyalar la necessitat de "tornar a les fonts" per a trobar la identitat del veritable sacerdot. "Conec els factors que poden desanimar a alguns sacerdots d'avui, i no obstant, us dic: Sentiu-vos feliços i orgullosos d'ésser sacerdots. La missió del sacerdot és sublim i indispensable: és la de Crist, l'únic mitjancer i santificador, fins a tal punt que obliga a una consagració total de la nostra vida i del nostre ser".

Sa Santedat va manifestar també que tot està lligat a l'experiència que nosaltres tenim de Jesucrist, és a dir, a la santedat. "La nostra santedat és un factor essencial per a fer fructífer el ministeri que complim. El nostre celibat manifesta que estem total-

ment consagrats a l'obra que a la qual el Senyor ens ha cridat".

Entrevista amb Giscard: "PURIFICAR ELS ODIS DEL PASSAT"

"Cal purificar la nostra memòria personal i comunitària de qualsevol enfrontament, injustícies i odis del passat".

Durant l'entrevista amb el president Giscard ha parlat de diferents aspectes de la difícil conjuntura internacional, i entre elles l'Afganistan l'Orient Mitjà, el continent africà i les relacions Est-Oest.

Encontre obrer a Saint Denis: "AMB ESQUEMES TANCATS, NO N'HI HA PROU"

Joan Pau II va parlar com qui coneix de prop el món del treball. "El món del treball humà ha de ser, sobretot, un món construït sobre la força moral: un món d'amor i no d'odi. Un món de construcció i no de destrucció. En el treball humà estan profundament inscrits els drets humans. El pervindre del món depèn del respecte amb què es tractin. No és possible deslligar la realitat del treball humà de la justícia i de la noble lluita per assolir-la. El món estimat per Déu és un món de justícia. Es parla de societats desenvolupades i de societats sub desenvolupades. Però també s'ha de parlar de societats de consum i d'altres en les que els homes moren literalment de fam. S'ha de tenir una àmplia visió del problema. I universal. No n'hi ha prou amb les esquemes tancats. Aquests esquemes estrets poden, con-

tràriament, de vegades, obstruir el camí més que aclarir-lo quan és tracta per exemple de la victòria d'un sistema o d'un partit més que de les necessitats reals de l'home".

En una missa, enaltint la maternitat: "L'AMOR HA D'INSPIRAR LA JUSTÍCIA"

"Vull honorar la maternitat, vull honorar el treball de l'home a la família i a l'amor. L'amor ha d'inspirar la justícia". Joan Pau II enaltí la dignitat de l'home tot i reprovant l'odi. "No hi ha d'haver la lluita d'un home en contra d'un altre només perquè es troben en diferents camps". També ha fet referència a la proliferació d'armes nuclears, "aquesta monstruosa força de destrucció, el cost incalculable de la qual fa que es redueixi la possibilitat del treball honest".

A l'aeroport de Le Bourget: "EN ELS TOTALITARISMES I IMPERIALISMES, L'HOME ESDEVÉ OBJECTE"

Després de destacar l'important paper de França en l'àmbit de la ciència i el coneixement de l'home, i de tornar a anomenar aquesta nació "filla primogènita de l'Església", el Papa va dir que "l'aliança interior amb la saviesa (eterna) es troba en la base de tota cultura i del vertader progrés de l'home".

Després de consignar la urgència de la defensa dels drets humans, el Pon-

tífex va dir: "Quin rostre amenaçador revela el totalitarisme i l'imperialisme, dintre dels sistemes dels quals l'home no existeix. Només hi ha un cosa significa que deixa de comptar com a home i només compta com a un nombre i un objecte".

"El problema de l'absència del Crist no existeix, ni el problema de l'allunyament de la història de l'home. El silenci de Déu respecte a les inquietuds en el cor i en la finalitat de l'home, no existeix. Només hi ha un problema, sempre i a tot arreu: el problema de la nostra presència davant Crist."

El Papa, contra les tendències "progressistes" i "integristes": INTERPRETACIONS QUE NO CORRESPONEN A L'AUTÈNTIC MAGISTERI

En la seva al·locució als bisbes, reunits al seminari d'Issy les Moulineaux, Joan Pau II va fer referència a la perspectiva plenament històrica de l'Església i a la necessitat de captar el signe dels temps, tan pregonament analitzat al Vaticà II.

Va qualificar el progressisme i l'integristisme com a "interpretacions que no corresponen a l'autèntic magisteri", tendències extremes que no han d'estranyar perquè també han sorgit fenòmens anàlegs en altres etapes de la història de l'Església.

Dels catalogats com a "progressistes", el Papa va dir que estan impacients per adaptar, fins i tot el contingut de la fe i l'ètica cristianes, sense tenir en compte el sentit comú dels fidels, ni l'essència de la fe. "Tenen pressa per avançar —va dir—, però cap a on?"

Tot referint-se als integristes, va dir que s'han endurit i tancat en un període determinat de l'Església, en un estadi de formulació teològica o d'expressió litúrgica del qual en fan un absolut, sense considerar la totalitat de la història i el seu legítim desenvolupament.

Com a objectiu fonamental per a l'Església en aquests moments, Joan Pau II va destacar finalment, la necessitat de "concentrar-se en l'home contemporani, sotmès a la temptació de refusar Déu en nom de la seva pròpia humanitat".

OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS

Diumenge 15 de Juny del 1980

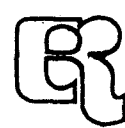
DIA DELS EXERCICIS

Al Col·legi de St. Ignasi de Sarrià Carrasco i Formiguera, 32 (abans Dr. Amigant)

Programa d'actes:

10 Meditació
10:45 Descans
11:15 Els exercicis i els joves
12:15 Celebració Eucarística

Informes a O.E.P. - Duran i Bas n.º 9 pral. Tel. 301 16 26

EDITORIAL REGINA

Edicions

Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Protegiu la salut familiar
beben

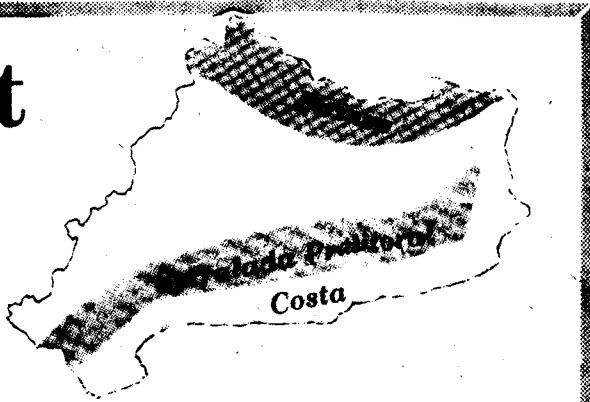
AGUA **VITAL** DE FOURNIER

de La Garriga

No n'hi pot haver cap altra de millor

Avis important

Hi ha moltes zones de muntanya o platja que durant l'estiu dupliquen o tripliquen el nombre dels seus habitants. Lògicament creix també l'assistència a les celebracions litúrgiques; per aquest motiu recordem als rectors de parròquies i llocs de culte que, simplement per telèfon, poden sol·licitar la quantitat d'exemplars que estimin convenient per atendre la demanda durant els mesos d'estiu.

1. L'avió arribà amb una hora de retràs

El Papa arribà a París el divendres per la tarde en una visita de quatre dies. L'avió "Tiziano", aerobús d'Alitalia, que ha conduït al Pontífex des de Roma, sofrí un retràs degut a un incident tècnic d'abans de la marxa. Durant el viatge, no obstant, l'avió recuperà una mica de temps i d'aquesta manera, entre pluges i vent, que s'alternaven amb alguns raigs de sol, aterrà a l'aeroport d'Orly. Els cardenals Marty, arquebisbe de París, i Etchegaray, el nunci apostòlic Felli-ci, y el primer ministre francès Raymond Barre, reberen a Joan Pau II als peus de l'avió.

Com de costum, en trepitjar terra estrangera, el Papa s'agenollà i besà el terra francès.

2. Les campanes repiquen en arribar el Papa

En arribar Joan Pau II a la catedral de Notre Dame, l'enorme campana o "bourdon" comença a repicar. El Papa entrà a la Basílica amb el cardenal Marty per a presidir un Tedeum. El Sant Pare resà davant la imatge de la Verge i després anà en processó fins a l'atri, amb tots els bisbes que celebraren amb ell una missa a l'esplanada situada front al temple.

París ha fet un esforç per a rebre al Papa, i així, més de mil banderes tricolors o grogues i blanques (els colors del Vaticà) adornaren els edificis públics i totes les columnes d'il·luminació dels Camps Eliseus.

3. Un esdeveniment històric per a França

Jacques Chirac, en unes paraules per la ràdio oficial, ha qualificat la visita d'"aconteixement històric per a França", i ha dit estar segur que serà un veritable èxit, no tan sols perquè satisfà els catòlics, sinó perquè, més enllà de l'aspecte religiós, permetrà a tots els parisencs de prendre contacte i retre homenatge a la persona que encarna el combat per la llibertat i la dignitat de l'home.

4. Els polacs amb llur Papa

Minuts després, milers de polacs esperaven al Papa a

Deu anècdotes d'un viatge que no ha estat com els altres

l'esplanada del Camp de Mart, que s'obre entre la torre Eiffel i l'Acadèmia Militar. El nord de França i la regió de París són la "segona pàtria" de molts polacs, per als quals aquest viatge és un veritable obsequi. En autocars, trens especials i vehicles de tota mena han anat a trobar-se amb llur compatriota. Amb ells, monsenyor Macharski, arquebisbe de Cracòvia, successor episcopal de l'actual Papa. Als polacs el Papa Wojtyla els ha dit: "No us deixeu minar pels complexos, no us deixeu separar de l'arrel que us ha fet créixer. Sapigueu llegir i discernir el que està entorn vostre. La integració és certament un procés important per a tots i necessari. No us deixeu arrossegar pels eslògans fàcils, pels tòpics. Llegiu la realitat i transformeu-la".

5. Presència de l'embaixador de la Unió Soviètica

L'embaixador de la Unió Soviètica a França, Stefan Tchervonenko, assistia a la recepció que Giscard ofería en honor del Papa. El diplomàtic rus, al contrari que els seus col·legues, estava mesclat amb

els milers d'invitats. En un moment de la llarga espera hom escoltà aquest diàleg amb l'escriptor Louis Pauwells, director de "Le Figaro Magazine".

—Elàstima— diu l'embaixador— que el mal temps ens obligui a aquestes estreïtes. El Papa podria haver fet quelcom per a arranjar aquest problema de pluja.

—En certa manera ja ho féu ahir— contesta el periodista—, ja que les quatre gotes caigueren mentre estava dintre de la catedral i totes les cerimònies a l'aire lliure han estat celebrades amb bon temps. El Papa sembla gaudir de dons especials.

—Sí, però no sempre sembla voler usar-los.

6. No ha volgut un vehicle blindat

Joan Pau II, per cert, ha refusat el vehicle blindat que li oferien les autoritats franceses per als seus desplaçaments a la capital i ha preferit, en canvi, un "Peugeot 505" blanc, quina part posterior ha estat transformada en estrada en la que el Papa, dempeus, però agafat, si ho desitja, a una barana metàl·lica, ha pogut sa-

ludar a les multituds. Al seu costat s'hi trobaven només dos guàrdies de corps.

En baixar de l'embarcació amb la que havia navegat pel Sena, la Santedat es retirà a les seves habitacions a la Nunciatura, fins a la qual arribà, una vegada més, en automòbil.

7. Opinió d'un periodista franco-polonès

Jean Ofredo ha escrit en un dels articles publicats aquests dies a la premsa francesa, ell que coneix personalment Karol Wojtyla: "Desitjo fortament que l'Església universal sigui la imatge de l'Església de Cracòvia: oberta, sòlida, acollidora". També és el desig de Joan Pau II.

En efecte, el Papa desitja un contacte amb els catòlics de cada país, un anhel de no ser un pastor llunyà sino proper i conegut.

8. Milers de "boy-scouts" flanquejaren l'itinerari del Papa

Ja passaven les nou de la nit

del divendres quan el Papa, abandonant l'Ajuntament de París, s'embarcava Sena avall fins a la Nunciatura. El viatge fluvial ha estat d'una bellesa indescriptible. Totes les vores del riu eren plenes de gent. Milers d'escoltes, amb torxes, flanquejaven l'itinerari i entonaven un cant de salutació en polac al Papa.

Quan el Papa entrà a la residència del Nunci els cants seguien, i hagué de sortir força vegades al balcó per a saludar a una multitud que, propera la mitjanit, seguia aclamant-lo.

9. En el cinturó proletari de París

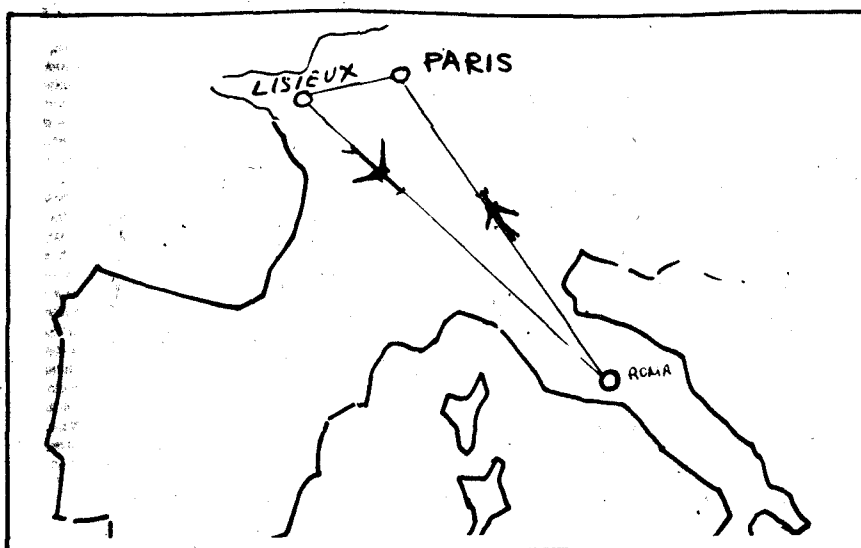
Si Joan Pau II havia trobat pel matí del dissabte a la França oficial, als representants del poder i la riquesa, per la tarda el Papa anà a l'encontre de l'altra cara de la moneda: el món del treball, de l'emigració, del dolor, de l'atur i de la pobresa.

Aquest fou el sentit de la missa a la basílica de Saint-Denis, en ple cinturó proletari de la capital, cor del que molts anomenen la "perifèria roja". Quasi un milió i mig de persones viuen en quelcom més de 200 Km²: un altíssim percentatge d'obriers (més de les quartes parts de la població) i d'emigrants: argelesos i portuguesos majoritàriament, però també espanyols, italians, iugoslavs, asiàtics i africans. Una població marcada, avui més que mai, per l'atur i la crisi econòmica. El Papa volgué, des del primer moment, reservar una part de la seva estada a França a aquests "marginats", que l'han acollit amb els braços oberts, amb molta esperança. "Si el Papa ve a veure'ns —deia un jove emigrant— això vol dir que som molt més que no res".

10. Joan Pau II vindrà a Espanya

Sota la presidència del titular de la Confederació Episcopal espanyola, cardenal Tarancón, es constituïrà ahir a Madrid la Junta General per a la celebració del IV centenari de la mort de Santa Teresa.

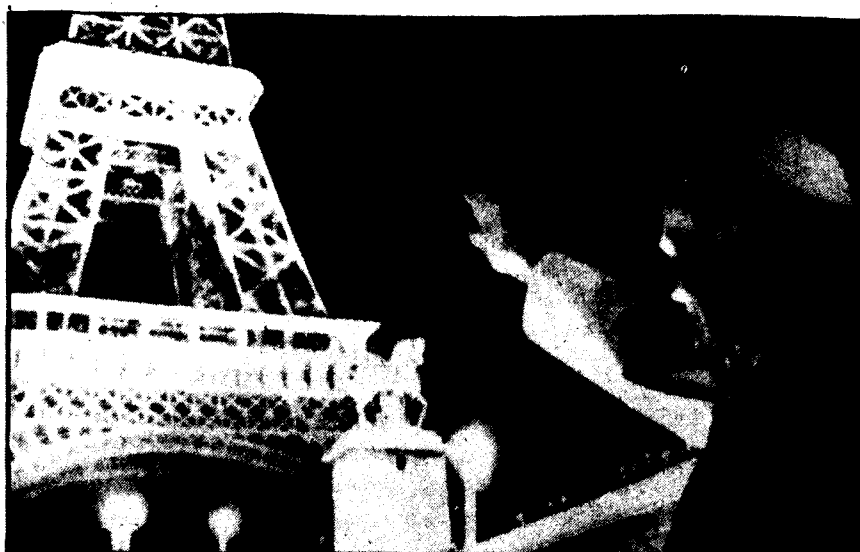
Durant la sessió, i en virtut de les informacions pertinents, es qualificà de "moralment segura" la vinguda del Papa a Espanya per a les cerimònies d'obertura de l'any centenari de la mort de la Santa.

Un viatge de 4 dies

Un desig de captar les vivències de França

El viatge de Joan Pau II a França ha representat una vegada més el desig del Papa d'estar més a prop de tots els pobles per a estudiar i viure llurs problemes, llurs inquietuds, llurs desitjos i esperances.

Clausura de l'Assemblea del Poble de Déu a Terrassa

Cardenal Jubany: "Calen persones amb un profund sentit apostòlic"

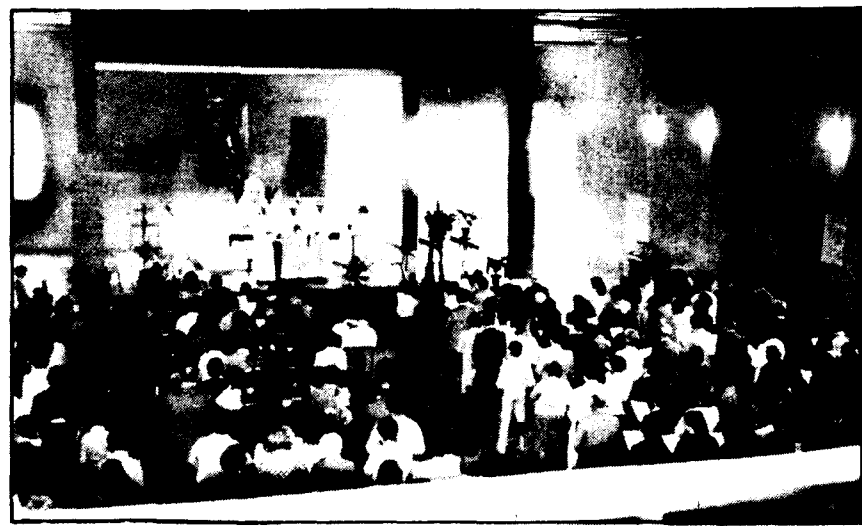
TERRASSA.- Amb l'assistència de més de 400 persones i la presidència del cardenal Narcís Jubany i el bisbe auxiliar doctor Guix, se celebrà l'acte de clausura amb el què s'acaben els múltiples i llargs treballs de l'Assemblea del Poble de Déu de Terrassa. La parròquia de Sant Cristòfor, amb mossèn Lluís Bonet i la seva comunitat parroquial com a amfitrions, fou el marc d'una ben completa celebració eucarística, en la qual es feren ofrenes del treball i resultats de les votacions finals de les propostes elaborades.

En l'homilia, el cardenal agrai repetidament el treball realitzat: "Us ho agraeixo en nom de la diòcesi i de l'Església Universal" -digué- i afegí: "L'extensió del Regne de Déu és quelcom que pertany a tot el Poble de Déu". Després de fer notar que aquest acte final era un nou punt de partida, recomanà que les conclusions no es quedessin en projecte i digué que calia posar-se a treballar novament: "Calen persones amb un profund sentit apostòlic. Ni que les estructures fossin meravelloses, sense persones amb coratge/ no servirien per a res". Seguidament comentà el tipus de propostes votades: les d'abast local que n'encoratja la posta en pràctica immediata; les d'abast diocesà, que s'incorporaran a l'assemblea diocesana; i finalment les que es refereixen a l'Església Universal, que s'han d'examinar en comunió amb ella. Manifestà la seva confiança en el clergat, les congregacions religioses i els seglars, i acabà exhortant a tothom a seguir treballant en el camp de l'Evangeli incansablement. La celebració eucarística, que s'allargà per espai d'hora i mitja, fou

data indistintament en català i en castellà; tal com és habitual en aquest cas, esdevingué un clar exponent de la diversitat de sensibilitats i estils que hom detecta entre els fidels -especialment pel que fa als cants. Cal mencionar també que, entre els assistents, s'hi trobaven uns representants de l'Església evangèlica de Sabadell.

Acabada la missa, i després d'un petit refrigeri, es va fer una assemblea on es buscaren les formes de

relació amb l'Assemblea diocesana; es valoraren els resultats finals, la participació i l'abstenció i les baixes -que només són de 36 persones i no de més de cent, com informava Catalunya Cristiana la setmana passada-; i finalment es decidí la forma de creació de les comissions que hauran de portar a terme les resolucions aprovades. En un proper acte a la parròquia del Sant Esperit, el dia 20, es constituïran aquestes comissions, obertes ara a tothom qui hi estigui interessat.

Acabà l'acte de clausura el bisbe auxiliar doctor Guix, que manifestà el seu desig de portar endavant allò

aprovat, amb una clara actitud positiva i d'encoratjament.

S. C.

Dos anys de treball intens

Es podria pensar que la idea neix sobretot de la coincidència, d'una banda, de les inquietuds d'alguns cristians de treballar per un camí de renovació, de progrés; i de l'altra, d'un sentiment poc o molt conscient d'aquests mateixos cristians que les expectatives creades pel concili Vaticà II estaven en un atzucac. Més en concret, l'Assemblea de Preveres de Barcelona i la seva proposta de creació de Consells Pastoral de zona, el moviment de coordinació de les religioses, el moviment anomenat "Gent d'Església", i algunes altres accions a nivell local, acaben cridant a la creació d'una comissió amb l'objectiu d'explicitar la proposta d'Assemblea.

El dia 21 d'octubre del 1978 es fa la presentació pública de la temàtica, la seva possible organització, etc. A partir d'aquí, es creen grups de treball, els caps dels quals constituïran la comissió definitiva. L'assemblea s'organitza en tres secretariats que, junt amb els delegats del senyor bisbe arriben als dotze membres de la comissió permanent. Els passos seguits, en resum, han estat l'elaboració de treballs escrits per part de cada grup inscrit, l'edició d'un llibre de resums dels

diferents treballs amb període d'esmenes, la redacció d'un posterior resum de resums i la seva presentació en forma de propostes a votar. Finalment, es procedí a una petita fase de debat -donada la gran quantitat de propostes- que es féu en tres reunions successives, i el resultat del qual fou la redacció de noves propostes i la matisació d'altres. En la seva fase final s'arriba a la votació de 313 propostes de tota mena i abast, des de les referides a problemàtiques locals fins al govern de l'Església o qüestions de tipus teològic.

La participació se situà d'entrada en els 785 inscrits -uns 90 grups-, i en cal destacar tant la gran diversitat de tendències i orígens com la molta participació i col·laboració que en tot moment trobà la comissió permanent. Lamentablement, a darrera hora han sorgit algunes poques veus discrepantes que han cregut convenient abandonar l'Assemblea en aquest punt final. La por a uns resultats poc ortodoxos sembla que n'ha estat la causa.

No tot ha estat treball escrit, sinó que encara cal fer menció de les celebracions festives que han acompanyat les sessions de treball. Pasqua del 1979, en el lliurament de resums, en l'etapa conclusiva... en les quals s'aconsegüí un bon clima de cordialitat i de comunió cristiana.

Un cop acabada l'Assemblea s'incorporarà a la de la diòcesi de Barcelona. També cal dir que des d'un principi, l'Assemblea de Terrassa comptà amb el beneplacit del senyor bisbe, el qual ha demostrat el seu interès amb la repetida i constant presència del bisbe auxiliar doctor Guix.

En una conversa-entrevista amb alguns dels membres de l'equip permanent, amb la intenció de valorar el treball realitzat, i poques hores abans de l'escrit final, aquests insistien amb dades objectives que l'Assemblea havia estat realment representativa de la majoria de cristians de Terrassa; i, per tant, podia ser una bona mostra de la diversitat pròpia d'aquesta. Al seu parer tota mena de

corrents hi han participat, excepte aquells més tancats en ells mateixos i que no acostumen a acceptar el diàleg.

Els membres consultats afirmaren que no s'havia caigut tampoc en el parany de la "intel·lectualització" de la fe, com a resposta al pietisme en l'altre extrem d'actituds possibles. Els treballs contenen tota mena d'elements, tant d'intel·lectuals com de pragmàtics, com d'espiritualistes. Tanmateix sembla que les aportacions reflecteixen un cert esforç autocrític.

En definitiva, esperen que hagi servit -entre d'altres coses- per a relaxar les tensions entre els diferents corrents ideològics, i entre els diferents estaments responsables en l'Església local. L'existència de diverses propostes integradores fan preveure un futur, si més no, esperançat. Amb tot, els responsables de la permanent de l'Assemblea del Poble de Déu amb qui vam conversar coincidien en fer un balanç positiu de la feina realitzada, però també coincidien en que el futur i els fruits de la iniciativa són encara un interrogant difícil de respondre.

S. C.

Bisbats i moviments

L'H.O.A.C. celebrà la seva festa

Militants obrers cristians integrats a l'H.O.A.C. de Catalunya com també varis amics i simpatitzants de l'Organització, van celebrar recentment, una diada festiva de confraternització i convivència.

El dia de l'H.O.A.C. tingué lloc en els locals de Parròquia barcelonina de Sant Ramon a Coll-Blanc, assistint-hi unes 200 persones.

La diada va ser convocada a nivell de tot l'Estat, per quina raó, simultàniament, en nombroses ciutats i pobles els militants hoacistes es reuniren en un ambient de reflexió i convivència.

Noces de platí dels Antics Alumnes Salesians

L'Associació d'Antics Alumnes Salesians de les Escoles professionals i Col·legi del Sant Angel de Barcelona-Sarrià va celebrar les noces de platí de la seva constitució oficial (la primera d'Espanya).

Com colofó de l'any jubilar el dia 1 de juny -Festa de la Unió 80- amb assistència del P. José Antonio Rico (antic president de la CONFER) del Capítol Superior de la Congregació Salesiana i en representació del Rector Don Viganó, tingueren lloc diversos actes entre els quals cal remarcar la solemne missa concelebrada en el Santuari de Maria Auxiliadora i la sessió acadèmica commemorativa del 75 aniversari amb la presidència dels Presidents i Consiliaris nacionals i regionals dels Antics Alumnes.

Agramunt peregrina a Núria

La parròquia d'Agramunt ha organitzat un romiatge al Santuari de Núria durant els dies 21 i 22 de juny. Es sortirà el dissabte i els romeus soparan i dormiran a Núria. Hi hauran diversos actes commemoratius de pregària i culte. En el retorn visitaran el Santuari de la Mare de Déu de Queralt (Berga), el monestir de Ripoll i la catedral de Vic. Preu total del viatge: 2.300 ptes, amb dret a l'autocar, tren cremallera i estada a Núria. Inscricions: A la parròquia d'Agramunt.

López Castellote: "L'escola no pot pas ser neutra"

"El respecte a la responsabilitat educativa dels pares exigeix que tots els centres educatius proclamin clarament quins són els principis que ambientaran la impartició de l'ensenyament", ha declarat l'educador Pau López Castellote, director del "Cou Jaume Bofill", durant la tertúlia sostinguda en el col·legi major universitari Montserrat de Barcelona.

L'escola la missió radical de la qual és instructiva, no pot ser neutra, doncs la transmissió de coneixements no és un acte mecànic. "Això vol dir -afegí- que no poden haver-hi diferents graus en aquesta ambientació compromesa des d'una definició merament funcional fins a una opció transcendent. L'home, en el grau que personalitza uns coneixements, els vivifica amb la seva mateixa vida, que és única. Per aquesta raó els homes no són neutres i és per això que té sentit l'ajut a aquesta vivificació, tan vinculada a les conviccions."

Trobada de la Legió de Maria

Tots els grups catalans d'aquest moviment cristià, dedicat a l'evangelització dels marginats i a la seva promoció, s'han trobat a Tarragona per tractar quina ha de ser la seva resposta a les exigències del moment actual. Després d'una ponència de Mn. Rué, els assistents, que sobrepassaven el centenar, arribats de Barcelona, Manresa, Valls, Reus i de Tarragona mateix, es van dividir en grups per les aules del Seminari que els acollia. Abans de l'eucaristia de cloenda, es llegiren les aportacions dels grups que recollien diversos suggeriments per a un millor funcionament del Moviment en la renovació constant que ha de tenir. S'acordà que la propera, corresponent a 1981, es celebrés a Manresa.

Defunció de Mn. Eusebi Espot

El darrer 30 d'abril morí a la Poble de Segur, Mn. Eusebi Espot i Porredon. Tenia 88 anys i havia nascut a la Torre de Capdella. Ordenat sacerdot el 1914, fou nomenat vicari de Torallola, Camarasa i la Poble de Segur. En 1917 fou traslladat com a rector d'Espui i durant 53 anys serví ministerialment la Vall Fosca, a la Poble, on el 1 de maig d'enguany 23 preveres, presidits pel Vicari Episcopal de Pastoral, li celebraren la missa exequial amb l'assistència de nombrosos fidels.

El moviment sacerdotal marxa

"Moltes reunions i poca unió", deia un sacerdot molt conegut a Catalunya, referint-se a les activitats dels preveres. Si avui ens proposéssim determinar uns criteris senzills i universals com a pauta d'acció, no sols a nivell regional sino àdhuc eclesial, el problema semblaria difícilíssim.

Providencialment aquest és l'objectiu que realitza amb eficàcia i envoltat de silenci el Moviment Sacerdotal Marià, estès arreu del món; d'ençà l'any 1973. Espanya ha estat el darrer país d'Europa Occidental que l'ha conegut. El seu promotor és el P. Esteve Gobbi, italià, resident a Milà, que, expressament cridat, ha tingut relacions directes amb el Papa Joan Pau II.

No para de viatjar. Aquesta primavera ha estat a l'Europa Central. En la circular del mes d'abril informa de les seves visites al Canadà, EE.UU., Mèxic, Brasil, Argentina, Xile i Equador; també de les d'Extrem Orient com són: Japó, Formosa, Hong-Kong, Índia, Filipines i Austràlia; i igualment de les següents nacions africanes: Kenya, Zaire, Angola, Costa d'Ivori, Uganda, Madagascar, Marroc, celebrant sempre encalles amb sacerdots, seglars i religioses, addictes al Moviment, sovint presidits per bisbes i fins cardenals. Per exemple a Casablanca fou el propi arquebisbe qui li donà acolliment i l'acompanyà a tot arreu.

A Espanya es comença a conèixer el Moviment Sacerdotal Marià per quatre conductes ben independents: Puerto Rico, Portugal, Hong-Kong i França, gairebé a la mateixa hora, estiu del 1976. Per primera vegada vingué el seu promotor, P. Esteve Gobbi a Espanya el dia 11 de novembre del 1977, considerant-ne el moment fundacional.

Els objectius del Moviment Sacerdotal són: unir sacerdots, tan diocesans com religiosos en la devoció filial a la Verge Maria, Mare de l'Església, i la fidelitat absoluta al Magisteri del Sant Pare, comproment no sols l'ideal de llur vida, sino també l'acció apostòlica dins el propi radi d'actuació. Entorn d'aquests sacerdots s'agrupen seglars i religioses. No es tracta de cap estructura nova, sino d'un estil de vida cristiana; en conseqüència, no té cap mena de personalitat jurídica; no és una entitat, sino una espiritualitat i el seu medi de difusió és l'opuscle "La Madonna ai sacerdoti suoi figli prediletti" que s'ha traduït a les principals llengües. Recentment s'ha imprès la 4.ª edició espanyola -no comercial- sota el títol "La Virgen a los sacerdotes, sus hijos predilectos".

Els propers dies 15-20 de juny visitarà per quarta vegada Espanya el P. Esteve Gobbi, deturant-se a Barcelona, Palma de Mallorca, Madrid i Toledo, continuant després el viatge vers Lisboa. En anteriors ocasions, a més de Barcelona i Madrid, ha celebrat senacles a Burgos, León, Santander, Pontevedra i Alacant, essent el Seminari d'Oriola, amb 200 seminaristes, el primer visitat.

El cenacle d'enguany a Barcelona serà el dilluns dia 16 de juny a la parròquia St. Cugat del Rec, Princesa, 21, remarcant la missa concelebrada a les 4.30 de la tarda a la mateixa parròquia. A les 11 la conferència del matí és exclusiva per sacerdots i tots poden lliurement assistir-hi. El Moviment Sacerdotal Marià està cridat a sembrar el setí granet de forment en el desenvolupament vital del Cos Místic de Jesucrist.

Eduard Vivas Llorens

L'ànima cristiana del mestre

Durant la meua vida de seminarista, vaig conèixer Joan Llongueras per les seves cançons de rítmica. Deixeble predilecte de Jacques-Dalcroze, fou un entusiasta seguidor dels ensenyaments d'aquell gran pedagog i no solament traduí al català moltes de les seves cançons de dansa, sinó que en composà ell personalment una colla.

Després, ja sacerdot, el trobava algunes vegades a l'escala de la casa del carrer de Sant Pere més alt, on ell aleshores vivia. Per a tots nosaltres —també per a les noies d'Acció Catòlica del centre de Sant Francesc de Paula, del qual aleshores jo era el consiliari— el mestre Joan Llongueras era la figura venerable d'un gran poeta i un gran músic.

Però la meua vivència més gran del mestre es col·loca en el temps en què jo encara era un jove estudiant de capellà. Llongueras era el poeta i músic que havia escrit l'himne fejoicista. Aquells anys —els que precediren la nostra guerra civil— la Federació de Joves Cristians de Catalunya ho era gairebé tot per a l'Església a Catalunya. Assenyala a la joventut un camí ple d'ideals i encenia el cor amb el foc d'un cristianisme valent i entusiasta.

Cantàvem l'himne amb coratge i decisió. Encara recordo el dia que, acabat de publicar, un grup de companys l'apreníem nota rera nota mentre jo, assegut al piano, el tocava amb més atreviment que no pas encert.

Ara he tornat a recordar la melodia de l'himne i n'he rellegit el text de la lletra. M'ha colpit de debò. He redescobert l'ànima cristiana de Joan Llongueras. I he admirat la seva valentia, pròpia d'una ànima jove i convençuda.

Refem el món ingrat i trist!
Som cavallers fidels del Crist!
Així deia la tornada de l'himne. Les notes de la melodia, cantades majestuosament i enèrgica, enardien els fejoicistes. Així acabaven cada una de les estrofes de l'himne. Era la manifestació d'uns sentiments decidits, plens d'il·lusió. Uns cors ardents cantaven en nom de Déu, enviant així, cel amunt, una pregària confiada. Oi més! La darrera estrofa de l'himne sembla una profecia. Diu:

Servents de Déu fins a morir,
res no ens detura ni ens espanta.
Hem vist la Pàtria resorgir
i serà invicta i serà santa!
Fins a morir! Molts dels joves que aleshores cantaven l'himne compost pel mestre Llongueras, poc podien somniar que moririen en un acte d'oblació heroica d'amor a Crist.

Avui les paraules de l'himne del mestre Llongueras, encara ens haurien de colpir. Volem que la Pàtria resurgeixi. Volem que sigui invicta i voldríem també que fos santa, en la conservació dels valors que li han donat la seva autèntica fesomia, en tot el curs de la seva història. Per això cal que els nostres joves —i per què no també els grans?— siguin cavallers fidels del Crist!

Tant de bo que la memòria del poeta i mestre Joan Llongueras porti alè d'entusiasme, sobretot a la nostra joventut! I sigui també un esperonament per al món de l'ensenyament, l'art i la vida cultural del nostre país: avui que Catalunya es retroba a si mateixa!

Narcís Jubany
cardenal-arquebisbe de Barcelona

100 anys del mestre Joan Llongueras

Poeta del gest i de la fe

Del mestre Joan Llongueras ara celebrem el centenari, sobretot per la seva intensa activitat d'educador dedicada als infants i especialitzada per l'educació musical. Va ser una tasca exemplar, que agermanava la voluntat i l'art ensems que la llum i l'esperança. He pensat moltes vegades que el mestre Llongueras pogué fer un treball semblant perquè —a part dels coneixements musicals, que eren la seva veritable professió, i a més de la vocació de pedagog— tenia un autèntic esperit de poeta.

Ja el manifestà publicament abans de donar-se a conèixer com a professional de la música. Cap músic, sens dubte, no li havia infós la claror i l'escalf humà que trobava en la coneixença de Joan Maragall, el gran poeta de la civilitat. Ell se'n feu un decidit deixeble, i els antologistes el col·loquen en primer lloc entre els que segueixen aquell rastre resplendent. Així el mateix any que el mestre publicava l'*Enllà* (1906), el jove deixeble donava les *Lluminoses* a la col·lecció de "L'Avenç". La lluminositat, l'arborament, l'esperit cristià no es van moure mai més de la seva obra. Però encara més fidelment hi restaren els motius de sinceritat i d'actitud. Llongueras, abstrèit en tantes inquietuds, que tenia l'expressió en vers com una de les seves múltiples activitats, deixava el conreu poètic per a les ocasions que ho demanaven, mentre amb el gest i la música, i el personal capteniment com a cronista, es convertí en un dels més eficaços lligams entre el modernisme i la següent escola del noucent que impulsà la cultura, la polidesa i l'el·lègancia espiritual com uns fets característics.

El poeta Llongueras era al mig de les més abnegades empreses per mitjà de la música, fins al punt de practicar menys l'exercici poètic: fins aleshores, sempre amant el treball llibre, amb un proleg del mestre Amadeu Vives que ens el retrata com l'home que sempre camina i s'enyora. Continuava en la lluminositat de païsatges i d'afectes del primer. I caminava pels versos.

Als volums dels Jocs Florals, a les revistes de l'època, als programes de concerts, als fulls de goigs, dispersos per tot, es troben una gran quantitat de versos del mestre Llongueras. Les cançons que ell mateix componia per ensenyar-les als seus petits deixebles, i que cantaven tots els infants de Catalunya, eren una singular aportació de poesia —lletra, gest i cant— a l'esperit del país. Com tants dels homes del seu temps era un enamorat de l'eficàcia esmerçada en la cultura. Aquest mot apareix sovint en cartes i altres escrits dels poetes d'aleshores, i és manifest en llur actuació. Llongueras hi llurà l'exemplaritat de poeta, no sé si amb sacrifici de llorers i flors —que tampoc no li'n mancaren—, però satisfet almenys que la seva donació a una poesia de servei, per la pàtria, pel cant i per la fe cristiana servís aquella eficaça desitjada. I no hi ha cap

dubte que hi reeixí. Hi ha textos dels seus que encara es canten amb fervor, esdevinguts verament populars.

Aquest músic doblat d'escriptor i poeta va ser proclamat mestre en gai saber als Jocs Florals de Barcelona de l'any 1933; l'any que commemoraven el centenari de l'Oda d'Aribau. Pompeu Fabra presidia la festa, celebrada en el desaparegut Palau de Belles Arts amb un fast que no s'ha repetit mai més. Al cap de tres anys esclatà la guerra i el mestre sofí privacions i veié la persecució a mort de molts amics i companys que creien com ell. I llavors, de la profunditat del seu dolor, es lliurà de ple a la poesia i escriví els quotidians sonets que han format un extensíssim *Canzoniere*, encara poc conegut. Com ha estat dit, hi ha moments que la poesia sserveix per a dir tota la veritat, com una confidència en veu alta, que només atenen els qui són sensibles a la bellesa de l'expressió.

Ell s'hi abocà de ple i tot de fets familiars passaren al poètic i adolorit anecdotari, que és una mica el de tots els cristians barcelonins d'aquells dies. La fi de la guerra tampoc no li donà el conhort que hi esperava, car aleshores es veié privat de tot i d'exercitar aquelles *falleres* que motivaven la seva vida activíssima de crític pedagog. Li calgué continuar els versos, clandestins, dedicats als amics i a les commemoracions més cares. Però en cada represa, li aflorà un to de contrició molt lleial, de l'home bo, que no blasma el passat, que perdona el present i que, cristià com és, viu en aquella esperança per la qual camina, cap a la llum enyorada que ja havia contemplat el nostre món en hores de més alegria.

Ara ha sortit una antologia poètica de Joan Llongueras, escollida sobretot en l'obra d'aquells seus darrers anys, sempre amant el treball llibre, però sempre fidel a l'alta civilitat i a la senyoria de l'esperit i de la senzillesa que foren la seva vida. El 1951, dos anys abans de morir, publica *El llibre dels Àngels*, com un present eucarístic als infants que foren sempre dins el seu cor. Temps enrera els havia fet giravoltar cantant *El joc del cel*, en la represa de les cançons amb gestos que li donaren popularitat, potser com una visió nova de les ja clàssiques *Figures del pessebre fetes amb la infantil terrissa humana*.

Jo li havia sentit explicar que, en moments de perill, algun d'aquests infants esdevingut home, el reconeixia i l'alliberava. Perquè —afirmava— els qui quan eren petits els han ensenyat a cantar mai no es tornen dolents del tot: sobretot si amb el cant els sabien infondre l'el·lègancia del gest i la noblesa de l'esperit. Com ell, en la dolor dels versos dels darrers anys, tant com en la joia de la joventesa, sabé persistir en la confiança i en la fe, sempre, com un infant, petit davant la immensitat i l'eternitat.

Osvald Cardona

Record del mestre de la rítmica i de la plàstica

Sí, per nosaltres era el mestre Joan Llongueras: el mestre, el mestre que ens va ensenyar a estimar la música des d'infants, perquè tot cantant jugàvem. I, llavors, encara no ens adonàvem que amb aquelles cançons amb gestos apreníem afinadament unes melodies i ens bellugàvem aprenent un ritme...

El mestre era allà a la sala de l'escola o al Palau i ens mirava tendrament. "Pica, pica la pedreta, pica, pica, pica, val..." cantàvem, i asseguts i drets... Cada curs apreníem una cosa més les cançons, marxàvem, marcàvem el pas, i "hop", i ens corregia amb el seu reny enèrgic, però amb un gran amor.

Centenari del naixement del mestre JOAN LLONGUERAS
1880 1980
+ 1953

De fet, el que ha quedat més de Joan Llongueras en el record del poble és aquest mestratge de la rítmica i plàstica. Les seves cançons escenificades van ésser en un temps plenament difoses per tot Catalunya i també per Espanya, ja que ell havia volgut estendre el mètode de Jacques Dalcroze més enllà dels nostres límits patriis. Per això no es va plànyer d'editar gran part del seu repertori en llengua castellana.

Ell comença sobretot la seva experiència en pedagogia rítmica i musical l'any 1906 a Terrassa, llavors una petita ciutat, on fundà més endavant, el 1910, amb Alexandre Galí l'escola Vallparadís. Per això enguany, en aquest centenari del seu naixement, també se l'hi ret un càlid homenatge. És aquí, doncs, on encara

viuen alguns dels seus primers deixebles, que ja ratllen els vuitanta i que encara se senten infants i canten amb emoció les boniques cançons. Sí, en aquesta ciutat industrial, el mestre cercà el infants pels carrers i tot perquè anessin a cantar, perquè enmig de la monotonia dels telers obrissin el cor a la bella música. També a Terrassa fou mestre de civilitat, preocupant-se d'animar la vida cultural. Els seus articles publicats en diversos setmanaris foren aplegats en un volum l'any 1911 (i que ara, des d'aquest espai, vull recomanar d'adquirir en una segona edició facsimil).

Després, a Barcelona, el 1913 fundà l'Institut de Rítmica i Plàstica, que tingué la seva seu en els locals de l'Orfeó Català. No fou d'estranyar, perquè la vinculació amb el mestre Lluís Millet era molt estreta. El 1924, novament amb Alexandre Galí, intervingué en la creació de l'Escola Blanquerna, on es responsabilitzà de tots els aspectes de l'educació musical que cristal·litzaren en l'Acadèmia de Música de Barcelona, gràcies a la valuosa col·laboració de la pianista Blanca Selva i el violinista Joan Massià.

Jo voldria dir-vos també com el seu mestratge tingué sempre present el missatge cristià. La seva fe profunda i autèntica lògicament havia d'animar a totes les seves realitzacions i aparèixer senzillament com la cosa més normal, malgrat que hom pugui dir, amb llenguatge savi d'ara, que "ideologitzava". Quan dijous passat, dia 22 de maig, en el "Festival de rítmica i cançons amb gestos" celebrat en el Palau de la Música Catalana varem veure i sentir "Les Figures del Pessebre" no vaig poder contenir la meua emoció en sentir cantar aquests versos: "Oh, que dolça s'ha escampat/ la llum d'or del jorn que avança!"; o aquests altres: "Figures eternes de vida senzilla/ que eixiu de la llum que enmig del cel brilla/ Vosaltres al món porteu resplendor/ oh fràgils figures de Nostre Senyor". El que jo havia viscut en la meua infantesa es feia en mi present amb tota la seriositat d'home adult i creient. Si amb ell varem aprendre la música —a casa aprenia d'ell el solfeig amb uns exercicis originals, juntament amb el meu germà Narcís, i ens ensenyava cançons populars catalanes també ens oferí manta vegada el seu verb poètic amarat de fe...

Vet aquí, doncs, el mestre de la música i de la rítmica, el mestre que jugava amb els infants, el mestre que ens ensenyava a pregar tot cantant i dansant, el mestre que ara el record ens fa estimar més perquè ens estimava de debò.

Lluís Bonet i Armengol

Apòstol del Verb i del Ritme

Del Verb i del Ritme (és a dir: amb majúscula). El Verb, perquè, com ha escrit el també poeta Mn. Pere Ribot (proleg a l'antologia editada pels Llibres de l'Ossa Menor), en Llongueras era un poeta en acte: La seva lírica és una flama que ve de Déu i retorna a Déu a través de la creació. El Ritme perquè en Llongueras, aquesta harmonia no era sols musical en l'estrofa i en la solfa sinó alhora en el moviment corporal dels seus deixebles, que n'han perpetuat l'educació (en l'Institut de Rítmica fundat i consolidat pel mestre) mitjançant els descendents i els alumnes del mestre.

llaor del Creador i de la Pàtria. "Mestre en Gai Saber" pels Jocs Florals de Barcelona, Llongueras en presidí un any (1952) la commemoració clandestina, mantinguda des del 1940 al 1970. Abans hi havia obtingut els tres premis ordinaris: una englantina (1930) amb "Muntanya de Montserrat", antecedent del seu llibre "El meu Montserrat"; una viola (també el 1930) amb la meditació agustiniana "Contemplació de les hores"; i una altra englantina (1934) amb els alexandrins entusiastes de l'oda "A la llengua de la Pàtria". Els anys 1904, 1928 i 1933, el poeta hi havia guanyat accésits (el darrer, amb "Capvespre"), melangiosa balada intimista de delicada factura i que —al dir del secretari del jurat, l'humanista i poeta mallorquí

Miquel Ferrà— és un "poema ric de sentiment i d'una exquisida musicalitat de fons i de forma".

Però Joan Llongueras fou, ensems, l'autor de la lletra i de la música de l'Himne de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, molts dels quals, immolats per la fúria antirreligiosa subsegüent al 18 de juliol del 1936, moriren entonant-lo sense renegar de llur fe; autèntics màrtirs contemporanis, encara no reconeguts per l'Església, tot i la invocació claudeliana que constata: "pas una apostasia". "La fe no és morta", proclamava aquell himne de Llongueras, i els seus "fejoicistes" amb llur sang ho adveraren.

Joan Llongueras, nat el 6 de juny de 1880 i mort per l'octubre del 1953, mullerat amb Montserrat Galí Fabra (familiar del pintor i del pedagog del seu primer cognom i del gramàtic del segon, la qual sobrevisqué una vintena d'anys al poeta) fou a més un apòstol popular de l'any litúrgic, amb les seves memorables conferències, acompanyades d'il·lustracions musicals extretes del nostre folklore i sovint executades per la seva no menys enyorada filla Pilar.

Llongueras, abans i tot del seu primer llibre de poemes "Lluminoses" (al qual seguien: "L'estiu al cor", "De Profundis", "Del meu viure a muntanya", "El vol dispers", "El meu Montserrat", "Fogalleig de capvespre", "Benaunces de l'any" i "El llibre

dels àngels") havia publicat i vist representat el seu poemat escènic "Nativitat". I són encara actuals les seves "Cançons amb gestos" i les "suites" plàstiques "Les figures del Pessebre", digne antecendent del poema de Joan Alavedra, musicat pel mestre Pau Casals.

A la memòria de Joan Llongueras han estat organitzats una colla d'actes, musicals i literaris, que han integrat un programa que comprèn tot el present any 1980, en diferents escenaris i tribunes; una d'aquestes, la de l'Ateneu Barcelonès on Paulina Pi de la Serra evocà els llargs anys fecunds d'activitat terrassenca del mestre (ressenyat en les seves "Infimes cròniques d'alta civilitat") i on el signant d'aquestes ratlles feu revivre l'"artista cristià de la Paraula i de la música", car el zel apostòlic que inspirà i animà la vocació educativa del mestre Llongueras es desdobla eficaçment en ambdues vessants. "Catalunya Cristiana" recull, per tant, la justificació plural i dimensional dels esmentats homenatges i s'hi adhereix per mitjà de les presents ratlles de qui fou devot admirador i amic del mestre i fidel enaltidor del seu record perdurable.

Octavi Saltor
de la R.A. de B. Ll. de B.

Signatura...

"Jesús, llum del món"

IV Congrés de la Renovació Carismàtica

SEVILLA.— Sota el lema "Jesús, llum del món" se celebrarà el IV Congrés Nacional de la Renovació Carismàtica Catòlica durant els dies 27, 28 i 29 de juny en el bosquetó de Sant Llorenzo del Escorial on es construirà una gegantina carpa, capaç d'aixoplugar a més de 5.000 persones.

La Renovació Carismàtica té molt d'auge a totes les diòcesis espanyoles en les que existeixen uns 200 grups. Hom espera l'assistència de diversos bisbes a l'assemblea.

De totes les capitals andaluses es desplaçaran a l'Escorial autocars amb centenars d'afiliats.

El més baix en 40 anys

Considerable descens del nombre de seminaristes

MADRID.— El nombre de seminaristes inscrits als seminaris majors d'Espanya en el curs 1979-80 és el més baix dels darrers quaranta anys, segons una informació que publica "L'Osservatore Romano".

El mateix diari assenyala que la xifra s'apropa al miler, mentre que en el curs 1978-79 era de 1.507; el 1970-71, eren 3.361 i el 1968-69, 10.500. Prosegueix la nota afirmant que l'any 1976, només 169 seminaristes foren ordenats sacerdots.

Quant a les noves inscripcions, han estat de 289 en els seminaris majors i 1.636 en els menors.

Toc d'alerta del bisbe de Valladolid:

"Proliferen les formes de manipulació de les persones

VALLADOLID.— En la darrera de les seves cartes setmanals, Mons. Delicado Baeza ha abordat el tema de "La manipulació", de la qual n'escollim els següents punts: "La manipulació, en prendre quelcom a les pròpies mans, manejant-ho o doblegant-ho, ve bé amb les coses o amb els cavalls, però no amb les persones. I, malgrat tot, estan proliferant les formes de manipulació de les persones en el nostre temps, sobretot si hom té en compte que una de les maneres més hàbils d'exercir-la és que passi desapercibuda: fer creure que les opinions i les costums són així perquè es desitgen i no perquè es condicionen i socialitza arterament la necessitat i el desig".

"Quan la manipulació segueix dient aconseguir els seus objectius, l'home ha perdut allò que el valorava, la seva darrera dignitat: la capacitat d'un pensat crític i de la lliure auto-decisó, altres pensen i decideixen per ell. Observin i descobriran de seguida lamentables dependències, es, a vegades, inevitables servilismes: corrents d'opinió, modes, costums (el que es porta, el que està bé o mal vist, el que fa tot el món), els hàbits i dependències que creen les pròpies costums quan un ja ha tirat pel carrer del mig, silenciament la veu de la raó i de la consciència.

Els millors s'adonen de la manipulació. Per fortuna, encara hi ha amplis sectors del poble que conserven aquesta lucidesa. El pitjor, en aquest

cas, pot ser la inhibició en un sistiment d'impotència o d'endormiscament enervant; el silenciament del desvalgut que s'uneix al de l'incoscient, mandrós o satisfet, comportament que fa créixer el poder manipulador o costa de la consciència i de la llibertat del poble. Cal reaccionar saludablement en un procés de conscientització de les famílies i els grups, perquè

es pugui estendre al poble mateix, d'aquestes bases ha de sorgir l'anhel per a viure sense ésser manipulats, en veritable llibertat, en un clima que permeti els discerniment i la decisió: és una exigència d'un veritable procés humanitzador, l'actitud permanent solidària amb tots aquells que vulguin viure en aquesta condició humana".

Mns. del Val:

"No renunciem a l'objectiu d'un laicat permanent"

SANTANDER.— Mons. Del Val escriu entorn de "Pentecosta: Dia de l'Apostolat Seglar i Comunitats Cristianes", doncs "particular atenció presta el Concili a l'apostolat seglar, en deixar definitivament darrera la imatge d'un laicat passiu, merament receptiu, sense iniciativa, sense acció i sense responsabilitat.

Encara s'està molt lluny -parlem en termes generals- d'haver aconseguit que el laicat catòlic hagi adquirit consciència d'aquesta crida del Concili per a assumir la seva pròpia funció cristiana tant en l'Església com en el món. I per això és oportú que cada any, junt amb la festa de la Pentecosta, celebrem una jornada d'apostolat seglar i comunitats cristianes.

No renunciarem a l'objectiu conciliar d'un laicat militant i compromès. Ni les dificultats ni els entrebancs, ni els assajos fallits ni les realitzacions menys felices, ni les incomprensions ni el pes feixuc d'una rutina paralitzant, ni d'altres problemes ens faran mirar com a superat el compromís apostòlic seglar. Ans als contrari segueix essent veritat que una comunitat diocesana qualsevol no podrà acreditar la seva vitalitat si li manca aquest laicat militant i compromès. Encara que comptés amb un clergat suficient, preparat, actiu, no podria donar-se per satisfeta si li manca aquest laicat; i no podrà dir-se que és eficaç i actiu un clergat que no provoca l'esperit militant i responsable dels seglars".

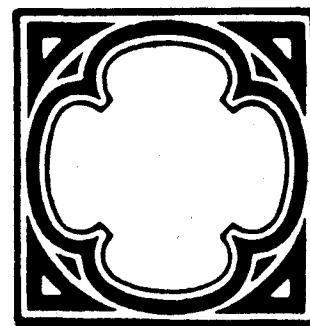
LAS ORDENES Y
LAS CONGREGACIONES
RELIGIOSAS
ANTE LA
REFORMA FISCAL
ESPAÑOLA
S. Aguilar Canosa

Banco Occidental

2.ª Edición

BANCO
OCCIDENTAL

Banco Occidental.
Servicio de Estudios.
Barcelona

Ronda Universitat, 35

Tel. 301 16 00

Directius pastorals per als Jocs Olímpics

FRIBURG.— S'ha demanat a la Comissió Pontificia per a la pastoral d'Emigrants i del Turisme que elabori algunes directrius i recomanacions per als sacerdots que acompanyaran als atletes participants en els Jocs Olímpics de Moscou. Aquestes directrius han estat donades en una carta circular adreçada a totes les Conferències Episcopals.

França: Els ateus protesten per les "concessions religioses"

PARIS.— La "Unió dels Ateus" denuncia en una carta oberta adreçada al president de la República la "recrudescència de la presència religiosa" a la televisió i el "desequilibri inacceptable de la informació pública portada al paroxisme per la vinguda del Papa a París".

Demantant, amb el mateix grau que "els representants religiosos", una audiència al cap de l'Estat, la "Unió dels Ateus" precisà que no reclama pas l'exclusió de la informació religiosa dels mitjans públics d'informació.

Quasi 50 milions de catòlics als EE.UU.

NOVA YORK.— Segons el Directori Oficial Catòlic, el nombre total de catòlics als Estats Units és de 49.812.178. L'any 1979 era de 49.602.035. Existeixen 32 arxidiòcesis i 138 diòcesis. Ha augmentat el nombre de bisbes, sacerdots, diaques permanents, col·legis, mestres i estudiants catòlics; i ha minvat el de religiosos, religioses i seminaristes.

Amb motiu de l'excursió al Brasil que aquest any ha fet el Grup Parroquial "Nou Món", integrat per 45 fidels, la primera quinzena del mes de maig per tal de fer contacte amb la cultura d'aquest poble i de visitar les catarates d'Iguazú i les ciutats de Río de Janeiro, Manaus, Brasília i el Salvador de Bahia, he aprofitat l'avi-

L'Església es referma en la seva postura

Sacerdots amb càrrecs polítics: només en casos excepcionals

Joan Pau II ha demanat al jesuïta americà Robert F. Drinan, diputat demòcrata de Massachusetts, de renunciar a presentar-se a les properes eleccions, segons confirmà dijous un portaveu de la Companyia de Jesús, a Roma. El Papa ha encarregat al Pare Pedro Arrupe, superior dels jesuïtes, que fes arribar el seu "desig" al P. Drinan, que deu un respecte amb el vot d'obediència al que se sotmeten tots els fills de sant Ignaci.

El gest del cap de l'Església vist el cas del P. Robert F. Drinan no ha de ser pas objecte d'un document pontifical sobre la participació dels sacerdots i dels religiosos a la vida política, s'assegura de font autoritzada vaticana. Es tracta d'un cas únic, afegeix la mateixa font d'informació.

Un nou document

Un nou document sobre aquesta qüestió no arriba a ser necessari. El còdi del dret canònic, prohibeix formalment a qualsevol sacerdot d'acceptar el manament de diputat o senador. El projecte d'un nou còdi, faltat només de l'aprovació dels bisbes i del Papa per a ser publicat, no preveu

aquest canvi substancial del cànon 139 que precisa els deures dels eclesiàstics.

Només el placet del bisbe o del superior religiós permet la derogació d'aquesta regla. Aquest fou el cas del P. Drinan, quan es presentà a les eleccions el 1971.

No fou aquest, ans al contrari, el cas del P. Olindo del Donno, diputat neo-feixista italià, suspès "a divinis" el 1976 pel seu arquebisbe. "doncs ell no gaudia de permís de posar l'hàbit i la condició sacerdotal al servei de qualsevol partit, fos quin fos, sobretot actuant sense el coneixement de l'autoritat eclesiàstica i més encara contra els seus directius".

Un document del sínodo dels bisbes del 1971, signat especialment per l'arquebisbe de Cracòvia, Karol Wojtyla, precisa que "assumir un càrrec de direcció (leadership) o de "militant" actiu a favor de qualsevol agrupament polític deu considerar-se exclòs per qualsevol sacerdot, exceptuant només si es donen unes circumstàncies concretes i excepcionals que facin que un fet així sigui vertaderament requerit pel bé de la comunitat amb el consentiment del bisbe, una vegada ho hagi consultat amb el consell episcopal".

Amèrica Llatina

Pel que fa a aquesta regla un religiós, el P. Miguel de Escoto de la societat de Maryknoll, és actualment ministre d'afers estrangers de Nicaragua i el P. Ernesto Cardenal, ministre de cultura del mateix país.

Nombrosos són els sacerdots que participen en diferents països, sobretot a Amèrica Llatina a la promoció de la justícia social. "Es tracta d'un compromís personal i no de la participació en una campanya electoral com seria el cas del P. Drinan", subratllen des del Vaticà. Per aquesta raó cap mesura canònica no va deixar-se entreveure amb la situació dels germans jesuïtes americans Daniel i Felip Berigan, a causa de llurs iniciatives esclatants protestant contra la guerra del Vietnam a partir del 1968. Hi han uns moments que la única presència de sacerdots en la vida política crea a voltes alguns problemes: el P. Drinan fou un dels primers signataris del procediment "d'impeachment" de Richard Nixon que el seu confrare, el jesuïta John Mc Laughlin, col·laborador del president defensava enèrgicament. La revista de la Companyia "América" hagué d'intervenir per a explicar als catòlics que ambdós jesuïtes actuaven a títol personal.

Toronto:

El cardenal Carter condemna certs abusos litúrgics

TORONTO.— El Cardenal de Toronto, G. Emmett Carter, previngué al clergat arxidiocesà contra certs "abusos que sembla que s'estan introduint en les nostres celebracions litúrgiques i que jo els pregaria que corregissin immediatament".

Alguns dels abusos procedeixen de la noció que el sacerdot ordenat és diferent del sacerdoti dels fidels, digué el Cardenal. "Això està refusat específicament pels documents del Concili i ha d'ésser corregit no només en el seu aspecte general, sinó també en la seva aplicació litúrgica." El Cardenal afegí que el període d'experimentació permès després del Concili Vaticà II "fa temps que ha conclòs".

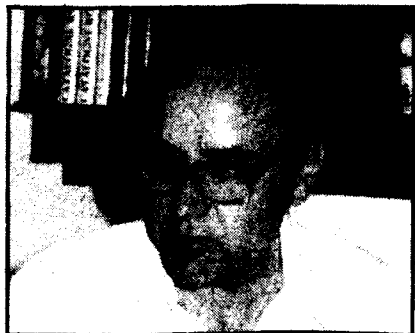
L'avís es comunicà a través d'una carta a tots els sacerdots, diaques i superiors d'ordres religioses de l'Arxidiòcesi, en la qual, entre altres coses, s'afirma:

"Només un sacerdot o diaca pot dir la homilia a la Missa, i la homilia no ha d'ometre's en les celebracions del diumenge. Els seglars, germans i germanes poden parlar en altres moments de la Missa, però mai en el moment de la homilia.

"Els infants, els obrers, els malalts, són els meus predilectes"

P. Manuel Maria Tort: Una vida dedicada als pobres del Brasil

de Barcelona. D'ella en vaig ésser rector durant deu anys. Actualment en sóc vicari col·laborador per tal de dedicar-me exclusivament a tota l'obra social de la mateixa, això és: guarderia, escola, dispensari, menjadors i demés. Els infants, els pobres, els malalts, són els meus amics predilectes.

"Els brasilers del poble són uns homes afectius"

—Segons tinc entès la situació social obrera és molt desesperada.

—Certament, i això ha portat al país a un estat constant de conflicte. Fins el mes de maig el valor del salari mínim d'un obrer era de 6.000 "cruzeiros" al mes, unes 12.000 pesetes. Actualment l'han pujat a 8.000, que són unes 16.000 pesetes. Aquí, les famílies són nombroses, de quatre a sis fills, i a més hi ha molts aturats. Podeu comprendre el drama. Al Brasil no hi ha classe mitja, o el gran ric o el gran pobre.

L'Església, al costat de l'obrer

—Quina és la posició actual de l'Església enfront d'aquesta situació?

—Quasi tota l'Església, tret d'uns pocs bisbes i sacerdots, està al costat del pobre obrer. Helder Camara i el nostre bisbe català Casaldàliga, són els principals líders d'aquesta actitud

eclesial a favor dels drets dels més necessitats. Tant en les seves pastorals com en la seva actitud personal i en les seves predicacions opten en aquest sentit.

—El poble obrer reconeix l'esforç que fa l'Església per ajudar-lo? El seu cristianisme, és viu?

—Del tot que ho reconeix, i malgrat la ignorància, recordeu que encara avui el 50% és analfabet, la propaganda marxista i la llibertat de costums, amb tot, el poble és creient. El 96% es fa batejar i es casa per l'Església, i el culte és molt freqüentat. El brasiler és molt devot, fixeuvos en les vostres visites als temples i sempre hi veureu molta gent i especialment molts homes pregant.

Certament així ho hem comprovat en totes les ciutats que hem visitat.

La visita del Papa, molt esperada

—Sé que el mes de juliol el Papa pensa visitar aquest país. El poble anhela aquesta visita i n'espera molt?

—Moltíssim, ja que s'espera que el Papa en les seves homilies es declararà a favor dels drets dels més pobres i així ajudarà la pastoral dels bisbes. La gent obrera espera molt del Papa.

—Crec que el proper mes de juny el Papa beatificarà al P. Josep d'Anchieta, jesuïta. Farà bé aquesta beatificació al poble brasiler?

—Moltíssim, ja que aquest pare jesuïta junt amb el P. Nobrega, foren els fundadors de la ciutat de Sao Paulo, la més gran del Brasil, amb 12 milions d'habitants i també la més industrial. Aquest Pare que per ser fill de La Laguna a Canàries, era espanyol, a part de la catequesi, ensenyà als indis el treball de la terra i de la construcció. És tot un símbol.

Jaume Armengol

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE
MUEBLES DECORACION, ARTICULOS
PARA REGALO

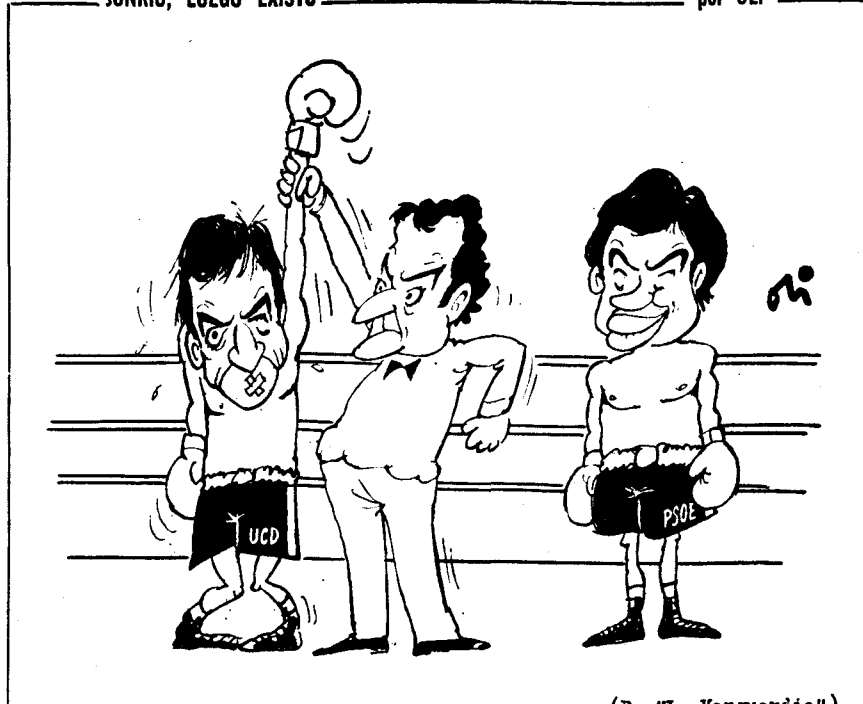
y
LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono:
215 32 83

Ha estat notícia

SONRÍO, LUEGO EXISTO

por OLI

(De "La Vanguardia")

Suárez segueix com a president

La moció de censura presentada pels socialistes al Govern d'Adolfo Suárez fou derrotada per 24 vots, va aconseguir-ne 152 dels 176 imprescindibles, la qual cosa significa que el president Suárez segueix a la Moncloa.

No obstant, el fet que només els 166 diputats del seu propi partit votaren contra la moció representa que ep l'ànim de la resta dels grups parlamentaris hi havia la crítica a la política d'en Suárez, traduïda en la impressió generalitzada als passadissos —i a tot l'Estat espanyol— que el president del Govern ha de rectificar la política seguida fins ara.

Visita del primer ministre de Luxemburg

El president del Govern del Gran Ducat de Luxemburg, Pierre Werner, ha romàs a Madrid en visita oficial, invitat pel president del Govern. El senyor Werner ha estat rebut pel Rei i ha mantingut entrevistes amb el

president Suárez i els ministres d'Exteriors, senyor Oreja i de Relacions amb la CEE, senyor Calvo Sotelo.

Lliurament dels premis "Jaume I" 1980

Els premis "Jaume I" 1980 han estat otorgats aquest any a l'Abadia de Montserrat, per les institucions, i a l'escultor Andreu Alfaro, per les persones.

Els Premis d'Honor Jaume I es concedeixen anyalment a una entitat i a una persona que per la seva acció, reconeguda en tota l'extensió dels Països Catalans, mereixi l'agraïment popular. El premi a la institució el rebé l'abat de Montserrat, dom Casia Just.

Ofensiva del governamental per a trobar el vaixell desaparegut

El govern espanyol ha emprès una

ofensiva diplomàtica per a desxifrar les incògnites que encara rodegen la desaparició del vaixell pesquer Galgomar i aconseguir així l'alliberament dels setze pescadors que componen la tripulació, segrestats pel Front Polisari davant de les costes saharianes.

Les gestions diplomàtiques s'han adreçat als veïns del Sahara, Marroc i Mauritània, alhora que fonts diplomàtiques anunciaven que el Govern "no cedirà al xantatge del Front Polisari" i expressaven el seu malestar contra aquesta organització.

Atacades tres instal·lacions petroleres

Tres vitals instal·lacions petroleres sud-africanes sofriren atemptats coordinats, considerats com la més important acció duta a terme els darrers anys contra el règim racista de la República Sud-africana.

El novembre, eleccions sindicals

UGT i CC.OO. han signat un acord sobre la celebració d'eleccions sindicals. Aquestes eleccions se celebraran entre el 15 d'octubre i el 30 de novembre, tret d'excepcions. No obstant això hom respectarà la convocatòria que pugui ésser acordada per algunes empreses en les quals el procés electoral estigui en marxa. Ambdós sindicats es comprometen a no convocar eleccions fins a les dates previstes.

Punt de vista

Després dels grans debats

Durant dues setmanes consecutives, el Congrés dels Diputats ha atret, ben comprensiblement, l'atenció de tot l'Estat. Primer, durant el debat sobre una declaració del govern; després, durant el relatiu a una moció de censura presentada pels socialistes: dos fets prou importants intrínsecament, però potenciats per la ràdio i la televisió amb una generositat informativa fins ara no habitual.

Políticament, el plat fort fou la votació de censura, que, tot i tenir el resultat esperat, significà l'entrada en funcionament d'un dels mecanismes més característics de la Constitució de 1978: és la votació de censura constructiva, la qual no permet d'enderrocar un cap de govern sense que un altre el substitueixi immediatament. Com fou subratllar infinitat de vegades durant el debat, aquest mecanisme suposa ajuntar a la votació de censura estricta una altra d'investidura, amb una confusió evident, però amb l'encert d'evitar perilloses tongades d'indefinió entre l'enderrocament i la nova investidura.

Dels debats de les dues setmanes i, especialment, dels de la segona, en derivà una lloable tasca d'educació col·lectiva: la política s'apropà al ciutadà i aquest deixà de sentir-la llunyana i aliena, quan, realment, li és pròpia: és intransferiblement pròpia de tots. Aquesta valoració positiva, però, ha d'ésser matisada: si el debat, globalment, fou positiu i fou molt positiva la difusió que se'n féu, és fàcil de criticar-ne aspectes concrets.

Fonamentalment, cal assenyalar que, dins la lògica contraposició que havia de significar, hi hagué massa tot o res, massa jo positiu-negatiu: ni el programa del senyor González era tan dolent com els ministres del govern ens volien fer creure, ni la gestió del gabinet Suárez ha estat tan pessimament desastrosa com el senyors González, Guerra, Peces Barba i Lluh ens repetien. És possible que la retransmissió completa per televisió, encara que fos diferida, tan positiva com ha estat dit, generés un afany de propaganda més enllà del mateix Congrés de Diputats que fes enfosquir sense mesura les tintes dels altres. Fou un joc d'exageracions dels qual només podia sortir-ne sense esquitxos qui, com el senyor Roca Junyent, adoptà una posició d'espectador.

El resultat de la votació fou el lògic. El grup centrista, tot i no ésser majoritari, constitueix una minoria importantíssima, ja que important i ben important és la que formen 166 diputats en relació amb un total de 360.

Josep Faulí

Joan Bestard, nou director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral

"Avui impera la filosofia del benestar"

Joan Bestard Coman, vicerrector i vicari episcopal de la diòcesi de Mallorca, serà nomenat properament per la Conferència Episcopal, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral, la Comissió de la qual presideix el bisbe de Mallorca, Teodor Ubeda, i de la que en formen part Alberto Iniesta, bisbe auxiliar de Madrid, Javier Osés, bisbe d'Osca, Ramón Echarren, bisbe de Canàries i Josep Gea, bisbe d'Eivissa.

Joan Bestard, capellà mallorquí, fou ordenat als 24 anys. Va estar cinc anys a Roma estudiant Teologia i Ciències Socials, que és la matèria que més ha cultivat. Torna a Mallorca l'any 1970. Durant aquests deu anys ha publicat diversos treballs sociològics, el darrer és el llibre "Món d'avui i fe cristiana", que ha sortit fa pocs dies en versió castellana. Joan Bestard és també un gran conferenciant i aquests dies es troba a Barcelona donant un curs per a catequistes, a la Facultat de Teologia, la qual cosa ens ha facilitat poder parlar amb ell del seu darrer llibre.

—Quin és el contingut de "Món d'avui i fe cristiana"?
—És un llibre útil sobretot per als responsables de moviments especialitzats, per a professors de religió, EGB, BUP, COU i també per a pares de família perquè en aquest llibre, el que fonamentalment pretenc és establir un pont entre la sociologia i el fet religiós. Posa de relleu fenòmens que influeixen d'una manera decisiva en la fe cristiana, aquests fenòmens però, no representen pas un impediment per a la fe sinó que més aviat són uns desafiaments que ens fan cercar amb imaginació i creativitat nous camins en el camp de la vivència, expressió i transmissió de la fe.

Quan Joan Bestard va escriure aquest llibre, es va proposar que fos un instrument de treball, un instrument sociològic, no pas ideològic, que ajudés a estudiar amb serenitat i profunditat la realitat dels vuit grans fenòmens sociològics, que, segons el seu parer, configuren el món modern, la societat actual: canvi sociocultural, tecnologia, consum, mobilitat, secularització, anonimisme-incomunicació, i pluralisme-tolerància.

—Quins d'aquests vuit fenòmens incideixen més a Catalunya?
—El canvi sociocultural, el consum i la mobilitat.

—Es cert, —diu l'autor— que la fe cristiana i l'evangeli que és el fonament d'aquesta fe no canvien, però sí, i pregonament, es transforma el context sociocultural en el qual l'home creient vol viure i transmetre la fe. Si

de veritat volem ésser realistes, constatem que avui ens trobem:

- en un món en constant i radical mutació.
- en una nova cultura que té una nova jerarquia de valors.
- en un món on la ciència i la tècnica ho invadeixen tot, constituint moltes vegades, una perillosa ideologia.
- en un món secularitzat on l'horitzó dels interessos humans ja no coincideixen amb l'horitzó cristià.
- en una societat democràtica, on la crítica és una expressió normal.
- en una societat encara dividida en classes socials antagòniques, enfrontades per causa de l'egoisme dels homes, on la igualtat d'oportunitats només és una bonica expressió.
- en un món dividit en països rics i miserables on les desigualtats són patents.
- Finalment, ens trobem en una societat consumista que dona més importància a tenir coses que no pas a ésser persona, que com a llei suprema té el màxim luxe i lucre, i com a principal aspiració una refinada filosofia del benestar.

—"Món d'avui i fe cristiana" tracta dels vuit condicionaments sociològics decisius del fet religiós actual, però què entén per condicionament?

—"Condicionar" vol dir influir amb força sobre un fenomen amb capacitat de transformar-lo o de fer-lo canviar de direcció. Un condicionament no és un obstacle. L'obstacle revesteix una connotació negativa. No obstant, el condicionament pot afavorir o dificultar certa realitat i, per tant, sempre resulta un desafiament. I el desafiament, si ens troba preparats, ens pot servir de purificació, i a la vegada pot significar per a nosaltres, un impuls renovador.

—Quines creieu que són les característiques de la societat de consum?

—Un dinàmic desenvolupament econòmic i una major prosperitat social que han fet que el nivell augmentés sensiblement.

Una forta lluita competitiva en tots els camps de la vida: familiar, escolar, professional, etc. Un constant desig de màxim guany, quasi convertit en llei; tot es comercialitza, fins i tot el sexe. Una refinada filosofia del benestar que ens empeny a ésser conformistes, poc crítics i poc creatius en els aspectes morals i autènticament humans, i terriblement inconformistes i "creatus" a l'hora de guanyar més diners i d'aconseguir més benes-

tar material. Una publicitat comercial incisiva. Una "tolerància repressiva". Un accentuat avoriment que és fruit d'una excessiva abundància de bens materials i per acabar, una alarmant manca de creativitat en molts aspectes de la vida humana, perquè ja quasi tot se'n dona rumiat, programat i fet.

—La mobilitat és un dels fenòmens més característics de la societat actual i tal com vós heu dit, és un factor que incideix especialment a Catalunya, però aquesta incidència és negativa o positiva?

—La mobilitat ocupacional i social és típica sobretot de la gran ciutat, per això es converteix en punt de referència per a moltes persones que en el seu ambient rural no tenen possibilitats de promoció. A més, la ciutat no solament és punt de referència per a molts, perquè hi troben possibilitats de treball, sinó també perquè ofereix més llibertat. Els controls socials no són tan exigents com als ambients rurals i això fa que l'home s'hi trobi més lliure, encara que més insegur. No obstant, també té elements desfavorables, ja que la mobilitat ens pot produir esgotament psicològic i a la vegada una sensació amarga en veure que no aconseguim assolir el que ens hem proposat. La moderna malaltia de l'"estress" sorgeix en aquest segle quan hom suma les obligacions de la feina, la dispersió de les activitats, la congestió i atropellaments de la gran ciutat, el pessimisme dels mass-media, les pressions de la vida moderna i el problema de la comunicació, etc. Apart que la mobilitat quan és forçada i feta en condicions desfavorables, pot significar un fort desarrelament de la pròpia terra, de la família i dels amics.

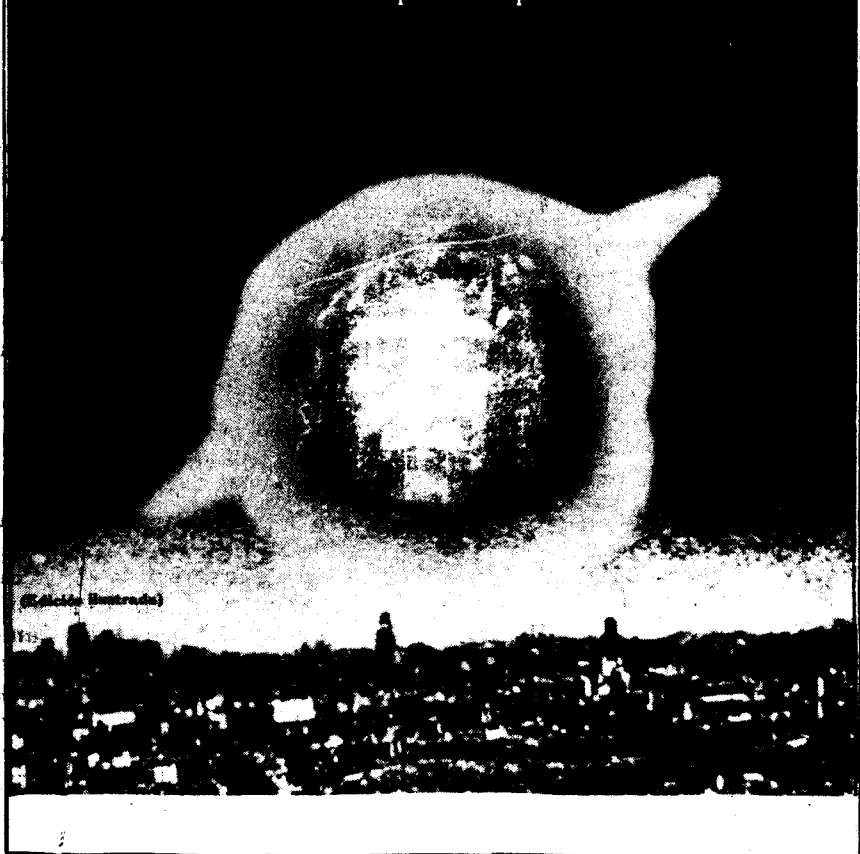
Però tampoc s'ha d'oblidar que la mobilitat ha estat quasi sempre, al llarg de la història, una mitjà eficaç de promoció social de les classes baixes.

Joan Bestard és un home de mar, però acostumat a observar els moviments de l'aigua, parla amb seguretat i sap relacionar la sociologia amb la pastoral, la qual cosa fa que aquesta sigui més realista i serveixi de veritat a l'home d'avui que viu immers en un context sociològic tan diferent del d'uns anys ençà. Aquest és el fil conductor d'allò que escriu, i actualment transmet als alumnes de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Montserrat Vilaseca

J.J. Benítez EL ENVIADO

Los sensacionales descubrimientos de técnicos de la NASA sobre la llamada "Sábana Santa" de Turín - J. J. Benítez, convertido en el "quinto reportero" de la Pasión.

El contacte diari entre les dues comunitats: un diàleg que cal eixamplar cada dia

Mns. Cases, el seu fundador, passa revista al moviment

“Grups d'Oració i d'Amistat”: 10 anys d'arrelament i expansió

Tal com ja vàrem comunicar als nostres lectors, els “Grups d'Oració i Amistat” han celebrat el Xè Aniversari de la seva fundació, els dies 19 i 20 d'abril passat, a la ciutat de Tortosa. Era el 19 de març del 1969 que es va posar en marxa el primer Grup. Fou a Barcelona. Han passat deu anys. Anys de creixement, de dificultats, de fruits i d'esperances.

La ciutat de Tortosa va acollir a unes 1.300 persones que procedien de 14 Diòcesis espanyoles. Hi havia molta joventut. Assistiren a tots els actes els Bisbes de Tortosa i Segorb-Castelló, Drs. Ricard M. Carles i Josep Maria Casas, acompanyats d'uns 40 sacerdots.

Avui ens hem posat en contacte amb el Dr. Cases. Ningú millor que ell per explicar-nos el passat, el present i com veu el futur dels “Grups d'Oració i Amistat”.

300 grups arreu del món

—Dr. Cases, què el va moure a fundar el primer Grup?

—Feia anys que donava tantes d'exercicis espirituals, insistint en la necessitat de dedicar cada dia temps a l'oració. Veia que la gent —els exercitants— s'hi comprometia; però, als pocs mesos, tot es quedava en propòsits i res més. Fou aleshores que vaig veure la necessitat d'agrupar unes persones amb desig d'oració diària, i revisant aquesta oració, amb una reunió al mes. Aquest fou el primer Grup. Com heu dit era el març del 1969.

—Ja han passat deu anys. I ara, any 1980, quants Grups funcionen?

—Actualment hi ha 300 Grups, escampats per 15 Diòcesis espanyoles; com també a Xile, que tenen molta vida, a Bolívia, Mèxic —que conec personalment— i Es-

tats Units. Ha estat una sorpresa el veure com els Grups han arrelat amb profunditat i s'han extès amb rapidesa. Mai no hauria pogut imaginar que aquell primer Grup, pogués convertir-se en un moviment, que ara agrupa a unes 4.000 persones, de totes les edats, estats, cultura i nacionalitat.

Fidels a l'oració diària

—Ens ha dit que la fi dels Grups és aconseguir una fidelitat diària a l'oració. Els qui formen part dels Grups, són fidels a l'oració diària?

—Estem contents en aquest sentit. El tant per cent de perseverància és altíssim. Aquests deu anys han estat un temps per anar descobrint el progrés i la profunditat dels qui formen Grups.

A més vull dir que qui es posa seriosament, cada dia davant Déu, viu en continuada conversió la seva vida, descobreix els altres i té necessitat de servir l'Església treballant apostòlicament. És un fet.

També s'ha pogut constatar —una vegada més— que la pregària és el gran camí perquè els joves sentin la crida de Déu a una vida de consagració.

Són uns 50 els joves, ells i elles, que en aquests deu anys, han consagrat la seva vida a Déu, o bé entrant al Seminari o en Congregacions Religioses. És motiu de gran joia.

— Senyor Bisbe: a l'Església del post Concili Vaticà II hi ha una gran sensibilitat per tot el que sigui compromís per l'altre, servei, entrega apostòlica. ¿Cóm uneixen pregària i acció apostòlica els Grups?

—Insisteixo en el que he dit fa un moment. A l'Església no s'ha de donar una pregària sense compromís apostòlic, ja que una oració d'aquest tipus no seria oració cristiana; com tampoc té sentit una acció sense la dimensió de l'oració.

Pel que fa referència als membres dels Grups, davant aquest problema, demanem, molt seriosament, que, si després d'un temps de formar part d'un Grup i de dedicar a l'oració cada dia llarg temps, no es descobreix la dimensió apostòlica, es revisi com es fa la pregària. El contacte amb Déu, ha de portar sempre a servir als germans.

La presència dels malalts

—He vist, llegint el llibre “vermell” dels Grups, que a cada Grup hi ha un malalt, i que estan lligats a un convent de clausura i a una Missió estrangera.

—Sí. Cada Grup té un malalt que forma part del Grup. Necessita el Grup, aquesta ajuda. I el malalt rep afecte, estimul, companyia del Grup. Molts malalts han descobert una nova visió i vivència de la seva vida i del sofriment!

El convent de clausura demana pel Grup i aquest pel convent. Hi ha un intercanvi d'oració. Uns i altres s'ajuden a créixer en esperit d'Oració. Ha estat interessant el descobriment que han fet molts seglars de la vida contemplativa. I també les religioses han pogut conèixer seglars amb un viu compromís oracional.

La Missió que tenen tots els Grups d'una Diòcesi fa que el Grup tingui una gran obertura eclesial.

Als Grups, amb aquestes tres ajudes —malalt, convent i Missió— se'ls hi ofereixen tres camps d'un apostolat ben actual i alhora ben necessitat de mans compromeses: el món sanitari, el compromís missioner, i infondre esperit d'oració a la nostra societat.

Una vivència de fraternitat

—Dr. Cases, ¿què voldria fer ressaltar de la Reunió Nacional, celebrada a Tortosa fa pocs dies?

—Cal dir que la Reunió Nacional, amb motiu del Xè Aniversari, es va preparar amb tres mesos de treballs i de pregària intensos. Volem que no fos només una celebració, sinó un aprofundir en la pregària, un revisar amb serietat el treball fet durant els deu anys, i veure i programar el futur.

La Reunió Nacional va ser una vivència de fraternitat extraordinària i d'intensa oració, individual i comunitària.

En voldria fer ressaltar la serenitat, la senzillesa i l'entusiasme de cara a l'esdevenidor.

La Litúrgia de les hores

—Dr. Cases, hi ha molts seglars que resen, cada dia, la Litúrgia de les Hores. Digu'ns la seva paraula sobre això.

—Es una de les gran alegries que tinc. Saber que els seglars resen, ja no solament, Laudes i Vespres, sino que resen completa la Litúrgia de les Hores. Hi ha molta gent dels Grups que cada dia fa Laudes i Vespres, i desitjo que la resin en plenitud.

Cal dir que s'ha esgotat l'edició castellana de la Litúrgia de les Hores pel poble. Vàrem importar-ne de Mèxic. I sabem que es treballa per fer-ne una edició nova. Desitgem que vegi la llum ràpidament. Són molts els que esperen el llibre, per a poder resar amb la Litúrgia de les Hores.

Un llibre dels grups

—Després de la celebració del Xè Aniversari, comença una segona etapa. Hi ha projectes?

—Sí. Ens hem engrescat a publicar un llibre que sigui un recull del passat, present i futur dels “Grups d'Oració i Amistat”, incluint-hi tot el que fa referència a la celebració del Xè Aniversari, celebrat a Tortosa.

Tenim també a mig fer el Fullotó per a iniciar adolescents als Grups. Volem que surti ben aviat.

I hem fet els primers passos per a publicar 5 volums, que haurem de traduir del francès, que és un comentari de les lectures de la Missa de cada dia, per tot l'any. Comentaris molt ben fets, senzills, actuals.

Però, sobretot, de cara al futur, voldria que, en aquests moments en que torna a resorgir al món la necessitat de la pregària, del silenci, els Grups creïessin en profunditat. També en extensió. Però, sobretot, que es vegin formant persones que, perquè viuen molt en contacte amb Déu, són llevat enmig del nostre món.

—Res més?

—Sí. Crec fermament que ens ha ajudat molt la Mare de Déu. Model de pregària. Cada grup porta un nom de Maria. Per a informació: “Grups d'Oració i d'Amistat”. Residència Episcopal. CASTELLO DE LA PLANA.

Bisbe Cases: “Crec fermament que ens ha ajudat molt la Mare de Déu”

EDITORIAL CASALS

MATERNAL • PREESCOLAR • E.G.B. • B.U.P.

PUBLICACIONS EN:

CATALÀ • CASTELLANO • CATALÀ MODALITAT BALEAR • GALEGO • EUSKERA

Demaneu informació a:

Editorial Casals

Casp, 79. Barcelona 13

“Fer Església” al bell mig dels barris menys afavorits de Barcelona

BARCELONA.— Recentment es van trobar a St. Andreu una gran part dels membres dels 200 grups de l'Assemblea diocesana que pertanyen a la Zona pastoral de Barcelona Nord i Est, és a dir al Poble Nou, a St. Andreu i la Sagrera, al Bon Pastor, a la Trinitat, a Les Roquetes-Verdum, a Ciutat Meridiana, Torre Baró, Vallbona, Provençals, La Verneda, els barris del Besòs... Unes 600 persones distribuïdes entre els vuit temes de l'Assemblea (1) confrontaren les conclusions de cada grup es van conèixer, van debatre alguns punts i van ajudar-se a perfilar les pròpies conclusions. La missa final que presidí el Dr. Jubany, participada per un miler de persones fou l'expressió dels sofriments, realitats i esperances dels barris populars a la llum de l'Ascensió del Crist. Constituï una festa de comunió, d'alegria i de compromís: de Poble de Déu en marxa, com estava escrit en una gran pancarta.

El Dr. Jubany afirmà la seva voluntat de posar en pràctica les conclusions de l'Assemblea amb la col·laboració de tots, sentint-nos tots corresponsables.

La preparació de la trobada va ser feta per la comissió promotora de l'Assemblea amb les consultes adients als consells pastorals i comunitats. Unes 70 persones dels diversos barris han portat l'organització de la trobada. Tot plegat fa de la trobada un pas important per a unes parròquies, comunitats i moviments que intenten anar esdevenint la veritable Església dels pobres.

30 parròquies en un marc inquiet

La zona pastoral de Barcelona Nord i Est comença al Poble Nou, barri industrial format en ocasió de l'Exposició del 1888, i continua al costat del mar, fins St. Adrià, en una zona de barris

que han anat creixent i ajuntant-se. També al Nord de Barcelona, a partir de l'antic poble de St. Andreu del Palomar s'han anat edificant barris nous des de la riba del Besòs fins a la muntanya de Collserola. La característica de la zona és la gran densitat de població que passa de les 500.000 persones i la seva composició, principalment obrera i immigrada.

Les 30 parròquies de la zona estan agrupades en 4 arxiprestats: el Poble Nou, St. Andreu, La Trinitat-Verdum, Provençals.

A la zona hi ha grups dels moviments, ACO, HOAC, de Comunitats Populars... En relació al jovent destaquen els grups del moviment JOBAC, els grups de Provençals, alguns grups de JOC. En relació a adolescents i infants, els centres d'esplai, l'escoltisme i la Mijac. La participació de membres de la zona al col·lectiu diocesà del món obrer és notable.

La majoria de parròquies presenten un sentit renovador i un dinamisme de grups i activitats amb la participació dels laics i la col·laboració de religiosos.

A l'arxiprestat de St. Andreu es va encetar l'experiència dels “laics en missió” que ara serveix de referència per a la diòcesi.

Es important l'existència dels consells pastorals arxiprestals i les reunions mensuals dels 4 arxiprestos amb el vicari episcopal. Amb motiu de l'Assemblea diocesana s'ha creat una comissió promotora de 4 laics, un de cada arxiprestat, amb el vicari episcopal.

D'obres i institucions d'Església hi ha 13 col·legis de religiosos, 2 de religiosos, 4 escoles parroquials, el servei d'una clínica, 3 residències...

La dimensió d'ajuda fraterna amb la col·laboració de Càritas està present a la zona amb un grup arxiprestal, altres grups parroquials i el treball d'assistència d'unes 8 persones dedicades.

Els preveres que treballen en la pastoral de la zona són uns 70.

Unes reflexions sobre els problemes de cada dia

(Fragments dels textos emprats en la celebració presidida pel Dr. Jubany.)

—Vivim en aquests barris i compartim amb milers de persones la vida, el treball, els problemes i esperances. Ens reconeixem membres d'un poble immens que avança...

A les nostres comunitats manca encara una major sensibilitat per connectar amb les expectatives i les lluites del món obrer, més lucidesa per a saber interpretar els fets socials amb la càrrega d'Evangeli que porten malgrat les seves ambigüitats.

—Ens falta encara bastant per aprendre a conviure millor els nascuts aquí i els que hem vingut d'altres terres, ens costa obrir-nos a la realitat d'aquí, a la llengua catalana. Hem d'acceptar-nos tal com som, però apuntant amb fermesa vers un futur que cal construir entre tots.

—Hi ha el problema del pluralisme dintre de les nostres mateixes comunitats. ¿No és veritat que sovint ens critiquem entre nosaltres mateixos fent caricatures de les nostres posicions, en comptes d'anar als problemes reals?

—També ens preocupa la manera com moltes persones s'acosten als sagraments amb aquesta mena de barreja de tradició i pressió social, sense unes motivacions cristianes clares.

—Sovint els Bisbes parlen sobre els nous problemes sense haver escoltat prou la nostra opinió per a cercar junts nous camins. Voldríem que els Bisbes fessin comunitat amb nosaltres.

—Potser estimem poc a l'Església i la sentim poc com la comunitat que ens ha tramès la fe.

—Ara que no és moda creure en Déu i que la cultura dominant té una forta càrrega d'ateisme pràctic, reconeixem que sovint ens acomplexem i no reaccionem amb prou coherència.

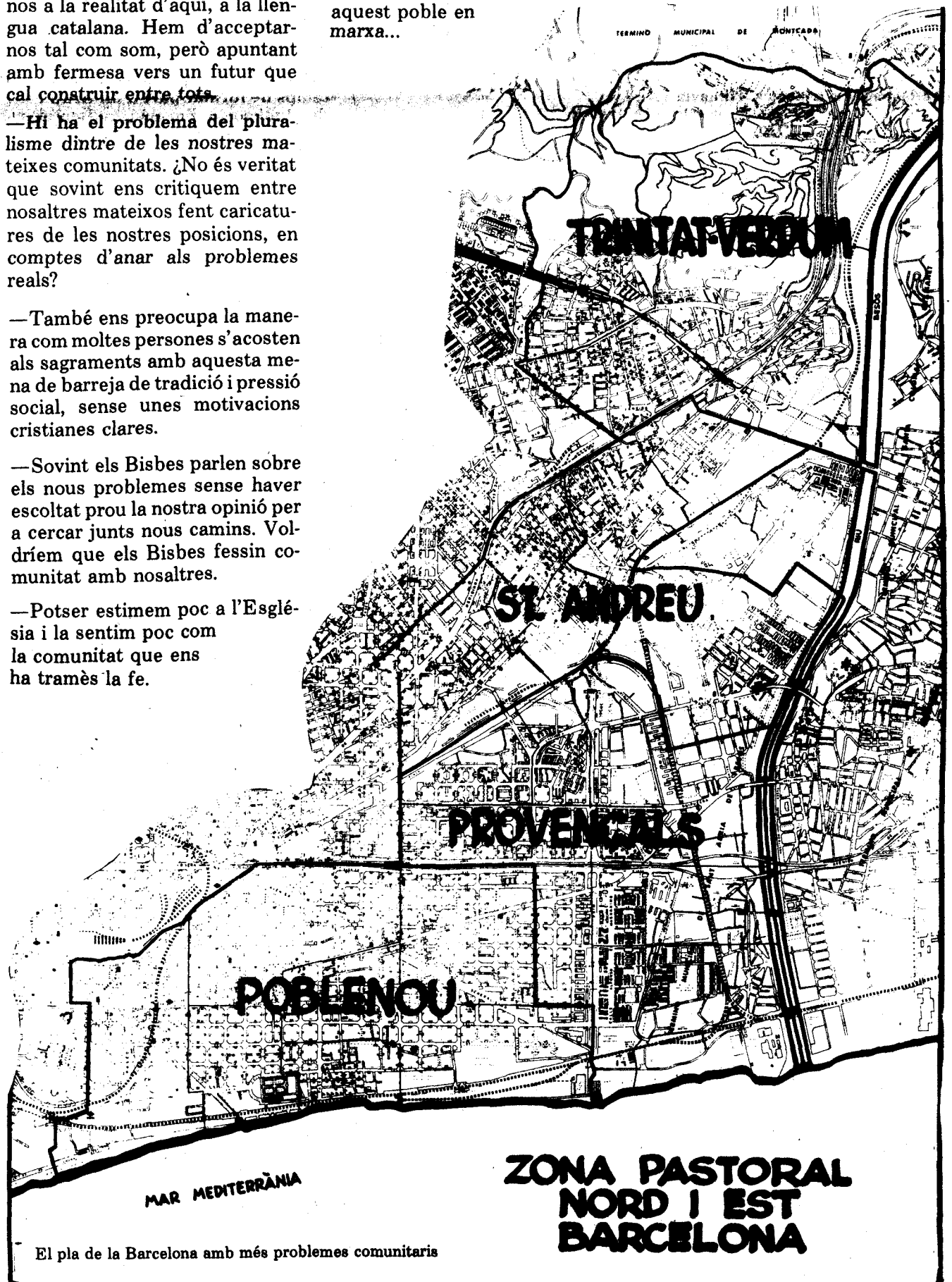
Hi ha signes d'esperança que ens animen a avançar: el sentit de barri i de convivència entre veïns que agafa nova empena, les famílies on hi ha més igualtat entre home i dona, el diàleg entre pares i fills, la set de cultura i formació dels adults dels nostres barris, que persones més representatives del poble tinguin responsabilitats en la societat. Que la veu dels nostres barris pugui fer-se escoltar amb més força...

—Renovem avui el nostre compromís de seguir fent Església enmig dels nostres barris, fidels a Jesucrist, fidels al nostre poble. Ens adonem que on hi ha dos o tres joves, dos o tres matrimonis que estimen i s'entreguen als altres, hi ha més joves, més adults que es desvetllen i que s'afegeixen a aquest poble en marxa...

—Valorem l'entrega dels nostres capellans i la unió entre ells, la tasca dels religiosos i religioses i el seu testimoni. Renovem les ganes de compartir responsabilitats i serveis en les nostres comunitats i parròquies: catequesi, ministeris, ajuda fraterna, coordinació de conjunt, els nostres moviments de joventut, els nostres equips i comunitats d'adults...

—Ens alegrem pel treball dels nostres 212 grups de cara a l'Assemblea diocesana i per la nostra possible aportació a la renovació de tota la diòcesi.

(1) Els temes de l'Assemblea en la zona. La família, 48 grups; la joventut, 43; la parròquia, moviments i comunitats, 28; la catequesi, 23; el món obrer, 19 (el nombre és alt entre les zones de la diòcesi); la corresponsabilitat, 19; els sagraments, 15.

Problemàtica viva

Les mares solteres, un fet que creix cada any

Gairebé tothom coneix casos de noies no casades que han tingut un fill. Són les que en diem "mares solteres", bé que persones que tracten el fet preferint parlar de "mares soles", ja que les dones casades que no tenen el marit al costat, es veuen afeixugades amb problemes similars.

És difícil saber les noies que es troben en aquesta situació, les estadístiques només ens diuen que a Espanya neixen anualment 10.512 infants fora del matrimoni. Per altres dades parcials es desprèn que un 70% correspon a fills de mares solteres. Sembla també que el nombre d'aquestes situacions creix cada any.

Es tracta de noies que en saber-se embarassades, no han avortat per principi, per por, per impossibilitat o per il·lusió del fill.

Les causes són molt diverses: socials, ambientals, familiars, psicològiques, promiscuïtat de sexes, manca d'informació, afany de noves experiències... Sembla, però, almenys fa uns anys, que la causa més freqüent era haver viscut en un ambient familiar fortament repressiu, en el qual el món sexual estava constituït per un conjunt de prohibicions. Avui també influeix el desig conscient o inconscient de rebel·lar-se contra uns esquemes socials o morals, el d'autoafirmar-se en la seva personalitat de dona.

Un dels principals problemes que ha d'afrontar la mare soltera, és que es troba, realment, sola. El seu com-

pany, generalment, acaba per desaparèixer quan s'assabenta del seu estat. Del refús del pare en prové, moltes vegades, el propi refús a la seva maternitat. Refús també dels pares, amb trencament familiar, del qual se'n segueix el problema econòmic, el problema social, i acaba amb el problema psicològic de soledat, perquè ha de suportar, també, el refús de l'ambient que l'envolta i es veu obligada a allunyar-se'n.

Un altre aspecte del problema, característic del moment actual, és que es troben pressionades o coaccionades per la campanya a favor de l'avortament com a solució i com a dret, encara que després se'n segueixin traumes psicològics i físics. Se senten, a més, acomplexades i tractades de "bledes", incautes i no promocionades.

Resposta de la societat

Podríem dir que trobem en la societat dues actituds extremes: una, tradicional, de rebuig o de no tolerància, més acusada en l'ambient rural o en algunes províncies espanyoles. Una altra teòricament molt comprensiva i tolerant, però que pràcticament margina, ja que procura mantenir-se distanciada del problema.

Un detall significatiu és que persisteix encara la diferència entre el Llibre de Família per a famílies legals i el Llibre de Filiació per a mares solteres amb el fill o els fills. No és aquest un detall ben discriminador?

Som testimonis de la mala estona que han hagut de passar algunes quan han de mostrar aquest document en alguna oficina, i de la mala rebuda de què han estat objecte.

Actualment les mares solteres demanen la substitució immediata del Llibre de Filiació pel Llibre de Família, desgravar les empreses que admetin mares solteres, dret, a la mare soltera que ho desitgi, a la investigació de la paternitat, patria potestat exercida pel que tingui la guarda i custòdia del fill, gestió directa per l'organisme competent, que garanteixi la percepció del 50% de les despeses imprescindibles per a les necessitats del fill i que ha d'aportar el pare o la mare que no tingui la guarda i custòdia del fill.

També es demana la reestructuració dels Centres d'Assistència a la mare soltera i al nen, depenents d'organismes oficials i de beneficència, de manera que se suprimeixi el caràcter paternalista, despectiu i repressiu i que serveixin veritablement a la incorporació plena de la mare i del nen a la societat.

La resposta de la comunitat

Els cristians anem passant d'una situació de rebuig de la mare soltera a una altra més evangèlica de comprensió, acolliment i ajuda. Si bé aquestes actituds vénen, sovint, carregades de paternalisme.

Aquesta ajuda eclesial es fa més palesa a través d'institucions especialitzades. Tenen el gran avantatge de poder portar una atenció més profunda a la persona i al seu problema, però aquests organismes es troben molt sovint en situacions econòmiques angoixoses. També aquests institucions tenen l'inconvenient que, en reunir les mares solteres, hom les margina de la societat.

Caldria buscar una forma que evités aquest desavantatge.

Els cristians, llevat de poquíssimes excepcions, no hem afavorit aquelles reclamacions justes per reformar les estructures legals que marginen les mares solteres.

Algunes reflexions

- 1.— ¿Ens hem adonat de la terrible contradicció de la comunitat eclesial que en condemnar l'avortament no posa els mitjans adequats per ajudar les noies que han conservat, enmig d'incomprensions i sofriments, el seu fill?
- 2.— ¿Hem intentat, davant dels casos que hem conegut de mares solteres, de fer un esforç de comprensió i d'ajuda, evitant el paternalisme, la crítica fàcil o la broma grollera?

3.— ¿Hem sabut valorar les dificultats de tota mena que assetgen una mare soltera? Què hem fet per ajudar-la a sortir-se'n?

4.— Coneixem les institucions de la nostra ciutat per ajudar les mares solteres? Hi hem col·laborat d'una manera o altra?

5.— ¿Podem fer alguna cosa per evitar la marginació social de les mares soles?

6.— Eduquem els fills perquè això no succeeixi? Hem parlat amb els nostres fills de les conseqüències d'unes relacions sexuals prematures? Cas que us trobessiu en una situació d'aquestes, creieu que sempre es pot aconsellar al vostre fill o filla que es casí? Penseu que en alguns casos pot ser un error que s'afegeix a l'anterior?

Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar

Ser cristià avui

...I benaurats els que viuen al paradís de la cantonada

No us penseu que m'enfilí massa, torno a dir. Déu no és enfilat allà dalt, és ací baix, l'engrapem amb les mans quan tanquem el puny, el respirem amb l'aire que respirem, el vivim amb la vida que vivim, el tenim en l'amor que tenim.

El tenim, sobretot, quan estimem els altres.

La caritat és fer de la nostra ànima una imatge de l'amor entre les tres Persones de la Trinitat, és fer-se déus. Ha estat cantada en totes les llengües cristianes, amb himnes tan excel·sos com aquell "ubi caritas et amor". On hi ha caritat i amor, allà hi ha Déu. La caritat és una flama, la caritat és una sageta que no fereix i s'acosta, la caritat és la mort dels màrtirs, la vida del nostre sant Pere Claver esclau dels esclaus negres, és el pa de tota vida, la joia dels àngels. Sobretot és el pa de cada dia.

La caritat a vegades és tan sols una escombra.

Es feta de petites coses, com escombrar la casa o la vorera del carrer perquè els altres hi passin millor. La caritat és les sopes ben fetes de la dona, els mitjons de la mare, la paret ben aplomada del paleta. El miner al costat del miner, l'home al costat de l'home fent la botifarra.

La caritat és més un carrer que una avinguda. Sap que no pot salvar la humanitat, però que pot fer alguna mica de cosa pel Peret de la cantonada.

Vull dir que la caritat no és un himne grandios, és més aviat una cançó de bressol. Una petita cosa propera, una mirada de comprensió, un gest amical. No és tan sols donar, és donar-se.

L'amor entre nosaltres, el de debò, és l'últim, el sant, el proper rastre del paradís. El pa de cada dia del paradís.

Perquè Déu és amor.

Acabo

Gent de casa. Encara veig les vostres cares, encara sento les vostres veus.

Gent de l'Urgell, ufana de regadius, oberta de plana, català de picarols. Fabricants i menestrals del Llobregat, avesats a anar a l'hora, fidel serenor del riu. Pagesos, miners, treballadors del Berguedà, olor de terra acabat de ploure. Gent al redós de Queralt, amb la quietud de les muntanyes i la santa bogeria de la Patum.

Deu us ho pagui.

Josep Maria Ballarín

La Bíblia a l'abast

Pa i vi (Gn 14:18-20)

Avui la primera lectura és molt curta. Conté sols tres versicles del capítol 14 del llibre del Gènesi. Aquest capítol planteja una gran quantitat de problemes als estudiosos de la Bíblia.

Comença per constituir una mena de trencament de la línia bucòlica que pren la saga d'Abraham. El patriarca, nòmada, pastor, recercador de Déu en la natura i en els esdeveniments de la seva vida, ens és presentat aquí com un brau guerrer, expert en l'art de l'estratègia bèl·lica i organitzador d'un petit exèrcit domèstic: **tres-cents divuit homes** (v. 14). És realment una imatge insòlita del gran patriarca d'Israel. Per altra part, en el v. 13 es dona a Abraham el despectiu nom d'"hebreu", o sigui "l'estranger", que fa pactes amb els amorreus, invasors de Palestina. Cal notar també que de la lectura atenta de tot el capítol se'n podrien fer tres parts: la invasió del territori per part de la "lliga" dels quatre "grans poders" del món (vv 1-12); la victòria esclatant del pacífic estranger, motivada aparentment i principal per la defensa d'un dels membres del clan (v. 12), que fa irrompre Abraham d'una manera inesperada en l'escena "internacional" dels afanys expansionistes dels poderosos de torn, ell que és un ningú (vv 13-16), i l'escena del misteriós personatge Melquisedec, reissacerdot de Salem (vv 17-20). Tot plegat fa pensar que el redactor d'aquest capítol ha pogut en fons molt antigues i fins i tot de procedència no israelita. Quina seria, doncs, la lliçó d'aquest capítol?

Podria ser la de relacionar Abraham amb la capital de la Palestina, Jerusalem. Tots els indicis ens porten a identificar Salem —que significa integritat, plenitud, pau en definitiva— amb Jerusalem —que vol dir Fundació del déu Salem, ciutat de pau, doncs—. Així s'emparenta en certa manera el patriarca amb la Palestina del temps d'Israel. Una mica com si el

redactor ens volgués dir: Som aquí perquè ja el nostre antecessor va posar-hi la petja; som, doncs, els seus successors en el lloc. Hi ha una altra lliçó possible: Jahveh és més fort que totes les potències del món plegades. Fóra una invitació a confiar en la força de Jahveh davant de les amenaces constants dels enemics d'Israel.

El lecionari litúrgic de la missa, però, en fer-nos llegir aquest fragment del gènesi en la solemnitat del Cos i Sang Santíssims de Crist, va per un altre camí. Jesús és el pa viu, baixat del cel, que ens assegura la vida eterna (vegeu Jo 6:51s). Ell és el qui la nit que havia de ser entregat va prendre pa i vi i els va lliurar als deixebles com a memorial seu per sempre: fins que el Senyor torni (1Cor 11:23-26). L'eucaristia és donada a l'Església perquè alimenti la fam del món (vegeu Llc 9:11b-17); remarqueu el **doneu-los menjar vosaltres mateixos** i la frase **els donava als deixebles perquè els servissin a la gent**, de neta intenció sacramental i ministerial. Tot això és possible perquè Jesús és el nostre sacerdot.

La carta als cristians hebreus ens parla de Melquisedec, el personatge de la narració d'Abraham, com d'una figura profètica de Jesucrist (Hbr 7). Així, seguint el salm 110, ens diu que Jesús és **constituït per sempre Sacerdot suprem segons l'ordre de Melquisedec** (Hbr 6:20). Jesús, doncs, l'únic sacerdot de la humanitat redimida, ofereix també l'únic sacrifici plenament vàlid de salvació. La mort i la resurrecció de Crist, ofertes per ell una vegada per sempre, són posades en mans de l'Església en el pa i el vi de l'eucaristia perquè aquesta alimenti els seus fills i els enforteixi, perquè caminin cap a la plenitud de l'edat adulta en Crist.

Josep M. Aragonès

Costums i tradicions

Quan passa el Santíssim

Un dels costums populars que es perden o es van perdent, pròpis del dia del Corpus Christi, és el dels "acataments". La cerimònia consisteix, en què quan arriba la processó als llocs on han estat erigits altars en els quals es col·loca la Custòdia amb el Santíssim Sagrament —per sempre sigui alabat—, tot el seguici desfila davant seu fent ensem tres genufleksions dobles. Les banderes i els pendons, són abatuts lentament fins gairebé tocar el sòl i, també, per tres vegades.

Una volta fets els tres acataments, cadascun dels fidels camina a recules fins a tornar al seu lloc. A vegades tot plegat es feia, com a Igualada, amb acompanyament de música apropiada. La melodia d'aquesta ciutat ha passat a formar part del seu patrimoni folklòric musical.

A Cervera, en nom de l'Ajuntament, el funcionari que portava la bandera anava muntat a cavall i aquest, especialment ensinistrat a l'afecte, s'agenollava, també, tres vegades.

Una cançó de pandero urgellenca explica aquest costum així:

**Majoral de sant Esteve
quan vós feu l'acatament,
allí enmig de la plaça
al davant del Sagrament,
en presència del vicari
i en mig de tota la gent,
del vicari i la justícia
al davant del Sagrament.**

Els acataments, a Olot, revestien un altre caràter no menys reverencial i es dansaven tres contrapassos davant del Santíssim. I segurament hi ha o hi ha hagut altres costums semblants en diferents indrets que desconeixem, però amb aquestes mostres resta palesa la devoció al Santíssim tan arrelada en el nostre poble.

A Sitges, La Garriga, Argentona i altres poblacions, encatifen amb flors els carrers per on ha de passar la processó amb Nostramo. Hi ha pobles més modestos que adornen les

La festa del Corpus Christi arraigó en seguida en Barcelona. El segle XV representa el siglo del máximo esplendor de las procesiones y culminan en el jueves 22 de junio de 1424, año en que asiste a ella Alfonso V el Magnánimo y llega la procesión, empujorada de rosas y dorada de retama, a su máxima suntuosidad. La procesión adquiere en este siglo carta de naturaleza en Barcelona y queda ya para siempre ligada a la vida espiritual y profunda de la ciudad.

cases amb branques d'arbres i les catifes són, senzillament, un escampall de fulles d'olivera i de llorer.

Les processons es perden i aviat no ens recordarem d'aquelles on hi anaven bèsties de cartó, precedint-les. Les més importants foren l'Aliga Olot, Girona, La Bisbal, Berga, Valls, Vilafranca del Penedès i potser algun altre lloc.

El Bou —que tan pot simbolitzar sant Lluç com el del Naixement—, era pròpi de Barcelona, Vic i Solsona. La Mula, Mulassa, Mula Guita, Mula Ferra etc., potser representant, també, la del Portal de Betlem, es coneixia a Barcelona en el segle XV, com el Bou. Les més famoses de les Mules eren les de Reus, Girona, Berga, Sant Feliu de Pallerols, Vilanova i la Geltrú i Solsona.

També hi hagué Dracs representant segons que sembla, a Llucifer. Es tingueren a Barcelona, Vilafranca del Panadès Girona, Solsona, Sant Quintí de Mediona, Sitges, La Bisbal i Igualada.

Els Gegants, que en principi eren només "homes" representaven a Goliat i a sant Cristòfol, a Barcelona. Després es "casaren", tingueren "fills" i avui n'hi ha per tot Catalunya. Ells reclamarien un article apart.

La processó —on encara se'n fa marca la fi de la jornada del Corpus, encara que se'n celebren també, per la capvuitada. A les viles importants o ciutats, els forasters no troben l'hora per a retornar a casa, sobretot els pagesos, que es passen amunt i avall pels carrers d'ací que a Girona diguessin en tal di a que els pagesos anaven a "llaurar la Rambla".

Esteve Busquets i Molas.

Pensant-hi bé

"Sé en qui he cregut"

Els grans magatzems han deshumanitzat els nostres mercats i les nostres fires. Cal anar a petites viles i pobles per recrear-se amb la música humana de la fira, vertader enrenou humà mig interessat mig festiu, i poder escoltar aquell graciós reguitzell de sospitoses galanteries: "Ep senyora... ep nena... ep jove" que porta a un tracte de murri a murri entre firaire i client, del que tots dos queden contents i es fa difícil saber quin dels dos queda enganyat.

El català té una esfereïdora capacitat de vendre. A l'hora de comprar no es fia ni de la seva ombra.

"Sé en qui he cregut". Aquesta frase de Pau m'ha colpit sempre pregonament.

Es l'afirmació de la fe en Jesucrist després de travessar la terenyina dels dubtes, les foscores de la nit de l'home, la solitud enmig dels altres, i l'enfargat laberint de bambolines del gran teatre del món.

Sí, senyors, l'home ha muntat amb una gran traça i enginy la gran fira del món. Hi ha parades per a tots els gustos.

Tanmateix després de recórrer el firal i garbellar tanta mercaderia, què és el que queda a les mans de l'home com a esperança plena del seu camí?

Tot ens pot semblar ben bé de fira; però, no, aquesta només és mitja veritat. La closca de l'ametlla, no és tota l'ametlla. Ni la cara pintada del pallasso és tot l'home. A la bambolina, d'on li vé la seva aparent realitat? La il·lusió de la fira no és signe d'un anhel més íntim, més interior, més essencial?

"Sé en qui he cregut". Jesús no ven ni compra res. Ell proposa, ofereix, estima, perdona, consola. Els que busquen comprar i vendre perden el temps amb Ell.

"Fiar-se", "confiar-se" en les relacions humanes és un vertader risc; la fal·làcia, el doble joc, la cobejança i un egoisme més o menys encobert són una mena de plaga que, amb freqüència, malmet la collita de les bones voluntats.

Jesús de Natzaret, el Verb fet Home, Paraula viva de Déu enmig de la cridòria de les nostres paraules, Amor fet do total enfront de tots els nostres egoismes, Llum, Camí, Esperança, Vida; els qui hauran cregut en Ell no quedaran mai confosos.

Tant de bo, que res ni ningú em tregui dels meus tretze.

"Sé en qui he cregut".

Xesc Soliú

Els mals auguris.

Si hi ha una cosa tancada, secreta, inescrutable, és precisament, l'avenir. Només els profetes, els veritables, podien preveure alguna cosa concreta del futur. Tot el qui no és assenyalat pel Senyor d'una manera expressa per a aquesta comesa. És simplement, o un que vol enganyar-nos o un que juga a sorts, com fem cada u de nosaltres quan volem atrevir-nos a bons o mals auguris.

El Salm 2 ens diu: Per què aquest avalot de les nacions, aquest complot inútil de pobles?"

Per tot se sent soroll de ferrament, i per si encara no n'hagués prou, vaticinis de bombes atòmiques escampades arreu del món, segrestaments, revolucions de dreia i d'esquerra, drogues, cinema obscè, literatura decadent i pessimista. No es pot llegir un llibre no es pot veure una escena, on no s'ofengui el pudor i la delicadesa.

Tot això són mals auguris i penoses realitats. Què pot passar davant d'aquest panorama tan devastat?

Per sobre de tot, cal no perdre la serenitat. El Salm 27 (el salm de la ferma confiança en Déu) ens adverteix que: "Quan m'envesteixen homes malvats per devorar les meves carns, són ells, els enemics, els meus rivals, els qui ensopeguen i cauen."

O sigui que, malgrat la malícia dels adversaris, a pesar dels qui ens volen mal, són ells els qui ensopeguen i cauen. I això és una base per a que conservem la tranquil·litat i mai per mai ens deixem caure en el desànim, que això és precisament, el què voldria l'Enemic.

Encara que siguem lectors de diaris i contemplem els desastres que ens mostra la televisió, el nostre cor no ha d'encongir-se. Hem de mostrar-nos valents i el nostre ànim ha d'estar per damunt de les vicissituds del viure de cada dia. O és que només seriem valents quan les coses van bé i quan l'horitzó es presenta calmat?

Hem de pensar que hi ha molta premsa, ràdio i "tele" que estan interessats en posar-nos la pell de gallina. Que no ens estalvien cap imatge de violència i cap narració que ens pugui intranquil·litzar. Si no ens és possible evadir-nos dels mals auguris i de les tristes realitats, si que podem pendren's-ho amb calma i pensar que en moltes coses hi afegeixen una mica de "picant" per a que resultin més terribles. Hi ha un bon xic de trampa i in molt d'inconsciència.

No obstant tot plegat resulta un avís que ha de servir-nos per a ser més prudents. Nosaltres hem de viure com aquell que sap que està ben assentat sobre roca, com aquella casa construïda sobre pedra ferma. Els mals auguris han de passar damunt de nosaltres com l'aigua damunt del marbre. No ens han de deixar cap ferida, no podem posar-nos nerviosos, no ens podem permetre perdre el cap i comportar-nos com histèrics. I aquesta calma i serenitat només pot ser fruit d'una entrega al nostre treball i d'un esperit d'oració. Ara que estem en l'any de Sant Benet, Patró d'Europa, el lema "Ora et labora" pot ser un remei definitiu i perdurable per a molts dels mals que ens prometen els mals auguris.

Si repassem la Bíblia i en fem lectura predilecta i constant, res pot estranyar-nos del que ocorre. En les seves pàgines hi ha tota la història del que ha passat i pot passar. Del mal profund dels pobles quan s'abandonen al platxeri i s'aparten de Déu i de la benaurança en què entren quan reflexionen i retornen al Senyor que ha fet el cel i la terra. I així mateix passa amb les persones. David, Salomó i els seus fills, són fidel reflex de la història dels nostres dies.

I també ens ensenya el Llibre sagrat, on és el remei definitiu, el que no falla: Jesucrist.

Ara que hem viscut la Pascua 80 ho podem entendre millor. Els Al·leluies ens han alegrat el cor i ens hi han deixat el perfum suprem i la més ferma convicció d'on és el camí. Contra els mals auguris recitem el final del Salm 27: "N'estic cert, fruité en aquesta vida de la bondat que em té Jahve. Espera en Jahve! Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! Espera en Jahve!"

Josep Maria Riu

Racó del llenguatge

Els insults (i 2)

La intenció del que insulta és allò que confereix caràcter feridor a l'insult, no pas les paraules. Perquè les paraules, en elles mateixes, són poca cosa sense l'entonació que les pot intensificar o que pot assuaujar el verí que porten i fins i tot pot convertir l'insult en un afalac amanit amb ironia i afecte.

A la vida real, si la indignació és tan forta com per fer oblidar les bones maneres i les paraules pugen desmesuradament de to, sentirem renecs i procacitats capaces d'envermellar un carreter dels d'abans. En català també en tenim i en abundància, trist és haver-ho de confessar, i no cometré la inconveniència de reportar-ne cap en aquest escrit. Tots n'heu sentit alguna vegada.

A la literatura, als cò-nics, considerats com a escola d'expressions insultants, i a totes les publicacions infan-

tils aquest llenguatge de violència no sobrepassa mai un cert límit. No es pot donar al públic general, i menys a l'infantil un vocabulari massa gruixut. Correntment, amb uns quants eufemismes i amb combinacions conjuminades amb més o menys gràcia i fantasia per l'autor del guió s'estrifen unes maneres de dir que existeixen a la realitat però que són inadmissibles en un escrit.

Tots coincidirem a afirmar, però, que per més que hàgim begut aquesta literatura malsonant en fonts castellanes, si volem, en català podem arribar tan lluny com el qui més en aquest terreny i comptem amb un bon proveïment d'insults i d'exclamacions fortes.

Penso que ens hauríem de proposar de fer una tria d'expressions d'aquesta mena, les més genuïnament catalanes i que s'adiguin més amb el nostre tarannà i tenir-les a

punt per a quan s'escaigui. Així podríem arraconar les castellanies que se'n hagin pogut infiltrar per contagi dels setmanaris, de les pel·lícules i de la televisió. Que els nostres moments de descontrol estiguin controlats, si més no, en la qualitat del llenguatge!

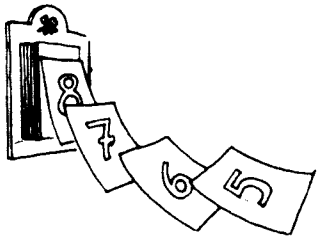
Perles ortogràfiques

Veig passar una furgoneta comercial nova, flamant, retolada en català amb lletres de disseny modern, elegant, de molt bon gust que diuen: Taller de retòls. Segells de goma, Assanyalaments. Transferibles. Lluminosos. Tota la bona impressió d'aquest conjunt queda desvirtuada per aquest assanyalaments. El mot primitiu és senyal. Doncs el derivat hauria d'haver-se escrit: assenyalaments.

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 8 de juny. X del temps ordinari. Sant Guillem i Maximí, bs. i Santa Callope, mr.

El sol surt a les 4,17 i es pon a les 7,23 (hora solar)

Dilluns, 9 de juny. Sant Efrén, dr.; Primus i Felicià, mrs. i Santa Pelagia, vg. mr.

Dimarts, 10 de juny. Sant Maurici, ab. mr.; Crispul i Restitut, mrs.

Festa a Cornellà de Llobregat

Dimecres, 11 de juny. Sant Bernabeu, ap. mr. Santa Aleidis o Alicia, vg.

Fira a Santa Pau.

Dijous, 12 de juny. Sant Joan de Sahagún, cfr. Onofre, anac. i Nabor.

Divendres, 13 de juny. El Sagrat Cor de Jesús. La història del culte litúrgic del sagrat Cor de Jesús comença amb l'esforç que feu sant Joan Eudes (mort el 1680) per introduir-ne la festa. Pius XI amb l'encíclica *Miserentissimus Redemptor*, el 1928, elevà aquesta festa al grau litúrgic més superior. No han mancat recentment intents d'explicar la solemnitat a la llum del misteri pasqual.

Sant Antoni de Pàdua, franciscà. És un dels sants més populars del calendari, i sota la seva protecció hi ha una munió d'obres socials i assistencials de gran abast a favor dels més pobres. Sant Antoni és patró també dels constructors. L'any 1946, el papa Pius XII el declarà doctor de l'Església i el qualificà amb l'epítet de "Doctor Evangelicus".

Santa Aquilina, vg. mr.

Festa major a Bellver de Cerdanya i Sallent.

Fira a Sant Celoni, Solsona i Tírvia.

Dissabte, 14 de juny. El Puríssim Cor de Maria.

Sant Eliseu, profeta, Fèlix, Rufi, mrs. i Santa Digna, vg. mr.

L'Església celebra

8 de juny. Diumenge X de durant l'any. Lectures: primera 1 R 17, 17-24; Salm 29; segona Ga 1,11-19; tercera Lc 7, 11-17.

9 de juny. Dilluns de la X Setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 R 17, 1-6; Salm 120; segona Mt 5, 1-12.

10 de juny. Dimarts de la X Setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 R 17, 7-16; Salm 4; segona Mt 5,13-16.

11 de juny. Dimecres Sant Bernabé, apòstol. Lectures: Ac 11,21b-26; 13,1-3, Salm 97; segona Mt 10, 7-13.

12 de juny. Dijous de la X Setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 R 18, 41-46; Salm 64; segona Mt 5,20-26.

13 de juny. Divendres. Sagrat Cor de Jesús. Lectures: primera Ez 34, 11-16; Salm 22; segona Rm 5, 5-11; segona Lc 15,3-7

14 de juny. Dissabte de la X Setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 R 19, 19-21; Salm 15; segona Mt 5, 33-37

Presència del missatge de sant Antoni de Pàdua

Ajudar i ser ajudat

Les obres socials que es mouen sota el patronatge de sant Antoni de Pàdua a Catalunya, distribueixen als pobres per Valor de mes de vint milions de pessetes a l'any. Quedarien parats i gratament sorpresos si es públics el patrimoni, a nivell internacional, que s'esmerça sota l'advocació de sant Antoni, per fer minvar un xic el dolor i la misèria en el món.

Obres de promoció social

Donatius, pensions fixes, queviures, medicaments, subsidis de vellesa i malaltia, pagaments a col·legis, beques, lloguer o compra d'estatges, posades o refugis per a dormir, ambulatoris per assistència mèdica, butlles de gestió jurídica, centres de promoció cultural i esportiva, lluita contra la droga i l'alcohol, etc,etc,són les mil maneres com l'obra antoniana arriba a les classes humils.

Ja han passat aquells temps en que "El Pa dels Pobres" era això: una cua de captaires als qui tots els dimarts a la tarda hom els hi lliurava un bocí de pa.

"Caritat" no és solament donar diner

Es cert que la justícia social cal que vagi al davant de la caritat. Però mai les lleis humanes no assoliran un grau tan elevat de perfecció que eixuguin totes les llàgrimes. En general allà on acaba la justícia, comença la caritat. Els nostres pares ho expressaven amb un mot que avui està en desús i té mala premsa, "beneficència", que no podia ser més expressiu, doncs traduït del llatí, "bene facere", vol dir, "Fer el bé".

Per altra banda l'ajut al proïsme és necessari en mil ocasions de la vida, perquè a voltes l'hem de donar als altres i a voltes som nosaltres qui el necessitem; ningú no se n'escapa. La caritat és una de les maneres de ser feliç, perquè "caritat" no és solament donar diner; també ho és, una paraula de consol, un consell, una mica de paciència, un ajut moral. De vegades la caritat pot ser baratíssima, i no la sabem donar.

Antoni de Pàdua o el sant més popular

La popularitat internacional que gaudeix sant Antoni crec que li ve,

precisament, d'haver sobresortit, per damunt de molts altres valors, en l'amor singular als pobres.

No pot negar-se que copsem una sèrie de contrastos en sant Antoni. Se'l coneix per dues ciutats, Lisboa i Pàdua. Lisboa li dóna la vida i Pàdua el nom. Jove encara, pertany a dos ordes religiosos: el de sant Agustí i el de sant Francesc: del primer rep la formació intel·lectual, del segon la seva obra apostòlica. Desitja la conversió dels infidels, però les ones de la mala mar el menen cap a Itàlia per a enfortir la fe dels ja creients. Anhela la soledat amorosa amb Déu, i es veu rodejat sempre d'una multitud que l'aplaudeix i l'oprimeix. És home de ciència i gran cultura, però es lliura enterament als humils. És apocalíptic i dur en els seus sermons escrits, i tendre i afectiu en la seva imatge, que apareix abraçant l'Infant Jesús, recolzat sobre els seus braços. Es declarat "Doctor de l'Església", però té més fortuna el cognom d'"el sant dels pobres" i el patró del ram de la construcció.

Per damunt de tots aquests contrasta, però, s'hi cospa la idea, el pensar, el sentir i l'actuar profundament evangèlics.

El 13 de Juny

En aquesta setmana que commemorem la diada de sant Antoni de Pàdua, tan popular a Catalunya, recordem les paraules del Concili Vaticà II, sobre la devoció als sants: "El veritable culte dels sants no consisteix tant en la multiplicat dels actes externs, com en la intensitat d'un amor pràctic, amb el qual, per al més gran bé nostre i de l'Església, busquem en els sants l'exemple de la seva vida, l'escalf de la seva amistat i l'ajut de la seva intercessió".

Francesc Gamissans

Quan diem

Participació

Durant aquests últims decennis, una de les paraules que s'ha utilitzat més en el llenguatge eclesial i també en el polític, encara que no tractem pas d'aquest -és "participació". Hom va començar a promoure la participació en les celebracions litúrgiques (així va néixer la reforma litúrgica), la participació dels laics en l'apostolat jeràrquic (així es definia l'Acció Catòlica), la participació en les responsabilitats de la comunitat cristiana (així va néixer una certa idea de corresponsabilitat)... "Participació" s'ha convertit, amb tot això, en una mena de símbol de renovació, un indicatiu de la vitalitat de l'Església. Els nostres anys, especialment els anys postconciliaris, són anys de participació en l'Església; multitud d'iniciatives van orientades en aquesta línia: assemblees, consells pastorals, comissions, etc.

Participar significa prendre part, i, per tant, mostrar-se actiu en la tasca comuna. Aquesta definició es verifica en qualsevol tipus de tasca, i el "prendre part" es concreta i assumeix formes diverses segons les característiques d'allò que és comú, i segons els diversos elements de l'acció conjunta.

Entrem més a fons en el tema de la "participació" en la litúrgia de l'Església. I siguem, d'entrada, coherents amb el que acabem de dir. La litúrgia és sempre acció i recepció alhora: acció de la comunitat reunida i recepció del do de Crist, que arriba enmig dels seus fidels a oferir renovadament la seva salvació. Prendre part en la litúrgia consistirà, doncs, en ésser actiu com a membre de la comunitat, i personalment receptiu a l'ofrena de Crist. L'acció de la comunitat és, per altra banda, múltiple i orgànica: no tots ho fan tot, cadascú té una funció, com correspon a una acció jerarquitzada -això és, en efecte, la litúrgia! i el prendre part de cadascú es concreta en la realització d'aquesta funció. Encara hi ha més: hi ha una participació de funcions, i una participació de comunió. Sense la primera, no hi hauria acció; sense la segona, no hi hauria recepció.

Tot això té unes aplicacions molt concretes, i ajuda enormement a clarificar punts importants de la vida litúrgica de l'Església. Una assemblea litúrgica -una missa, per exemple- no pot funcionar sense un bisbe o un prevere que la presideixi, i, en altres nivells, sense algú que llegeixi les lectures o dirigeixi els cants, i sense una assemblea que canti, escolti, respongui... Però quan es vol entrar del tot en la celebració, cal encara estar obert a la comunió amb la Paraula, cal estar unit a l'oblació del "sacrifici sant i vivent", cal acostar-se a rebre el Cos de Crist, "i deixar-se omplir del seu Esperit Sant". Tot això és participació autèntica. No participa més el que fa més "oficis" en l'assemblea, sinó, el que fa allò que li pertoca, al servei de l'acció comuna, i sobretot participa el que s'integra més personalment a la realitat de fons de la celebració.

Pere Tena

Pintura Decorativa.
Col·locació de papers i revestiments murals.

Miquel Barrobés Meix

Teléfonos 251 51 63 - 230 57 04

Aire Condicionat **Roca**

Productes
de llarga vida

La sardana i la dansa

Els ballets catalans al Liceu

L'últim diumenge de maig s'ha produït un fet important dintre el món de la dansa típica catalana practicada pels Esbarts, en presentar un recital d'aquest caire al primer i més gran Teatre del Liceu, i fer-ho així expressament per primera vegada, doncs si bé en moltes altres ocasions s'havien pogut veure en aquell escenari interpretacions de caire folklòric català, sempre havien estat incloses en l'espectacle que es presentava, però mai no s'havia fet de manera exclusiva.

Li correspongué aquesta deferència a l'Esbart Dansaire de Rubí, que preparà un programa del qual més de la meitat de les danses eren d'estrena. Foren vestides amb tota la pulcritud i justesa que requeria cadascuna; i amb la acurada interpretació, que ja és habitual en aquest grup, proporcionaren una excel·lent tarda, totalment a nivell del prestigi del local on s'actuava.

Es freqüent, massa freqüent, almenys al nostre país, aquella dita que ningú no és profeta a la seva terra. La dansa folklòrica catalana -el ballet típic, com s'anomenava en la meua infantesa- no té pas massa acceptació dintre els medis artístics, ja que no se li concedeix la suficient categoria per a poder rebre les atencions dels nostres crítics musicals o de dansa (en termes generalitzats, és clar). Fins i tot, ni després d'aquesta important evolució que han experimentat aquestes danses en els últims anys, a les quals s'ha dotat d'una tecnificació i tracte que l'equipara a moments de ballet, o a veritables espectacles de dansa, ni així no ha estat freqüent que poguessin despertar l'interès de persones alienes a l'ambient. Aquesta circumstància l'hem poguda constatar, dissortadament massa vegades, i només en esporàdiques ocasions i quasi sempre en festivals de dansa a l'estranger,

hem pogut tenir la satisfacció de veure valorat amb justesa un patrimoni artístic que la nostra terra posseeix amb escreix.

Per això la presència expressa d'un Esbart al teatre del Liceu -aval importantíssim de tota manifestació artística- assolí una rellevància que es manifestà en un ple total i amb un entusiasme i complaença per part del públic, que aplaudí i festejà totes i cadascuna de les danses que ocuparen les tres parts en què es dividia l'espectacle.

Les estrenes eren el "Ballet de deu", sobre la música de la coneguda glossa d'Antoni Català, una dansa-joc, de nom "La Solipanta", unes "Havaneres" i una suite de set danses de comarques de Castelló de la Plana, presentades amb el nom genèric "Del pla a la muntanya". Es mantingueren del repertori usual del Rubí, el deliciós i emotiu "Mortitxol" i el ballet costumista "El Sarau", difós pel grup rubinenc i que tants èxits li proporciona.

Excepte les "Havaneres", que responen a una coreografia de Pastora Martos, tota la resta del programa és treball coreogràfic del director artístic de l'Esbart Dansaire de Rubí, Albert Sans. En Sans és un home amb la sensibilitat a flor de pell i forçosament aquesta condició ha de ser palpable en la seva feina, presentant unes danses dintre les quals hi tenen cabuda tota classe de sentiments o expressions, que ens porten de l'espectacularitat a la senzillesa, del somriure al dolor, de l'enardiment a la calma... però que en escassíssimes circumstàncies hom pensarà que alguna cosa hi era de més. Si amb tots aquets al·licients, resten encara escèptics els qui expressament es resisteixen a valorar la dansa popular catalana, haurem de pensar que són orbes voluntaris davant d'una determinada situació.

Podríem anomenar una llarga corrua de tècnics i col·laboradors que han contribuït a la presentació de l'espectacle, però potser ha estat més necessari insistir en aquest reconeixement que ha rebut la dansa popular catalana, i pensem que tots ells, figurinistes, instrumentadors, músics, dansaires, tots, sense excepció veuran compensat llur esforç amb el clamor dels aplaudiments que acompanyà tota la tarda i amb l'ovació del públic a peu dret, amb què s'acomiadà a tots.

Cal fer menció especial de l'assistència, ja a la tercera part, del President de la Generalitat, Honorable Jordi Pujol, que amb la seva presència valorà encara més la transcendència de la tarda, i que fou saludat amb unes atinades paraules per part d'un directiu de l'Esbart Dansaire de Rubí, i calorosament aplaudit pel públic.

Josep Ventura

Fent Pinya

Castellers de Barcelona.- El dia 11 de maig anaren a Cornellà de Llobregat on descarregaren la Torre de sis, 2 Pilars de cinc, alguns de Quatre, castells de sis i d'altres, a més d'intentar un castell de sis net.

Castellers de Sitges.- Actuaren a Sant Boi de Llobregat el dia 18, on descarregaren el Tres de set, 2 Torres de sis, 2 Pilars de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets.

Jove dels Xiquets de Tarragona.- També el dia 18 actuaren, a la pròpia ciutat, descarregant el Quatre de sis, alguns Pilars de quatre (un per sota i un altre caminant) i intentaren el Tres de sis.

Minyons de Terrassa.- Anaren al

barri local de Can Aurell el dia 11 on descarregaren el Tres i el Quatre de sis, el Pilar de cinc i d'altres castells nets. El dia 18 anaren a Can Sola on descarregaren el Tres de sis net, el Pilar de quatre i castells nets.

Joves dels Xiquets de Valls.- Tàrrrega fou l'escenari de la seva darrera actuació, el dia 11, descarregant el Tres i el Quatre de set, 4 Dos de sis (un net), el Tres de sis alçat per baix, el Pilar de cinc i castells de sis nets.

Els nens del Vendrell.- Per la festa de la bicicleta de la seva vila, el dia 11, descarregaren la Torre de sis i el Pilar de cinc.

Castellers de Vilafranca.- Se-

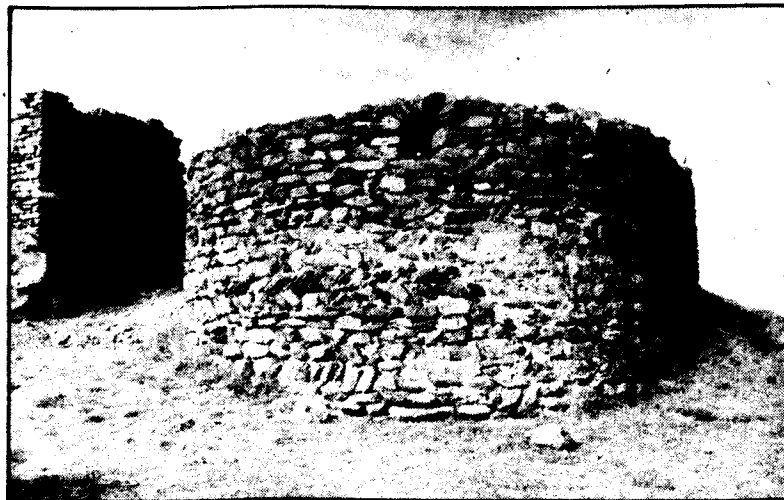
guint la tradició local, el dia 18 actuaren amb motiu de les Fires dels Enamorats, descarregant el Tres de set aixecat per sota, el Cin de set amb l'agulla al mig, dos Pilars de cinc i dos de quatre, carregant la Torre de set.

Els bordegassos de Vilanova.- Al Parc Güell barceloní hi actuaren el dia 18 on descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota (al segon intent), Pilars de quatre i un castell de sis net. Abans, el 20 d'abril, ja havien anat a Cubelles on hi descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el Pilar de cinc, dos de quatre i un castell de sis net.

Jaume Casanova "Crossa"

Excursionisme i cultura - 37

Sant Feliu de Castelvell

Recurrent Catalunya, sortim per primera vegada fora de l'actual territori del Principat que, a causa de la frontera estatal, havia de restar separat de les terres catalanes dels comtats del nord.

Es molt fàcil d'arribar-hi. Caldrà que prenguem la petita carretera que trenca a la dreta, després que hem deixat Sallagosa i abans d'arribar a Llo, i, havent recorregut aproximadament un quilòmetre, podreu descobrir perfectament, dalt d'un turó i trencat, el campanar de cadireta d'aquesta ermita. Passareu un xic de llarg de l'indret de l'edifici i us adonareu tot seguit que el terreny s'aplana i sembla indicar-nos que aquest és el millor camí per arribar-hi còmodament: no crec pas que estiguen ni quinze minuts anant a peu.

Podreu visitar una ermita que es troba en estat ruïnós, malgrat que resulti molt interessant per la seva situació, destinada com era a ésser la capella del castell que hi havia existit. Si observeu les seves parets i la bona part d'absis que resta, us adonareu de l'existència d'una bona tirada d'"opus spicatum" (és a dir, d'obra en forma d'arestes d'espiga), com podreu distingir igualment en la fotografia que adjuntem. Solament queden drets els braços laterals i, així i tot, l'absis encara es veu animat per una finestreta, cosa no pas massa comuna en aquesta zona.

La carretera que ens hi mena va seguint un petit rierol anomenat (ací encara es tracta d'un petit corrent d'aigua). El lloc és plaçid i bonic i des del turó on hi ha situada la capella podreu contemplar pràcticament tota l'Alta Cerdanya i tots els cims de la Catalunya de més enllà de la frontera. Al darrera de l'amfiteatre muntanyós que tanca aquest bell racó de món, es troba exactament situat el santuari de la Mare de Déu de Núria.

Voldria que no oblidéssiu de fer una visita a la localitat de Llo -de nom tan curt, com molts de la Cerdanya-, on tindreu la recompensa de la contemplació de l'església parroquial, dedicada a Sant Fruitós. Es d'un romànic esplendorós i solament la seva portalada ja mereix la nostra visita. Recomanem, també la finestra de l'absis, d'una tal bellesa que us farà goig de prendre'n imatges i poder-ne tenir un record. L'edifici és ben conservat de la part de dins, però cal tenir en compte que la major part de superfície no té la pedra vista, per la qual cosa hem de dir que resulta més interessant per fora.

Municipi: Llo.

Comarca: Alta Cerdanya.

Situació geogràfica als plans del cadastre (XXII - 50): 2° 04' 22" i 42° 27' 00".

Josep M. Gavín

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES

Condesa Sobradell, 3
Barcelona 2

editorial 7 1/2 s.a.

Gran Via, 437, principal

Teléfono 223 57 51

Barcelona - 15

EL LIBRO DE
HENOC

Apócrifo de contenido
simbólico y esotérico.
Única edición existente
en castellano. Realizada
sobre la traducción di-
recta del griego de Fran-
çois Martin.

rustica: 500 pags.
media piel y puntas: 1.500 pags.
título: 1.000 pags. - 1979 - 1.000 ejemplares

APOCALIPSIS
DE ESDRAS

Apócrifo simbólico y
esotérico. La Torah que
Moisés recibió en el Si-
nai y el pueblo judío per-
dió, revelada de nuevo a
Esdras. Libro cuya influen-
cia es notable en los ca-
balistas del Renacimiento
- Pico della Mirandola,
Blaise de Vigenère,
etc. - y en los alquimis-
tas.

rustica: 400 pags.
media piel y puntas:
1.500 pags.
título: 1.000 pags. - 1979 - 1.000 ejemplares

Un llibre

L'home, un afanyós caminant

Aquesta obra que ens ofereix Ferran de Segarra, no té el caire poètic que tenien les del seu il·lustre germà Josep Maria, però tenen quelcom en comú, perquè a través d'un recorregut històric ben escollit, hom descobreix l'humanisme del seu ben conegut i apreciat autor. Humanisme que, segons remarca en el pròleg el Rvd. Pere Roig Gironella. S.I., a vegades ens obliga a pensar, i en altres ocasions ens emociona pregonament més que si es tractés d'una obra literària.

Després d'una ràpida al·lusió a Balmes, amb la qual s'obre el llibre, ens porta al museu d'El Cairo, per a

que ens adonem que hi ha qui "sap esperar", enmig de la ràpida lentitud o lenta rapidesa amb que es desenrotlla el devenir històric, segons expliquen els capítols titulats "Zaratustra", "Espejismo en el desierto" i "Visiones a orillas del Kebar", en el qual el profeta Ezequiel és qui parla.

Un cop llençat en el devenir històric, Segarra ens presenta diverses solucions que els homes, submergits en el lent devenir històric, molt sovint desesperant per a ells, han esboçat. Una solució equivocada és la del cop de ma del "Hecho consumado", que l'autor ens presenta a través de Plató; una altra actitud és la del "Sadismo

en lo demoníaco". En contrast amb això, segueix l'emocionant capítol "De lo demoníaco a la santidad", en el qual exposa el cas de Maria Goretti. L'Epíleg recull en una dotzena de pàgines la filosofia d'aquesta visió històric-humanista que ha format la trama de l'obra (1)

(1) "Libro para caminantes". Per Ferran de SEGARRA i de CASTELLARNAU. Pròleg del R.P. Joan Roig Gironella, S.I. Director General de "Balmesiana". Editorial Balmes, Barcelona 1980 - 144 pàgines, 15x22 cm.

Memòries d'un misantrop

Cinema retallat

En algun altre capítol ha je parlat del cinema d'aquell poble. La sala que en deien si no m'erro. Però era la sola. Es a dir, que no n'hi havia cap més. Això eliminava la competència local per manca de local, el control de qualitat per manca de qual i tal, el d'edat dels espectadors perquè tot estava dat i beneït, i el de "classificació moral" per manca d'amor -al cinema classificat.

Solament anant al cinema del poble del costat o als de la ciutat veïna es podia veure una pel·lícula diferent de la del poble. Com que només els milionaris tenien cotxe propi en aquelles dècades, si hom volia veure una altra film tenia un parell d'opcions: aparellar el parell de cames pròpies per fer l'excursió a peu i caminant, o bé agafar el cotxe de línia a l'hora que n'hi havia. Molt pocs joves tenien motos de desplaçament autònom o independent en aquells moments que no es podia ni sentir a parlar d'autodeterminació rojo-separatista.

Al poble del costat sí que en tenien, de competència cinematogràfica. Al centre misantròpic de misa parroquial feien cinema "super-apte". Es a dir, retallat. Ultra la censura estatal de les autoritats ultres, que vigia per al cinema de tota la pàtria "una gran i lliure", en aquell centre s'exercia una censura particular i misantròpica. El màxim responsable del local s'entretenia cada setmana en projectar-se per a ell sol les pel·lícules que havia llogat perquè considerava que eren "aptes". Llavors hi afegia unes tisorades pel que fa a petons i d'altres sensualitats pecaminoses. I així, netes de sexes sexuals de saxons

sexagenaris que toquen el saxofon i sacs de gemecs, en sextets, les feia per a la canalla i públic familiar d'estar per casa. Després tornava a enganxar els trossos retallats perquè la distribuïdora del film "apte" no protestés gaire. També era prou mal vist ser protestant!

Algunes vegades els escolans del nostre poble anaven al cinema del poble del costat. Es a dir, al del centre retallador. Els deixaven entrar de franc sense pagar. A peu, hi havia una horeta d'anada i una altra de tornada. L'excursió i l'entrada gratuïta de gorra eren al·licients d'estímul incentiu prou forts per fer renunciar al cinema "no apte" de la sala sola del poble propi. La sola de les sabates que es gastava amb l'excursió no es comptabilitzava en el cost de l'anada al cinema retallat del poble del costat.

Però no servia de res anar a veure només pel·lícules "super-aptes". L'endemà, al col·legi, els qui no eren escolans ratapans s'esplaiaven prou en explicar-los el que s'havien deixat perdre. La imaginació i la fantasia augmentaven la "no aptitud" del film no contemplat. O sigui que els retalls de la censura privada que havia privat de veure petons i centímetres de pell, només havien servit per fer estirar les cames a uns marrecs en edat de creixença. Cosa sana per altra banda, segons que asseguraven els puericultors i professionals de la gimnàstica. Nogensmenys, no podem confondre la gimnàstica amb la "magnèstica"

Guillem del Món

Cuina

per Ma. Gloria Muntañola

Crostrada Palamós

6 croisants
100 gr. de cansalada fumada
50 gr. formatge ratllat
50 gr. de mantega
50 gr. de formatge crema de gruière a llenques
mig litre de llet

Talleu els croisants per la part del darrera, poseu-los-hi mitja llenca de formatge i poseu-los en una plata de forn, amb trossets de mantega, tireu-hi per sobre mig litre de llet calenta, fins que restin molt xopats, espoleu-ho amb el formatge ratllat. Talleu la cansalada fumada a trossets petits, fregiu-los lleugerament i tireu-ho per sobre, després afegiu-hi algun trosset de mantega, fiquen-ho al forn de baix, uns 15 minuts.

Mandonguilles de bacallà

300 gr. de bacallà (morro)
1 ou
100 grs. de molla de pa
1 culleradeta de pebre vermell
200 grs. de pèsols congelats
2 grans d'all
julivert
una ceba
una mica de farina

Poseu el bacallà ben remullat en un pot amb aigua calenta; quan arrenqui el bull aparteu-lo del foc i deixeu-lo 5 o 6 minuts amb la mateixa aigua, després ja el podeu escórrer.

Treieu-li la pell i les espines, passeu-lo per la màquina de triturar junt amb la molla de pa. Piqueu els dos grans d'all molt fins i el julivert tallat molt menut.

Afegiu a la massa preparada, la meitat de l'all i julivert i un ou sencer, trebal·leu-ho una mica per a juntar-ho bé. Rectifiqueu de sal i una mica de pebre, (vigileu perquè a vegades el bacallà ja és una mica salat). Formeu unes mandonguilles petites, passeu-les per farina, arrodoniu-les amb les mans i fregiu-les amb oli. Poseu-les en una cassola. Coleu l'oli del fregit i poseu-hi la ceba ratllada; quan comenci a prendre color, tireu-hi la meitat d'all i julivert picats, una culleradeta de pbre vermell, doneu-li una volta i després afegiu-hi un culleró d'aigua, tireu-ho per damunt de les mandonguilles i deixeu-les coure a poc a poc durant uns 3/4 d'hora junt amb els pèsols, si fa falta, afegiu-hi miquetes d'aigua per a que no s'enganxin.

La partitura setmanal

La duquesa dels esclops

Mov. marxa Pop. francesa

Ah, ah, ah, no hi ha res com els es clops.
Ah, ah, jah! nos in vi ta la hu mil dad.

Va a la vila i a la porta,
tot portant esclops,
amb tres capitans es troba...
amb esclops...

Diuen ells: —Salut, Senyora!,
tot portant esclops.
I en ofrena un brot li donen...
amb esclops...

—I heu, vós, de plantar a terra;
tot portant esclops;

UNA BONA NOTICIA PER ALS PETITS ESTALVIADORS

Val la pena destacar el fet de que a partir d'ara, i des de 100.000 pessetes, els petits estalviadors podran obtenir una rentabilitat del 12'5 per cent anual amb l'libreta d'Estalvis a 1 any en un conegut i sòlid BANC i cobriran llurs interessos cada 3 mesos.

Aquesta notícia és un assessorament gratuït de la Corporació de la PYME, carrer Balmes, 357 (Junt a General Mitre), Barcelona-6. Tels. 211 39 04 i 247 27 49 (de 9 a 2 i de 4 a 8).

I per a tots els senyors estalviadors que visquin fora de Barcelona, tenim delegats a les principals localitats catalanes, on també seran assessorats amb tota cordialitat i discreció.

Marqués de Campo Real
PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY
MORA LA NOVA "RIBERA D'EBRE" TARRAGONA

Nens i cap de setmana

A poc a poc a Barcelona van desapareixent les activitats d'espectacles apropiats per als infants. La bicicleta, el mar, la muntanya, els jocs al carrer o al parc, passen a formar part del temps lliure dels nens. Teatralment el "Grec-80" oferirà el seu espai dedicat als més menuts. El cinema, però, és el mitjà més assequible i menys problemàtic. Malgrat tot, cal tenir en compte que són poques les pel·lícules adequades per a ells.

Els nens de Barcelona estan, a l'ensemble, molt condicionats per les distàncies. Durant aquestes properes setmanes, oferiré informació sobre biblioteques infantils, parcs, museus i piscines on els nens poden anar, alhora que alguna activitat cultural.

Biblioteques infantils

Barri Gòtic. Lladó, 15. Tel. 302 68 25. Totes les tardes feiners de 5,30 a 8,30.

Folch i Torres. Parc de la Ciutadella. Tel. 310 58 30. Laborables de 4 a 8 tarda.

Infantil Sta. Creu. Carme, 47. Tel. 317 07 78. Laborables de 9 a 2 i de 3,30 a 8,30.

Lola Anglada. Jardins Montserrat. Tel. 239 41 90 (Metro Entença). Feiners de 4 a 9 tarda.

Dissabtes només de 10 a 2.
Pere Vila. Saló Víctor Pradera. Feiners d'11 a 1 i de 5 a 8.

Biblioteques de la "Caixa"

Totes tenen el mateix horari: feiners d'11 a 1 i de 5 a 9. Els dissabtes de 10 a 1.

Barceloneta. Passeig Nacional, 16. Tel. 319 57 16.

Gràcia. Carrer Gran, 140. Tel. 218 03 46.

Horta. Horta, 71. Tel. 229 54 55.

Sant Antoni. Rda. San Antoni, 3. Tel. 242 29 28.

Sarrià. Pça. Sarrià, 19.

Sales de lectura Sant Jordi ("Caixa d'Estalvis")

Feiners de 5 a 8. Dissabtes de 10 a 1.

Barcinova. Passeig Verdum, 5-7. Tel. 359 46 98.

Bordeta. Constitució, 1. Tel. 332 93 16.

Gràcia. Travessera de Gràcia-Torrent de l'Olla.

Meridiana. Avda. Meridiana, 314. Tel. 349 95 08.

Mina. Venus, 7-5.

Espectacles a comarques

Dissabte, 7

Puigreig. Al Passeig de les biblioteques pel dematí cançons amb Toni Giménez.

Cabra de Mar. A l'escola Sant Feliu a les 4.30 pallsos amb "Pep Saltimbanqui i Bucoi".

Manresa. Al carrer Comunitat Tradicionalista a les 4, cançons amb "L'arc en el cel".

Diumenge, 8

Terrassa. Al Pla del Bou per la tarda, pallsos amb "Pep Saltimbanqui i Bucoi".

Rubí. Cançons populars amb Xesco Boix a les 11.30 a l'Escola Cooperativa.

Mataró. Al Parc a les 11, cançons populars amb Angel Dabán.

Manresa. Al barri de Sant Bartomeu a les 10, cançons populars amb "Noè Ribas".

Recordem que aquest cap de setmana, concretament avui dissabte, encara té temps d'anar a Berga, on s'hi celebra la tradicional festa de "La Patum".

Carme Anfosso

Simpòsium sobre "Poder i Llibertat"

Les noves generacions albiren una nova societat

Davant del desencís del poble enfront dels partits polítics i llur doctrina política, s'ha organitzat a Barcelona un simpòsium sobre "Poder i Llibertat". L'esmentat simpòsium ha volgut obrir un debat a fi d'interessar als no votants a fer una reflexió sobre el moment polític que es viu a casa nostra i que connecta amb la trajectòria política arreu de l'espai europeu.

Hom constata que als partits polítics els manca una forta imaginació car sempre diuen les mateixes frases, els mateixos eslògans. La rutina és la causa de l'esclerosi política que hi ha en el nostre país. Es fuig de la realitat viva i es respon amb clixés prefabricats i de calaix, i això no interessa a la gent.

Per això —com digué mossèn Dalmau en la presentació de l'esmentat simpòsium— amb aquesta reflexió es vol empalmar amb la inquietud d'arreu i amb la qual es gesta un moviment fora dels partits. Aquest simpòsium vol ésser una incursió i exploració al nou model de societat i de comportament personal, a que apuntaven com a institució, l'any 1968, la Primavera de Praga i, sobretot, la Revolta del Maig francès. Una revolta que encara avui es gesta en contra del poder cada dia més absorbent de les forces de l'Estat, al marge i lluny de l'ortodòxia marxista i a favor de la llibertat i la imaginació creadores.

Hi ha una manca evident de diàleg i una gran part de gent puja al carro dels vencedors sense cap esperit de servir a la societat, al poble, als humils, als qui no tenen poder. Tal vegada els polítics escolten, però tot queda aquí: no hi ha canvis evidents i palpables, es digué en l'esmentada presentació del simpòsium. També assenyalà que en política hi ha una gran misèria intel·lectual.

Davant el panorama polític de casa nostra descrit pels organitzadors d'aquest simpòsium, ells creuen que sentats davant una taula podran pensar i discutir com es pot fer que el desencís polític desaparegui de casa nostra.

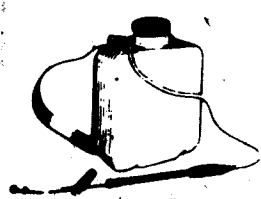
Moviments populars religiosos

Dintre les ponències que s'han desenvolupat en aquest simpòsium, jo voldria fer un esboç d'una d'elles: "Els Moviments populars religiosos", a càrrec de Joan Misser.

Els "opis del poble" han proliferat en el curs dels darrers anys. Mentrestant, els intents de recuperació dels moviments populars han obtingut èxits evidents. Als nostres dies, a diferents indrets del nostre món, esclaten amplis moviments religiosos populars, rarament previstos pels homes polítics i pels sociòlegs, i que venen a capgirar uns càlculs que es pretenien científics i realistes. Aquests moviments resulten sovint de difícil comprensió per a uns espectadors poc avesats a una perspectiva socio-política no calculable en factors monetaris.

Aquest simpòsium "Poder i Llibertat" ha estat —com digué mossèn Dalmau— una aproximació al model de societat humana que les noves generacions, com a pressentiment, oloren, i que, a través del rebuig d'allò que rutinàriament els és ofert, reclamen.

Josep Maria Pàmies

Aparells ruixadors pels horts, vinyes i fruiters. Tota mena d'eines pel camp i pel jardí.

Espanta ocells. El guardià dels fruiters, vinyes i jardins.

J. PLANAS, Princesa, 53, Barcelona-3. T. 3197184

El Natzaré, amb la galta esquerra sobre la sorra groga que cobria el carrer, respirava amb agitació. A cada respir i exhalació, Jesús aixecava una petita nuvolada de pols.

De sobte es produí silenci entre els jueus. El centurió havia tret la seva espasa i, amb gest greu, va obrir-se pas entre els seus soldats, en marxa vers la multitud, que al moment tirà enrera.

I, senyalant amb la punta de l'arma a un dels curiosos més cepat, el va començar per tal de que s'acostés.

I el jueu, conegut com Simó de Cirene - que tornava de treballar el camp - fou obligat, tal i com manava la requisita romana, a carregar amb el patibulum de Jesús de Natzeret. Un cop deslligat, el Natzeret pogué aixecar-se. I el grup va reprendre el seu camí.

Simó, home senzill i apartat de les intrigues dels fariseus, acceptà l'ordre del centurió sense cap mena de protesta. Allò -després de tot- era alguna cosa extraordinària en la rutina de la seva vida... I va anar marxant darrera del "profeta" de qui ja havia sentit parlar.

Al creuar les altes muralles de la ciutat, Jesús de Natzeret, una mica més reposat, inicià amb la resta dels soldats i sentenciats la lleugera ascensió fins el turó del Crani, que s'enlairà a una mica més de tres-cents metres de Jerusalem.

Dimas restà paral·litzat pel terror a l'albirar dalt del pujol diversos fustams clavats a terra. Eren els stipes, o pals verticals de les creus, rematats pels respectius tanyis i en els quals serien encaixats les fustes que ara carregaven.

I un crit quasi bestial s'escapà del coll del delinqüent, commoionant a tota l'escolta i a les gents que en nombrós tropell, seguien els romans a una prudent distància.

Dimas es va negar a caminar. I va caldre que l'assotessin fins que la sang brollà entre els esquinçalls de les seves robes per tal que accedís, quasi maquinalment, a avançar. Des de llavors els seus plors i gemecs van ser gairabé constants.

Fou en aquella forçada pausa qual algunes dones -plorant i dolent-se'n- es separaren de la gornació, i miraren d'arribar fins a Jesús. Mes alguns dels legionaris ho impedí.

El Natzaré, girant-se cap a elles els digué amb la veu entretallada: -¡Filles de Jerusalem...! No ploureu per mi...! Ploureu més aviat per voslatres i pels vostres fills...! ¡Perquè vindran dies que es dirà: sortoses les estèrils, les entranyes que no van engendrar i els pits que no alletaren...!

Un dels soldats procurà fer callar a Jesús, però el centurió que escoltava amatent, li prohibí. I el Galileu concluí:

... Aleshores es posaran a dir a les muntanyes: caiguen al nostre damunt! I als turons: ¡colgueu-nos! Doncs, si amb la llenya verda fan això, què no faran amb la seca?

I Jesús mantingué silenci, continuant el seu camí fins el Gòlgota.

L'encarregat de la intendència es perdé en la penombra del petit portat que menava a les galeries subterrànies de la fortalesa, no sense abans manifestar els seus dubtes sobre l'existència d'un fustam de les mides exigides per la gran talla del Natzaré...

I a desgrat de que els dipòsits del palau estaven provistos amb abundor de fustes de tota mena - sobretot d'ançà de l'arribada al poder d'Herodes el Gran - no solia sovintegar que entre els jueus ajusticiats algú tingués la talla d'1,81 metres.

En aquell instant, i per les mateixes escales per les que acabava d'allunyar-se l'oficial intendent, irromperen en el pati plé de sol quatre soldats proveïts de llances i flagells. I al seu darrera mateix, dos jueus que havien estat sorpresos furtant pels carrers de Jerusalem i que s'aprofitaven de les grans aglomeracions d'aquelles senyalades festes de la Pasqua.

La guàrdia havia col·locat les fustes d'una mica més d'un metre de llarg sobre les seves espatlles i nuca. I els seus braços i mans apareixien fortament subjectats a aquells. El pes dels troncs els obligava a caminar lleugerament inclinats violentant alhora el cap a fi de no perdre la visibilitat.

Una soga havia estat nuada al turmell dret del primer, perllongat-se uns dos metres fins arribar al segon condemnat, que seguia igualment lligat a l'alçada del turmell dret.

Un cinquè soldat tancava la comitiva, tenallant entre les seves mans la resta de la gruixuda corda d'esparg.

La guàrdia conduí als lladres fins a l'extrem del pati on hi havia Jesús. Però el Natzaré seguia amb el cap decantat sobre el tòrax i gairabé no se'n adonà com els nous presoners eren empenyuts fins a situar-los a poques passes d'ell.

Un dels lladres -anomenat Dimas- fixà el seu esguard en aquell tercer i desconegut condemnat al qual no havíem vist per la garjola. I li va xiuxiuejar al seu company:

-¡Es Jesús, el profeta...! Mes, ¿qué han fet amb ell?

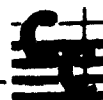
Dimas, encorbat, sota el pas del patibulum, observà extremit com al voltant de les sandàlies del Galileu s'havia anat formant un bassal de sang, que es veia ininterrompudament alimentat per primis filets que s'escolaven per l'interior de la túnica. També des de les temples del "profeta" el lladre va notar com gotejava la sang.

I, sense saber com, va sentir llàstima.

"Aquest és un bon home -pensà- ¿Per què aquí? Mes Dimas no trobà resposta en el seu cor.

El centurió no dissimulava la seva impaciència. I ordenà a un dels soldats que baixés als magatzems de la torre a cercar a l'intendent.

A l'ensemble, un altre dels legionaris -a una ordre de l'oficial- va situar als lladres d'esquena a Jesús, estenent la corda fins al peu dret d'aquell. Però abans de procedir a fer el nus a la corda entorn del turmell, el soldat doblegà la cama del Natzaré, subjectant-la entre les

OAR Campionat de Lliga de basquet

Classificació final

Ha finalitzat la Lliga 79/80 per alguna categoria, tot s'ha desenvolupat d'acord a la més pura lògica i sense sorpreses.

Ja hem dit que no hi van haver sorpreses, però sempre referint-nos a la classificació final, encara que si les hagués durant el seu desenvolupament, que després deixaran establir-

tes unes classificacions finals d'acord amb la lògica prevista.

Per acabar, només poden desitjar la nostra més sincera felicitació per a tots aquests campions i subcampions, per la seva magnífica lluita per assolir aquests triomfs aconseguits.

També felicitem a tota la resta

d'equips participants, per la seva esportivitat a que ens tenen acostumats i que sense cap mena de dubte han demostrat, després de la forta lluita competitiva per assolir el triomf i per a ell, ludit aquesta zona tan amarga del llum vermell, a tots els felicitem i encoratjem per a la propera Lliga 80/81.

Cat. promoció femenina juvenil

1er. MN. CONCEPCIONISTAS	22	20	2	894	507	40
2on. SANT JOSEP CAN PALET	22	18	4	1223	448	36
3er. SAN JOSE DE MONTSENY	22	18	4	870	581	36
4art. SAN PANCRACIO	22	11	11	794	715	22

Cat. promoció femenina infantil

1er. COLEGIO VEDRUNA	22	19	3	1223	448	38
2on. COL. NTRA. SRA. SOLEDAD "A"	22	23	9	892	791	26
3er. MONTSENY "A"	22	12	10	557	660	24
4art. FABRA Y COATS	22	8	14	392	618	16
5è. NTRA. SRA. SOLEDAD "B"	22	5	16	1	445	766
6è. MONTSENY "B"	22	4	18	391	872	8
7è. INMACO "A"	22	3	18	1	363	779
8è. INMACO "B"	22	22		182	1113	

Cat. masculina infantil

1er. CLUB AGUT	16	15	1	1040	440	31
2on. SANT BOI	16	10	6	755	640	20
3er. E.B. PALLEJA	16	9	6	1	611	527
4art. FABRA Y COATS	16	3	12	1	437	848
5è. SANTA COLOMA	16	1	14	1	378	856

Cat. masculina senior/e.

1er. OLESA NERVA	18	16	2	1084	916	32
2on. C.T. BARCINO	18	15	3	989	810	30
3er. B. VALLIRANA	18	14	4	805	841	28
4art. JESUS MARIA Y JOSE	18	10	8	903	926	20
5è. BOHEMIANS	18	8	9	1	1127	1033
6è. B. ALARONA	18	6	11	1	799	854
7è. SANT ANTONI	18	6	12	862	934	12
8è. E. BADALONA	18	4	14	855	1030	8
9è. GAVA-MAR 1	18	4	14	855	1047	8

Tennis de taula

Píndoles soltes

Ja han finalitzat les fases classificatòries de les proves individuals i han començat les de dobles.

El dia 24 de maig es van jugar les de Primera Categoria, el dia 31 les de Segona i el dia 17 de juny es jugaran les de Tercera.

Per cert que, en els individuals de Tercera va fallar el pronòstic que havíem donat. L'"olivista" López fou vençut per Rabaseda de l'APSI i pel seu company de Club, Mejías, restant eliminat i no podrà participar en tres finals —jugarà les d'Infantils i Juvenils— la qual cosa hagués constituït un cas excepcional.

Això ja seria avaricia!

La final de Tercera, la disputaran els dos jugadors que van aconseguir enderrocar l'esmentat López, és a dir, Rabaseda i Mejías.

No obstant, l'Oliva ha aconseguit posar un altra dels seus homes a una final. Per fi s'ha fixat la data i el lloc de les finals. Es jugaran el dia 15 de juny, amb l'ordre següent, malgrat imprevistos: Al matí, finals individuals, de dobles i d'Equips de Quarta Categoria. A la tarda, finals d'Equips de Primera, Segona, Tercera i Juvenils. Seguidament hi haurà lliurament de Trofeus.

El lloc serà als locals de la Federació Provincial de Tennis de Taula, al carrer Ramalleras, n.º 17.

Des d'ací convidem molt cordialment a tots els simpatitzants i afeccionats a aquest esport, que vinguin a presenciar aquestes finals per a que tinguin més lluentor i al mateix temps que per a gaudir tot veient en acció els millors jugadors i equips de cadascuna de les Categories.

Per avui res més, fins la propera setmana, amics!

J. M. Pou

Finals campionat de Copa-individuals-dobles y repartiment de trofeus dels mateixos— campionat de Lliga i Ranking

Local de Joc: Federació Provincial Tennis de Taula de Barcelona, carrer Ramalleras, 17, 2on 1.ª. Barcelona

Dia de joc: 15 de juny del 1980 - Diumenge

Horari joc: De 10,30 a les 13,00 hores matí finals de:

Campionat Individual-Dobles i Copa 4.ª Cat.

De 16,30 a les 18,30 hores tarda finals de:

Copa per Equips en cat. 1.ª - 2.ª - 3.ª i Juv.

Repartiment de trofeus: A partir de les 19,00 h. de la tarda aproximadament.

Campions i Sub-Campions de tot el que s'ha jugat i del Campionat de Lliga -Ranking Normal i Esp.

FEDERACIO TENIS TAULA

seves grosses mans, tal i com solen fer-ho els ferrers amb les potes de les cavalleries, quan es tracta de treballar amb les ferradures. I procedí a deslligar la primera sandàlia.

Aquella inesperada i brusca maniobra féu tambalejar al gegant, que estigué a punt de caure sobre l'empedrat del pati d'armes...

La guàrdia que estava al seu costat va poder parar la caiguda.

Mes les imprecacions de la soldadesca i l'entretopar de llurs plastrons i espases cridà l'atenció dels lladres, que es gairaren a la vegada envers el grup, amb tanta dissort, que un dels condemnats, al girar, colpí durament amb la seva fusta al romà que tenia més a la vora, fent-lo caure.

L'incident feu esclatar a la resta de la guàrdia, que etzibà fuetades i puntades de peus contra Dimas i el seu company.

El càstic durà fins que l'intendent i el legionari van acostarse a Jesús de Natzaré. Com a la bestreta havia anunciat el responsable de la intendència de la fortalesa Antònia, no havia estat fàcil trobar un patibulum prou llarg per la creu del Galileu...

Però, finalment i mercès a l'ajut del soldat enviat pel centurió, l'intendent havia aconseguit localitzar un pesant tronc d'olivera, d'uns 60 quilos i quasi 1,70 mt. d'alçada. Amb allò n'hi hauria ben bé prou.

I la guàrdia es va disposar a plantar el patibulum damunt la nuca i espatlles del Natzaré.

Entretant un dels legionaris subjectava els braços del condemnat en forma de creu, un altre enfonsà el tronc. I amb extrema llestesa i precisió, un tercer i quart soldats van anar amarrant al fustam les canelles, braços i aixelles. L'operació fou rematada, amb un nus a la corda - en successives i inflexibles voltes - damunt el pit de Jesús. D'aquesta manera, el patibulum restava fermament subjecte al condemnat. Una segona corda lligà més encara per últim els tres taulons de fusta que carregaven els jueus.

Tot estava llest.

Jesús, sota el pes del patibulum, es veia ara ajupit i amb les cames lleugerament flexionades. La túnica -aixafada pel tronc gruixut- havia acabat per tenyir-se de color vermell. I la llarga cabellera lliscava fins el rostre, amagant-lo gairabé del tot. Jesús intentà debades tirar el cap enrera. Cada cop que s'ho proposava, els arços, afinats com dagues, eren pressonats per la fusta, clavant-se al cap sota els cabells.

I gairabé a les palpentes comença a seguir als dos condemnats que el precedien.

Mes el seu pas, vacil·lant i lent, fou vist ben aviat pel centurió que anava capdavanter de la vintena de legionaris disposats per el procurador per a la conducció dels sentenciats fins dalt del Gòlgota, o turó del Crani.

Les turbes jueves esperaven el pas de la comitiva, i els seus ànims i gest no encomanaven pas excessiva confiança als romans. D'aquí que

s'hagués triplicat la guàrdia habitual per aquests casos...

En creuar el cos de guàrdia, el lladre que obría la comitiva llençà una escopinada sobre els romans que contemplaven el pas dels condemnats. I el centurió encarregat de la custòdia es va abalancar sobre el jueu, descarregant una duríssima potada contra els genitals del presoner. La violència del cop va fer caure fulminat al lladre, arrossegant a Dimas i, per últim, a Jesús.

Els soldats -habituals a aquesta mena de caigudes en cadena- reaccionaren al moment forçant-los a incorporar-se a base de fuetades i sonors cops de paeu a les costelles i al ventres. Poc després, i no sense imponderables esforços, els dos primers havien aconseguit incorporar-se. No pas el Natzaré que seguia materialment anorreat sota el pes del patibulum.

Veient que Jesús no reaccionava a les noves fuetades, el romà arrencà un manyoc de cabells i el Natzaré tornà a caure amb pesantor, topant el seu rostre damunt les lloses. I la sang va sortir-li a borbolls vessant-se damunt el passadís.

El centurió va cridar que es fes silenci.

I, juntament amb d'altres legionaris, van contemplar al Natzaré, immòbil, empresonat del patibulum i banyat amb suor i sang.

-No ho resistirà pas -comentà un dels soldats.

-Ja n'hi ha prou! -ordenà l'oficial -Poseu-lo dret!

Amb la respiració trèncada, el Galileu fou issat i sostingut per uns quants romans. La sang continuava rajant de les seves ferides i les mans, degut a les tenses lligadures, començaven a tenir una color morada.

Mes el centurió no semblava pas disposat a perdre tota la jornada amb aquell afer enutjós i va manar seguir fins a l'exterior del pretori.

Anant cap a la Porta del Judici, i a les poques passes d'iniciar el promiennt descens de la fortalesa fins a les muralles de la ciutat, la guàrdia es veié obligada a desembeinar les espases. Centenars de jueus, instigats pels summes sacerdots i ancians, esperaven el pas del Natzaré, cridant i gesticulant de manera amenaçadora des dels carrers i terrasses. Algunes dones de les finestres estant, abocaren orins i excrements de casa seva damunt la comitiva.

L'oficial forçà aleshores el pas dels primers lligats que topaven entre ells, donant cops algunes vegades a la gentada que s'agrupava a banda i banda dels estrets carrers de Jerusalem.

En una d'aquelles estirades, el Galileu tornà a perdre l'equilibri, desplomat-se i obligant a la resta a deturar-se.

Com era habitual en aquelles circumstàncies, els soldats custodis rodejaren més estretament als presos, mantenint-se de cara a la multitud i amb les armes a punt. Mes els rocs i les fruites podrides seguien caient sobre soldats i condemnats.

Londres reté homenatge a Victòria dels Àngels

Amb motiu del trentè aniversari de la seva primera actuació al Covent Garden, el teatre d'òpera més important de la Gran Bretanya, de la soprano barcelonina Victòria dels Àngels, se li ha rebut un homenatge al Duke of York's Theatre de Londres.

Victòria dels Àngels debutà al Palau de la Música de Barcelona el 19 de maig de 1944 i amb molts pocs anys va saltar als més importants teatres del món: la Scala de Milà, el New York Metropolitan i el Covent Garden. Després ha gravat un bé de déu discos i s'ha convertit en una de les cantants més cotitzades del món.

En la primera part de l'homenatge, Victòria dels Àngels explicà la seva vida i una colla d'anècdotes viscudes. També destacà que era catalana i explicà què era la llengua catalana i la seva literatura. Posteriorment es passaren diapositives i gravacions dels seus recitals, especialment gravacions memorables de les òperes Faust, Manon, Tanhauser, Pelléas et Mélisande, la Bohème, Carmen, etc.

A la segona part cantà cançons acompanyant-se ella mateixa a la guitarra. Victòria dels Àngels en el transcurs d'aquests anys ha fet "tournées" per Escandinàvia, França, Hongria, Gran Bretanya, URSS, USA i Amèrica del Sud. Properament cantarà a Madrid i a Granada. Posteriorment participarà al Festival Pau Casals de Puerto Rico.

Corals catalanes a Bèlgica

Grup Llevant/Coral l'Espurna. Els Grups Intermedis Llevant i l'Espurna, de la Coral Sant Jordi, dirigits respectivament per Mª Teresa Giménez i Morell, Joaquim Sabater i Antoni Santandreu, han participat (dels dies 1 al 4 de maig) al "XXVIII Europees Muziekfestival voor de Jeugd" celebrat a Nerpelt (Bèlgica). A aquesta important manifestació coral, hi intervingueren prop de 6.000 cantaires, de 18 països europeus i americans, aplegats a 119 entitats. El Grup Llevant i l'Espurna hi assoliren dos primers premis; els programes interpretats eren integrats prioritàriament per obres d'autors catalans del Renaixement i del Barroc i per composicions populars de Catalunya, Llenguadoc, Mallorca i el País Basc.

"L'ARC" a Alemanya

"L'ARC" a Monchengladbach. Del 27 d'abril al 4 de maig, un grup de 40 músics de 12 a 17 anys, alumnes de "L'ARC (Tècniques d'Expressió) viatjaren a Alemanya, on donaren diversos concerts, que formen part d'un intercanvi amb l'Orquestra Simfònica de l'Institut d'aquesta ciutat. Els nostres músics -conjunt de flautes dolces i orquestra de percussió- interpretaren un programa comprensiu d'obres del Llibre Vermell de Montserrat, madrigals catalans i castellans del segle XVI, música barroca, danses tradicionals, etc. La preparació i direcció del grup és a càrrec de Mª Dolors Bonal, Eulàlia Buigas i Lluís Caso.

La història del cant coral a Catalunya

De mica en mica anem reconstruint la història de Catalunya, la global i la temàtica. I sens dubte els treballs especialitzats, les monografies són els que permeten, posteriorment, de fer els treballs generals.

Si Catalunya és coneguda internacionalment és per la pintura i la música. En ambdues facetes hem aconseguit, al llarg d'un segle, un renom i un prestigi que ja voldrien d'altres. Així doncs, és urgent analitzar aquests dos sectors de les nostres arts. I en aquest sentit cal destacar un treball molt interessant aparegut recentment al mercat. Em refereixo al llibre "El cant coral a Catalunya (1891-1979)" d'en Pere Artís i Benach. Es tracta, com el propi títol indica d'un treball subsectorial de la nostra música i d'un període que comprén des de les darreries del segle passat, al moment de la fundació de l'Orfeó Català, fins a tot el que portem de l'actual segle ja tan avançat.

Els cors a Catalunya són quelcom de fonamental; el precedent dels Cors de Clavé, al segle passat, són ja tot un símbol del que serien després que el mestre Lluís Millet és convertís en el capdavanter d'un moviment musical i cívic de profundes arrels populars, de tal manera, que no es pot dissociar el cant coral a Catalunya de la vida social i política catalana. I en Pere Artís ha tingut l'encert d'anar explicant la prolíxa vida orfeonística amb els avatars de la nostra comunitat destacant com una cosa va tan unida a l'altra i influeix tant que són indissociables. Com oblidar que l'Orfeó Gracienc dirigit per en Pau Casals festejà l'adveniment del president

moltes altres limitacions sofrien, fins i tot fou clausurat l'Orfeó Català.

La dècada dels seixanta comporta una gran renovació i la creació d'una munió de noves organitzacions i entitats corals amb una renovada presència internacional que prestigiarà de nou el nostre moviment coral.

Aquestes breus línies no poden donar una idea precisa del treball de Pere Artís. No afirmo pas que sigui perfecte, res no ha és en aquesta vida, i menys en una primera edició, però sí que m'atreveixo a dir que és una mena d'enciclopèdia del moviment coral de consulta imprescindible i que serà una obra de citació constant a partir d'ara. Perquè des de la Escolania de Montserrat, l'entitat degana, posiblement creada al segle XII, fins al darrer grup coral creat recentment a qualsevol comarca del Principat hi trobareu de tot.

I, a més, amb ordre i "concert", amb un índex onomàstic, a prop de cinquanta planes de notes, una notable bibliografia i interessants il·lustracions. I un dels mèrits a destacar del treball realitzat és la manca d'arxius i col·laboració. Ell mateix esmenta que d'una enquesta enviada a 157 entitats tan sols en respongueren 5! Molts orfeons no han tingut mai una arxiu i alguns que l'han tingut, o bé estant en desordre o, per circumstàncies alienes, com la guerra, han estat destruïts i mai s'han recuperat amb gran dany per a la nostra història musical.

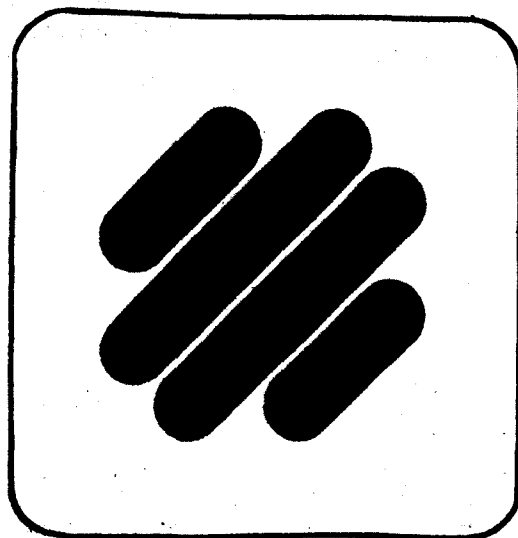
F.C.V.

Televisió

DIUMENGE	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
PRIMERA CADENA 10.05 Parlem 10.30 El dia del Senyor, retransmissió de la Santa Missa. 11.15 Sent Jove 12.30 Sobre el terreny 14.00 Set dies 15.00 Notícies del diumenge 15.15 L'home i la terra 15.50 La casa de la pradera 16.45 Fantàstica 80 18.15 La batalla dels planetes 18.45 625 Niles 19.35 Informació esportiva 19.50 Llargmetratge: "Tinieblas", 1970. Direcció: Basil Dearden. Intèrprets: Roger Moore, Olga Georges Picot, John Welsh, Hildegard Neil, Gerald Sim, Thorley Walters. 21.30 Notícies del diumenge 2 22.00 Estudi 1: "La gata sobre el tejado de zinc", de Tennessee Williams. 23.45 Bona nit SEGONA CADENA 15.32 Documental 16.25 240 Robert 17.20 Vickie el vikingo 17.45 Starsky i Hutch 18.50 La música: La orquestra Simfònica de RTVE 20.00 La dansa 20.30 Espanya entera 21.00 Mes enllà 21.30 Llargmetratge: "El demonio de los celos", 1970. Direcció: Ettore Scola. Intèrprets: Marcello Mastroianni, Monica Vitti, Giancarlo Giannini, Marisa Merlini, Manolo Zarzo, Hércules Cortés. 23.15 Bona nit	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Crònica esportiva 14.00 Crònica TARDÀ Entre nosaltres Novel·la: "Company de viatge", de Contxa Alós. Realització: Roger Justafé. Intèrprets: Jaume Comas, Carme Sansa, Xesc Forteza, Margaluz, Ingrid Riera, Marta Molins, Josep Saís. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Sent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 D'aprop 16.15 La chica de la tela 16.35 Barrio Sésame 19.05 La mansión de los Píaf 19.40 Un mén por a eñs 20.15 Gran estadi 21.00 Telediari 2 21.30 300 millions 22.30 Grans Relats: "Detroit" 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Revista de cine 21.45 Opinió pública 22.20 A fons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Signos 14.00 Crònica TARDÀ EL MON EN CATALA. Avui: "California". NOVEL·LA: "Company de viatge", de Contxa Alós. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Sent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Vireu cada dia 16.30 Fòtbol: Cerimònia d'obertura dels Campionats d'Europa de Fútbol. 17.30 Fòtbol: "Xecoslovàquia-R.F. Alemanya" 18.30 Història de l'helicòpter 20.00 Concierto en Palacio Musical 21.00 Telediari 2 21.30 Antologia 22.30 Grans relats: "Josefina". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Poliesportiu 21.00 Retrat en viu 22.00 Tribuna de la cultura 22.45 Flamenco: Ayer y hoy. 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 De bat a bat 14.00 Crònica TARDÀ Les nits de la tieta Rosa. Avui: "El plaer del terror". Els museus. Avui: "Museu Romànic de Catalunya" (2.ª part) NOVEL·LA: "Company de viatge", de Contxa Alós. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Sent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Vireu cada dia 16.30 Fòtbol: Cerimònia d'obertura dels Campionats d'Europa de Fútbol. 17.30 Fòtbol: "Xecoslovàquia-R.F. Alemanya" 18.30 Història de l'helicòpter 20.00 Concierto en Palacio Musical 21.00 Telediari 2 21.30 Antologia 22.30 Grans relats: "Josefina". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Poliesportiu 21.00 Retrat en viu 22.00 Tribuna de la cultura 22.45 Flamenco: Ayer y hoy. 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Les nostres cases. Avui: "Els fills de sant Benet". 14.00 Crònica TARDÀ Vestè pregunta Novel·la: "Company de viatge", de Contxa Alós. CIRCUIT ESTATAL 14.30 Sent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Mirador dels esports 16.15 Aquí estoy otra vez 16.35 Barrio Sésame 19.05 El gran cir de TVE 20.00 Telediari 2 20.35 Fòtbol: "Espanya-Itàlia". 22.30 Grans relats: "Josefina". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 17.30 Fòtbol: "Bèlgica-Anglaterra" 19.45 Redacció de nit 20.35 Poliesportiu 21.00 Tribuna amb les lletres 22.00 Tribuna econòmica 22.45 Horitzons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Barcelona-RTVE 13.52 Anella 14.00 Crònica CIRCUIT ESTATAL 14.30 Sent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Coses 16.30 Amb vuit n'hi ha prou 20.25 Més val prevenir: "El porro". 21.00 Telediari 2 21.35 Els diners de tots 22.00 Teatre breu: "El sexo débil", de Antonio Ramos Martín. 22.30 Grans relats: "Josefina". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA 19.47 Redacció de nit 20.35 Poliesportiu 21.00 Cicle: Alfred Hitchcock: "El Ring" (1927). Direcció: Alfred Hitchcock. Intèrprets: Carl Brisson, Lillian Hall-Davies, Ian Hunter, Gordon Barker. 22.45 Tribuna Internacional 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT. Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10.15 Lliçons de català 10.30 Quixota CIRCUIT ESTATAL 12.05 Animals, animals, animals 12.30 003 i mig 13.15 El món de la música 14.00 Parlemont 15.00 Notícies del dissabte 1 15.30 El esito Misché 16.00 Primera sessió: "Misión suicida", 1968. Direcció: Paul Wendkos. Intèrprets: Lloyd Bridges, Andrew Keir, Sue Lloyd, Mark Eden, Maurice Denham, Glyn Owen. 17.40 Aplausos 18.30 Vacances a la mar 20.30 Informe setmanal 21.30 Notícies del dissabte 2 21.50 Dissabte cine: "La aventura del Plymouth", 1957. Direcció: Clarence Brown. Intèrprets: Spencer Tracy, Gene Tierney, Van Johnson, Leo Genn, Dawn Addams, Lloyd Bridges. 23.50 Bona nit SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 Naval 5-0 16.25 Los olimpiados del riore 17.00 Mark i Windy 17.30 Retransmissió especial: Fòtbol: R.F. Alemanya-Holanda 19.00 La clavo 23.55 Bona nit

PER A NOSALTRES, LA "TERCERA EDAT" ÉS LA PRIMERA

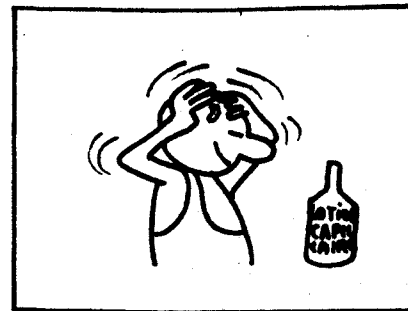
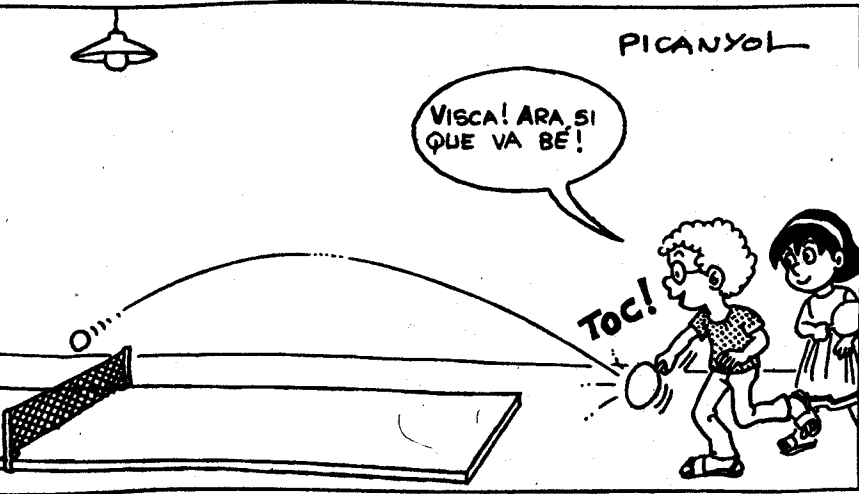
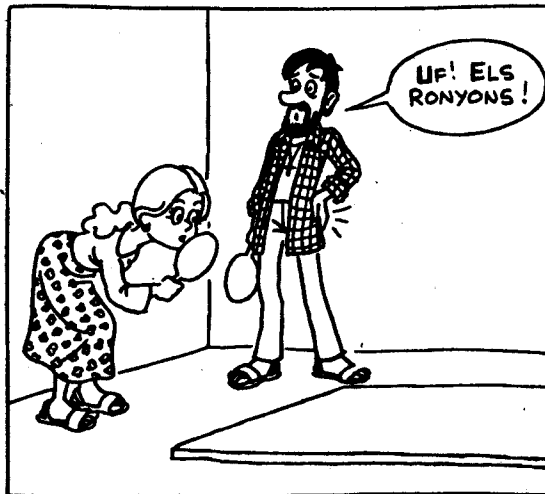
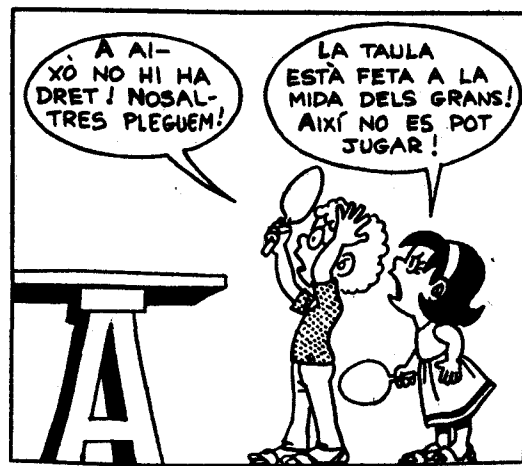
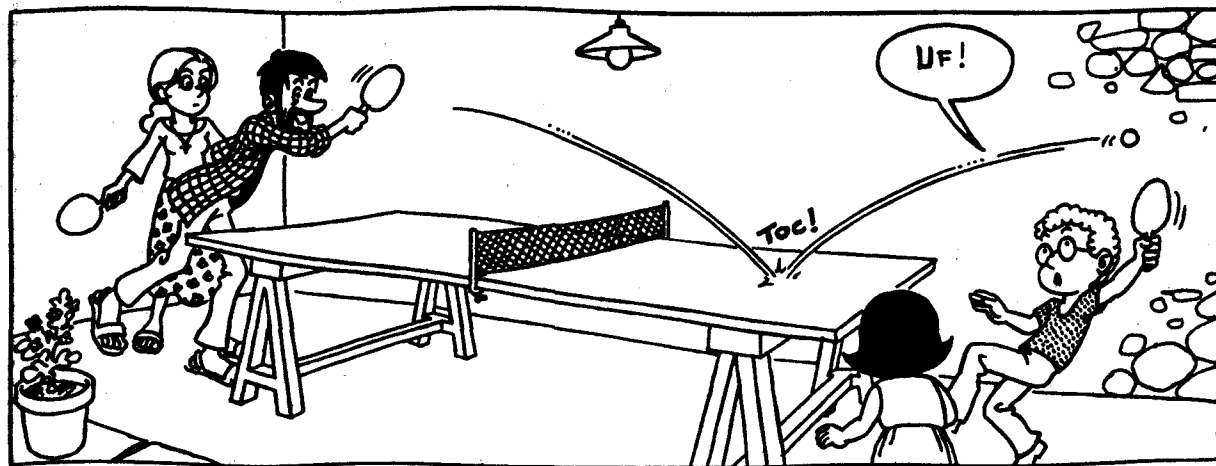
BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

La familia Moixó

GUANYADOR DEL CONCURS TAULER

Ha resultat premiat amb 1000 pessetes en l'últim concurs tauler. Antoni Camprodón i Rovira, Puigdesalut, 2 Torelló (Barcelona)

SOLUCIO: "L'Església no es un museu d'arqueologia sino l'antiga font que dona aigua a les generacions d'avui, com en va donar a les generacions passades".

GUANYADOR DEL CONCURS "ERRORS A DOTZENES"

Ha resultat premiats en l'edició catalana: Ramon Basses i Segura, c/ Santa Teresa, 14, Mataró. En l'edició castellana: Manolita Rodriguez c/Gongira, 131 2º 1º Barcelona-31

Els premis els podeu recollir a "Catalunya Cristiana" carrer Valencia, 244 1er. Barcelona-7 o bé trucant al tel. 233 23 23 i si voleu que els enviï per correu a: [address]

Els interessats per participar al concurs Tauler i en el "Errors a dotzenes" podeu fer-ho enviant les vostres respostes a "Catalunya Cristiana" carrer Valencia, 244 1er. Barcelona-7 indicant en el sobre a quins dels concursos participa. Entre els encertats del tauler es sortejarà un premi en metllic de 1000 pessetes.

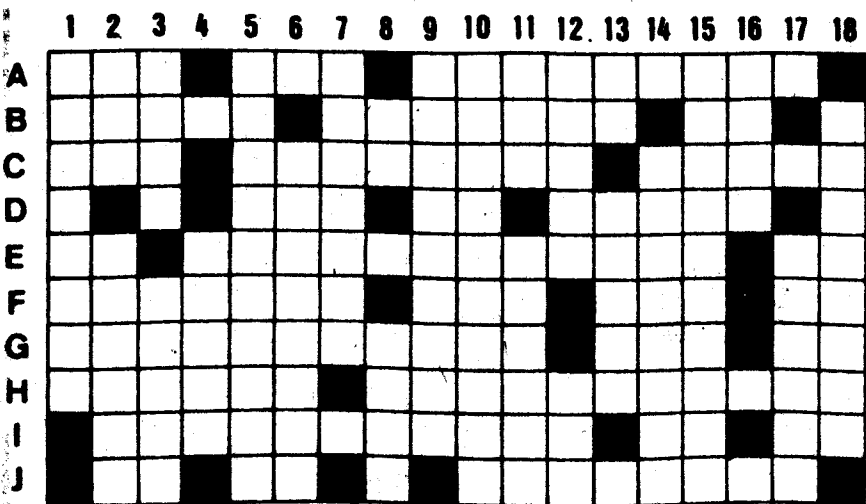
Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Historia Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase que correspon a aquest error. Envieu-la a CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada al mes. Bona feina i..... sort.

Sopa de lletres

L	J	O	C	O	M	A	L	A	L	U
L	L	C	O	E	M	H	I	E	V	
U	I	A	N	G	U	T	A	E	L	M
M	O	N	N	N	P	E	R	T	Q	U
I	E	D	T	T	O	T	A	O	Q	E
E	E	E	L	L	E	Q	U	R	I	U
E	E	E	E	E	E	E	E	E	E	Q
I	N	A	O	E	S	Q	N	H	U	N
E	D	I	E	N	L	E	S	A	T	I
E	N	E	B	R	E	S	X	I	I	U
A	T	E	B	M	O	B	I	V	L	Q

Busqueu vuit noms de coses que fant illum. Amb les lletres que sobreu troba reu una frase de l'Evangeli de S. Joan

TAULER

B1 F1 C1 J5 A1 F4 H5 D1
H1 B2 D5 D18 T9 E5 F9
A10 J3 E8 G10 H12 J16 A15 F15
H4 B16 F6 J8 H18 G3 C9 J10 E15
A13 E13 G13 F14 J12 D15 J13 H13 B18
C7 A7 D7 G7 A11 E11 B11 E17 G18
J3 A3 A9 G4 F2 H16 C14 H10 E6 B4
B9 I4 H10 G11 A5 F13 E18 A12
C8 F3 H4 D9 C18 C10 E12 J17
J6 I2 D3 C5 H18 E9 H15 G9 H12
G15 A6 J2 C12 A17 I8 J15
I8 G14 H3 D16 D13 E10 B8 F11 H11
H2 G2 C16 B3 F7 C11 J11
B7 A2 C3 E1 I5
A16 F17 G18 C15 B5 I7 D6 H9 G5
G8 H7 E14 C2 F5 B12 G1
C8 E2 B10 C17 D14 J14 E7
A14 F16 H1 F18 D10 B13 G17
H6 B15 D12 H5 E4 H14 H8

Taula on es posen les canadelles durant el ofici litúrgic
Conjunts d'arcs seguits
Iterats, que n'hi ha més d'un d'igual
Tallaries amb la dalla
Els escriuen St. Marc, St. Mateu, St. LLuc i St. Joan
Coscs insignificants, petites
Aparells electrics de neteja
Rellisques
Acusa i fet de denunciar
Que gandeixen d'eficacia
Familiarment: noies boniques
Habitants d'un Continent del Mon
Repassis
Crist, cridories
Va de mal en pitjor
Vent que ce d'allà on surt el sol
Deixes de recordar
Numeral que no arriba a cent
Al revés: Sacerdot

Els errors a dotzenes

mulettton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

en paquetes de
2 rollos

pañales

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

compresas
adhesivas

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

media-día
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

guata de
celulosa

norin
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos